

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τα υψώματα της καρδιάς

ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

— Μερικοί μήνες στο Βουνό, είπε με σοβαρότητα ο καθηγητής, και θα συνέλθω εντέλως ο νέος...

— Η Λουκία με τό γυίο της έφυναν απ' τό σπίτι του διόσμου γιατρού.

— Θα υποθέσουμε να φύγουμε την Κυριακή, δέ νομίζεις; λέει χαρούμενα στο γυίο της ή Λουκία.

— Ξέρεις πώς δέν είνε δυνατό την Κυριακή, της απάνταει στενοχωρημένος ο Κάρολος. Με περιμένει ο πατέρας. Θα πάμε εκδρομή.

— Η υπτέρα του δέν κρύβει τη δυσανεμία της. Βρίσκειται από καιρό σε διάσταση με τόν άντρα της και ζούνε χωριστά. Προσπαθεί να πείση τόν Κάρολο να φύγουνε μαζί την Κυριακή, μα ο γυιός της δέν αλλάζει γνώμη. Στο σπίτι τους πού γυρίζουν, ο Κάρολος ετοιμάζει τη βαλίτσα του και δέν κρύβει τη χαρά του πού θα μείνι μι ά εδδαμάδα μαζί με τόν πατέρα του. Νάτος, είν' έτοιμος να φύγη! Άνκαλιάζει τη υπτέρα του, πού τόν φιλεί δακρυσιμένη. Η Λουκία τόν παρακολουθεί απ' τό παράθυρο.

★

— Η Λουκία έλαβε μιά κάρτα απ' τό γυίο της πού της γράφει ότι είνε ευχαριστημένος. Πέρασαν κιόλας τρεις μέρες. Δέ μένουν πιά παρά άλλες τέσσερις.

— Έκείνο τ' άπόγεμα, ή Λουκία φλυαρούσε με τη φίλη της, την κυρία Τζούλια, οι άθλοι του Γερο-Παρατατικού

Χουνέριον

— Όποια διατίστως! Όποια καταισχύνη! καταραμένη έσεται ή έμπνευσις έκείνη ήτις με ώδηγησάτο εις της χηρός τόν οίκον κι' υπέστην τό χουνέριον. Ω κεραμίες! άδίκως!

Τοντέστιν, χθές μελαγχολών και πλήττων λυσσώδως κι' επιθυμών, ως είθισται, να δράσω πομπωδώς μιάν χήραν, έβαλον εις νοών, λικνιστικήν και θειαν κι' εοκεφθήν εις τόν οίκον της να σπεύσω κατ' εθθειαν.

Και άφίχθεις μετ' ού πολν δέ εντυχίας γέμων, πρὸς δέ κρατῶν εν ταίς χερσίν μβουκνέτον χρυσανθέμων, την θύραν έπληγάσασιν μεθ' ύφους και όνδρε κι' έκρουσον τρις μελωδικῶς εις ήχον... λα μινóre! Και άνοιχθείσας της θυρός κι' εν ύψει γάρ έκεινης — Ω! χήρα! άνεφώνησον μετá πολλής σαγήνης, άφίχθην εις τόν έρωτα δ' φουκαρέυς υπείκων!...

Και pápavta είσήλασιν λυσσώδης εις τόν οίκον. — Έλθε λοιπόν! άνέκραζον. Μη δί- (σταζε, ώ! χήρα...

Πλήν αύτη, όλως ξαφνικῶς, ώ! κα- (κοδαίμων μοίρα!

τοὺς γρόνθους άνεγείρασα εν τάξει με (θυμόν

ώ! παιδες! μοι έβούλωσεν δεινῶς τόν (όφθαλμόν.

— Κατάρα! άνεβόησον βληθείς εκ τοῦ (ανστάδην,

πρὸς δέ κρατῶν τόν οφθαλμόν έφηνγον (προτροπαδην

και καταρώμενος οίκτρός τάς χήρας (τάς μβουβέσας

μετέβην εις τόν οίκον μου και έβα- (λον... κομβρέσας!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

δταν χτύπησε τό τηλέφωνο. Πήρε τό ακουστικό με άγωνία. Την ειδοποιούσαν πὸς είχε συμβη κάποιο δυστύχημα, μα όχι σοβαρό...

— Ποιός; ρώτησε με πνιγμένη φωνή. Ποιός;

Της τηλεφωνούσαν απ' τό νοσοκομείο της Κορίντα. Άναστατωμένη απ' την είδηση, ή Λουκία δέν υπόρεσε να καταλάβη ποιόν είχαν μεταφέρει στο νοσοκομείο.

— Ό άντρας σου είνε; τη ρώτησε ή Τζούλια.

— Όχι, δέν ήταν ο άντρας της. Δέν ήξερε... Μα άφου την καλούσαν επείγουσας, δίχως άλλο έπρόκειτο για τό γυίο της. Γιατί να τόν αφήσει να πάη εκδρομή, άφου είχε κακά προαισθήματα; Δίχως άλλο ο Κάρολος θα θέλησε να κολυμπήση στη λίμνη. Τα ρεύματα εκεί ήταν δυνατά. Θεέ μου! θα πνιγνκε... Τί άγνώνια!...

Τό άγροαίο αυτοκίνητο τράχινε πάνω στον ασφαλτοστρωμένο δρόμο. "Υστερ" από δυό ώρες πού ή καρδιά της πεί να σπάση απ' την άνησυχία κι' απ' τόν πυρετό, έβγαζε από μικρό χαριό, πού ακουμπάει στο Βουνό πού καθρεφτίζεται μέσ' στα νερά της λίμνης. ήσυχος, ειρηνικό. Η θέα του ρίχνει κάποια γαλήνη στην πονεμένη ψυχή της κι' έλπιζει να μη συνέβηκε τίποτα τό σοβαρό.

— Ό σωφείρ σταματάει στην πλατεία, ωτώντας πού είνε τό νοσοκομείο. Τού λένε να

οδηγήση την κυρία στο σπίτι του γιατρού του χωριού. Έκεί τόν μετέφεραν... Άναστατωμένη, ή Λουκία είν' έτοιμη να φωνάξη: «Ποιόν μετέφεραν!». Μα τό αυτοκίνητο ξεκίνησε κιόλας και νάτο, σε λίγο, στέκεται μπρὸς σ' ένα χωριάτικο σπίτι. Γύρω απ' τό σταματημένο αυτοκίνητο μαζεύονται κάτι παιδιά.

— Κάρολε, Κάρολε! φωνάζει ύστερικά ή Λουκία.

— Η πόρτα του μικρού σπιτιού άνοίγει και παρουσιάζεται ο γυιός της.

— Έπί τέλους ήδες, της λέει σιγανά.

Και καθώς αυτή, κλαίοντας, πέφτει στην άγκαλιά του, τη συγκρατεί για να μη σωριασθή γάμω.

— Είμαι ευχαριστημένος, υπτέρα, της λέει, πού επί τέλους ή καλωσύνη έλαμψε στην καρδιά σου!...

Μπήκαν στο σπίτι. Στο μικροσκοπικό γάλ, ο γυιός της τη βάζει να καθισή μιά στιγμή και γονατιστός μπροστά της, της λέει:

— Έγώ φταίω, υπτέρα. Θέλησα να κάνω μπάνιο, αλλά έπαθα μιά κραμπτα κι' ο πατέρας έπεσε ντυμένος στο νερό. Μπορώ και μ' έσωσε, μ' έδριξε στη βάρκα, μα ύστερα ένοιωσε τις δυνάμεις του να τόν εγκαταλείπουν... Τόν έβασαν όμως κάποιοι χωρικοί...

— Έλα, μαυιά, μην κλαίς τώρα. Πάμε, θα τόν δης. Όλα πέρασαν πιά. Έπειτα από τόσα χρόνια, ξέρεις, είνε λίγο γερασμένος. Μα μην κλαίς λοιπόν... Θα συγκινηθώ, όταν θα σε δώ κλαμένη. Και δέν πρέπει να συγκινηθώ... Έλα, βάλε λίγο κοκκινάδι στα χείλη σου, Λίγη πουντίρα στο πρόσωπό σου. Έτσι, ωραία. Έκείνος σε θυμάται, έτσι, όπως σ' άφησε τότε πού έφυγες. Πέρασαν έντεκα χρόνια από τότε. Μιά δολοκλήρ ζωή. Μα δέν πειράζει, όλα τελείωσαν πιά. Χαμογέλασε λίγο. Έτσι, πάμε τώρα...

Στη μικρή κάμαρα, ή Λουκία αντίκριζε τόν άντρα της, στο κρεβάτι. Είνε γλωμός. Τό πρόσωπό του είνε κορασμένο, μ' άσκετές ρυτίδες. Τα μαλλιά του έχουν σχεδόν άσπρίσει.

Γυρίζει τό κεφάλι του και βλέπει τη γυναίκα του, ύστερ' από τόσα χρόνια. Κάποιο δάκρυ κυλάει απ' τα μάτια του.

Μόλις ψιθυρίζει: «Λουκία!» και τα χέρια του τρέμουν πάνω στο σεντόνιο. Έκείνη πλησιάζει στο κρεβάτι του, γονατίζει γέρνοντας τό κεφάλι της κι' ανάμεσα στους λυγμούς της, ψιθυρίζει: «Συχώρα με. Έντου-άοντο!»

Τ' αδύνατα χέρια του άπ'ρός της γαϊδεύουν τα μαλλιά της. Έκείνη σηκώνει τα μάτια της και τόν κυττάζει. Τώρα βλέπει πόσο άλλαξε και πόσο είνε πονεμένος.

— Ό γυιός τ' ους παρακολουθεί τη σκηνή και κάποια στιγμή ένάντι τα χέρια τους. Ναι, τώρα όλα τελείωσαν! Τό πικρό παρελθόν έσβυσε για πάντα. Οι καρδιές και τών τριών ζεσταθηκαν. Μιά καινούργια ζωή άναρνίζει...

ΝΕΛΛΗ ΚΙΑΡΑΜΟΝΤΕ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντιμο ρεπορτάζ

Τό Βασιλικό Θέατρο, μετά τό «Σταυροδρόμο», πού δέν είχε την έμπορική επιτυχία του έργου του Μπέρναντ Σω, τοιμάζει για τόν έρχόμενο μήνα, τό «Όνειρο θερινής νυκτός» του Σαίξπηρ, κατά σκηνοθεσία του κ. Κούν.

Για τό έργο αυτό, στο οποίο θα έχουν τους πρώτους ρόλους οι Μαρ, Άλκαίου, Έλσα Βεργή, Έλ. Χατζηαργύρη, Τίτικα Νικηφοράκη, και οι Καλλέργης, Βλαχόπουλος, Δημόπουλος και Κωστόπουλος, αναζητείται επίμονα ένα κατάλληλο μικρό παιδάκι πού θα ύποδυθι τό ρόλο του Πούκ.

— Νεώτερος από πρίν, γύρισε εδώ και λίγες μέρες, στην Άθήνα, ο κορυφαίος Έλλην χορευτής Γιάννης Φλερύ, παρτεναιρ της Λύντας Άλμα.

— Ό Φλερύ, δεσμευμένος από ένα συμβόλαιο μικρής διαρκείας, εμφανίστηκε για λίγες μέρες σε ένα από τα μεγαλύτερα κέντρα τού Λονδίνου, με παρτεναιρ του μιá Γαλλίδα χορεύτρια, στην οποία έμαθε τους ελληνικούς χορούς.

Στην Άμερική ο Φλερύ, παρόληλα με τις εμφανίσεις του με την Λύντα Άλμα, εργάστηκε και ως χορογράφος και άνεβασε μιá δολοκλήρη επιθεώρηση με 30 ωραιότερες κοπέλες, πού παίχθηκε επί τρεις μήνες συνεχώς, σ' ένα από τα μεγαλύτερα βαριετέ τού Σικάγου.

— Για τις εφετινές ραδιοφωνικές εκπομπές της «Όνείσκo», πού θα γίνουν πάλι στο Παρίσι, φέρονται από τη Έλλάδα υποψήφιοι, ή Δανάη, ή Μόλλυ, ή Νινη Ζαχα και ο Πολυμέρης.

— Τό έργο, πού γράφει ή κ. Ρόη Βαρουσιάνου, μαζί με τόν κ. Δ. Γιαννουκάκη, είνε μιá επικαιρη κωμωδία, με τόν τίτλο «Ποιός λίγο ποιος πολύ» θα παίχθι δέ κατά πάσαν πιθανότητα από τόν θίασο τού κωμικού Β. Λογοθετίδη, στο θερινό θέατρο «Μακρόδο», πού εβασφάλισε ο τελευταίος για τό καλοκαίρι.

— Οι άδελφές Καλουτά συνεχίζουν με μεγάλη επιτυχία τις εμφανίσεις τους στην Ξάνθη, αργότερα δέ θα μεταθούν στην Καβάλα και τη Λάρισα.

Στην Καβάλα τόση είνε ή ζήτηση εισιτηρίων, ώστε ο ιδιοκτήτης του εκεί κινηματοθεάτρου, είδοποίησε τις άδελφές Καλουτά να πάρουν μαζί τους και ένα είδικό ταμιά, γιατί ο δικός του τά έχει χάσει κυριολεκτικά!

— Στόν Πειραιά, ο θίασος της «Μουσικής Πειραικής Σκηνής», παίξει από προχθές με επιτυχία την άποκρηάτικη επιθεώρηση «Τό κορίτσι θέλει θαλάσσια», τών κ. κ. Τσαρή και Πατρίκιου, με μουσική τού συνθέτου Λυκαριδοπούλου.

Στην επιθεώρηση, εμφανίζεται ως σολιστ ή γνωστή χορεύτρια της Σχολής Ζουρουνδη Μπέμπα Ροζαλίν και ο τέτορος Νίκος Τσάμης, λανσάρι την καινούργια αθηναϊκή καντάδα «Πλακίτικες άγάπες».

— Στόν Πειραιά, εξ άλλου, θα εμφανισθι τό καλοκαίρι, τό μουσικό συγκρότημα τού Νικ. Πλατή, πού έκλεισε τό θέατρο «Παλλάς».

— Στην Κωνσταντινούπολη, ή Βάσω Μανωλίδου έσημείωσε ένα ακόμα θρίαμβο με την «Κληρονόμο», την μεγάλη επιτυχία τού θεάτρου Μουσούρη.

— Ολόκληρος ο Τύπος, αφιέρωσε τα καλύτερα σχόλια, ο δέ πρόεδρος της Έλλάδος συνεχάρη προσωπικά την δημοφιλή πρωταγωνίστρια, πού τιμά, όπως είπε, τό ελληνικό όνομα στο εξωτερικό.

— Ό καθηγητής τού χορού Μοριάνος άνεχώρησε για μιá μεγάλη περιόδεια στις Σκανδιναβικές χώρες.

— Γύρισαν από την Τουρκία οι χορευτάι Νάντια και Άλμπιρεζ, ύστερα από άπουσία ενός έτους.

Στην Κωνσταντινούπολη, ή Νάντια παντρεύθηκε ένα πλούσιωτατο Άμερικανό, με τόν οποίο θα φύγη αργότερα στη Νέα Υόρκη.

— Ό μοντέρνος συνθέτης Πλέσσας, έγραψε, για πρώτη φορά, ένα λαϊκό τραγούδι, με τόν τίτλο «Κασσαβέτης».

— Στο γνωστό κέντρον Μοστρώ (Γαλάτσι) ο Χαϊρόπουλος κούσιν κέντρωνει τις γλυκές μελωδίες του τραγουδισμένης από την πρωταγωνίστρια τού ελληνικού κινηματογράφου Σμαρούλα, τη Λέλα Μαρτίνη και τό Νίνο Κώστα, και τις πρωτοτυπίες του πού προκαλούν τό ένδιαφέρον τού κοινού και δημιουργούν γνήσιο άποκρηάτικο κέφι.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Αδούρητοι χοροί

Τ' ό Καρναβάλι φούντωσε! Και όσο προχωρεί, πληθαίνουν περισσότερες κι' αυξανουν οι χοροί. Χορεύουν νέοι, γέροντες, κυρίες και κοπέλες με «κοτιγιόν», με «ντομίνα», με μάσκες και κορδέλλες κι' αυτές τις μέρες όλες, γεμίζουν κέντρα κοσμικά κι' αδειάζουν... πορτοφόλες!

Παντού διαφημίζονται χοροί και συγκεντρώσεις. Και δίνουνε και παίρνουνε οι... «σαμπο-εξαθροώσεις». Με λίγα λόγια δηλαδή, ποδόρια στραμπούλιζονται την ώρα πού τ' άτίθασσα ζευγάρια στροβιλίζονται στη «ράσμπα» τη θεοτρελή και τού συνίνγκ τού μπριό και πών τα ξημερώματα στο σπίτι με... φορείο! Χοροί δεκάδες δίνονται παντού, παρ' όλα αυτά και μέσα στα σαλόνια μας τα πλέον ζηλευτά χορεύει ο κόσμος ο καλός, ο κόσμος τών άνέσεων με διαρκή επίδειξι μοντέλων κι' άμφιέσεων!

— Αυτούς, συνήθως, τους χορούς, χωρίς άμφιβολία έ' απ' τα μυιόν θαμψώνεται κι' από τα μεγαλεία! Είνε χορο-παρέλασις πλουσιών φορεμάτων! Εξώμων εμφανίσεων, σωμάτων αγαλμάτων! Μεθ' από τ' άρώματα και τα κομμάτια τέλεια, και μέσα στην αφάνταστη έκλειση πολυτέλεια, προσέχεις με καταπληξι και λύπη άρκετή, τις λίρες να σκορπίζονται, σαν νάνε... κομψέτι.

— Όπου σταθι κι' όπου βρεθι κανείς κι' όπου κυττάξη, θα δώ χορούς άμετρητους, χορούς για κάθε τάξη: ομαδών, οργανώσεων και... φιλανθρωπικών! Χορούς τελευταίους, ειδίκως, περνούν όλες τις ώρες. Στους τελευταίους κοινῶς... γεροντοκόρες! αυτές πού όνομάζονται κοινῶς... φιλανθρωπία, κι' ελπίζουν και βασίζονται σε μιá θερμή θοπή, από καθήκον ιερὸν κι' από... φιλανθρωπία! Μα πάντα διαφενδονται οι πόθοι τους στο τέλος, γιατί ο θεός ο «φερωτός» δέν χαμαίει... βέλος, κι' ενώ χορεύει διαρκώς, δλους τους υπάλλους γενικῶς ή σαραντάρα, φέρ' είνε, Εύτερη ή Άγλαία δέν φτάνει στον περιφήμο «χορό τού 'Ησαία»!

— Παρ' όλο πούνε οι καιροί, στην εποχή μας πονηροί, χοροί δεκάδες δίνονται, επίσημοι και μη κι' ο κόσμος κάθε τάξεως χορεύει κι' ένθυμει! Άλλος χορεύει «Τοάμικους» και «Καλαματιανούς» κι' άλλος θυμίζει έξαλλους, τρελλούς Μεξικανούς! Άλλος «καντριλλίες» προτιμά, «ράσμπες» ή «απούγκι» ή «δούγκι».

— Άλλος τού Στράους τους σκοπούς ζητάει μάνι μάνι κι' άλλος γουστάρει Τζιτζιφιές, σαντορι και μπουζούκι και... κλασσικές «διπλοπεννιές» Μητσάκη και Ταυσανή!

Κανείς δέν μένει άμετοχος, σ' αυτό τό Καρναβάλι κι' απ' τους χορούς ύφιστανται μαστύρια κι' οι... κάλοι! Χορεύουν άκατάναυστα τών πολιτών τά πλήθη, συμφώνως με τα παλαιά και με τα νέα ήθη.

Δέν μένει έξω τού χορού κανένας τέτοιος μέρες, και κάνουν θραύσι πανταχού τα «πάρτυ» κι' οι «βεγγέρες» Κατά συνέπειαν, λοιπόν, θα ήθε άνατιρωήτως, χωρίς καμμιά διάκρισι, τούτέστι στούς υπάλλους με... φέσι να πηγαίνουνε άμέτρητοι στούς υπάλλους και τελικῶς τό φέσι τους να τό... φοράνε σ' άλλους!

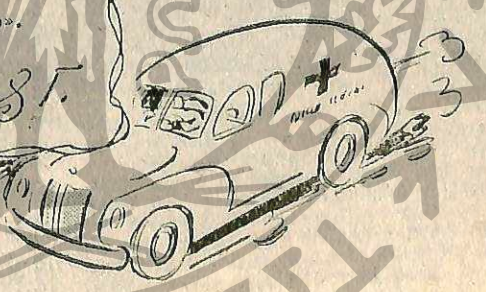
— Γλεντάει ο κόσμος, φίλοι μου, αυτή την εποχή, γλεντάνε «όσοι τάχουνε», γλεντάνε κι' οι φτωχοί κι' ευχαριστιέται, πράγματι κι' εν πάση ειλικρινεία και με δυό λόγια συνιστώ στην ψευτοκοινωνία!

— Μη μαραζώνης. Έλληνα! Στο κέφι σου προχώρα, άφου για... γλέντι πλάστηκε ή προσφιής σου χώρα!

Χορεύετε όλοι άνετα ή μάλλον εύχερώς και πλούσιοι και πένητες και πύμπετοι εξ ίσου, προτού ν' άκούσετε τό «των Άγίων ο χορός πηγήν εύρίσκε της ζωής και θύραν... Παραδείσου».

Εισιοδηματίας Σινεμάς Γ.

Μα. Ιαδωρία

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Σοφία Δεβετζή δεν μπόρεσε να μάθει την αλήθεια από την Έλιζα, κατάλαβε όμως, ότι τα πράγματα ήταν σοβαρά. Γι' αυτό, συμβούλευσε τον πατέρα της να την κλείσουν για κανένα χρόνο, στις Καλόγριες, στη Νάξο. Ο Φίλιππος Δέδης όμως, σκέφτηκε καλύτερα, και πήρε την απόφαση να την πιάσει στην 'Ελβετία' σ' ένα οικοτροφείο. Κι' έτσι, ύστερ' από λίγες ημέρες, η Έλιζα με τους γονείς της, έφτασε σε μια ήσυχη 'ελβετική' πόλη. Το οικοτροφείο βρισκόταν κοντά σε μια λίμνη. Η δεσποινίς Φερνάντ, η διευθύντρια του υποδέχθηκε την Έλιζα μ' ένα χαμόγελο, αλλά και με αυστηρότητα. Η κοπέλλα είχε την εντύπωση, ότι την έκλειναν σε φυλακή.

Το δωμάτιό της ήταν πρόσχαρο. Το είχε ζητήσει ειδικά αυτό ο Δέδης. Είχε το πιάνο της ακριβοπληρωμένο από τον πατέρα—την βιβλιοθήκη της, την τουλάπια της, το ωραίο της κρεβάτι, το ιδιαίτερο υπάνιο της.

Θα είσαι εδώ σαν βασιλοπούλα, της είπε ελληνικά. Δεν λυπήθηκα το χρήμα... Φαντάζομαι πως θα σε κυτάνε στα μάτια!

Ευχαριστώ, μπαμπά! ψιθύρισε η κοπέλλα.

Τις συμμαθήτοίς της, θα φροντίσω εγώ να τις γνωρίσει σιγά-σιγά, είπε η δεσποινίς Φερνάντ. Τώρα, μου φαίνεται πως πρέπει να αποχαιρετισθώ... Και σ'αυτά συμβουλευώ, από πείρα, να είναι σύντομοι αυτοί οι αποχαιρετισμοί. Σε τέτοιες περιπτώσεις, η συντομία σώζει την κατάσταση. Σ'ας άφηνα, λοιπόν...

Κι' έφυγε διακριτικά από το γραφείο. —Λοιπόν, παιδί μου, σ' αφήνουμε... είπε ο Δέδης, προσπαθώντας να κάνει σταθερή τη φωνή του.

Τη φίλησε στο μέτωπο, και τραδήχτηκε γρήγορα. Η κοπέλλα έμεινε ακίνητη, σαν άγαλμα, με τα χείλη σφιχτά. Η Θεώνη δεν μπόρεσε να βαστάει τα δάκρυά της. Σφίγγοντας την κόρη της στην αγκαλιά της ψιθύρισε:

— Έλιζα, παιδάκι μου, αν μ' αγαπάς, αν με πονάς σαν μάνα σου, αν συλλογίζεσαι και τον πατέρα σου, να μη στενοχωρηθείς. Τ' ακούεις;... Κάθε μέρα που περνάει, να λες πως είνε για το καλό σου και να ξέρεις πως το δικό σου το καλό, είνε κι' η δική μας εύτυχια...

— Δεν θα στενοχωρηθώ μαμά, αποκρίθηκε η μικρή και δάγκωσε τα χείλη της, για να μη ξεσπάσει σε λυγμούς.

Ο Δέδης τράβηξε τη γυναίκα του.

— Έλα, έλα τώρα Θεώνη. Δεν χρειάζονται συγκινήσεις. Άλλα κορίτσια θάβιναν δέκα χρόνια της ζωής τους, για να μείνουν σ' αυτό τον παρόδεισο. Η Έ-

λιζα θα είνε εύτυχισμένη εδώ... Έε άλλου, τ'α είπαμε... Θα μ'α γράφεις τακτικά, μια φορά την εβδομάδα. Αν παρουσιασθή καμιά εξαιρετική ανάγκη, δηλαδή αν στενοχωρηθείς υπερβολικά, ή —Θεός φυλάξοι— αν άρρωστήσης, να μ'α κάνεις ένα τηλεγράφημα. Θα πάσω το πρώτο αεροπλάνο και θ'άρθω. Τα χροιά μου θα τ'αχω πάντα έτοιμα, για κάθε ενδεχόμενο. Αλλά σ'ε παρακαλώ, παιδί μου, να μη τ'ο κάνεις αυτό, αν δεν υπάρχει πραγματική ανάγκη. Το καλύτερο για σένα είνε να μείνεις εδώ φρόνιμα-φρόνιμα ως τον Σεπτέμβριο. Τότε θ'άρθω να σε πάρω για λίγες ημέρες, να δώσης τις εξετάσεις σου, να μ'α δης, ν' αλλάξεις, και κατόπιν βλέπουμε...

— Ναί, μπαμπά!...

Τη φίλησαν άλλη μια φορά κι' έφυγαν γρήγορα. Η Έλιζα έμεινε ακίνητη, στη μέση του γραφείου σαν μαμοιρωμένη.

Στην έξοδο του οικοτροφείου, περίμενε τους γονείς η δεσποινίς Φερνάντ.

— Συμπαθητική κοπελίτσα είνε η Έλιζα, είπε γελαστή, αλλά και με τη συννηθισμένη της αυστηρότητα. Όποτε, συμφωνοί... Δεν θέλετε με κανένα τρόπο να της δίνω άδεια να βγαίνει έξω μόνη;...

— Με κανένα τρόπο! αποκρίθηκε ζωηρά ο Δέδης.

— Δεν έχω αντίρρηση. Έε άλλου, όλα τα κορίτσια εδώ, ζούνε περιορισμένα. Είνε το είδος του οικοτροφείου τέτοιο...

— Μα το ξέρω. Έλαβα πληροφορίες και γι' αυτό έφερα εδώ τη μικρή...

— Είνε ένα είδος... αναμορφωτικού ιδρύματος, εξήγησε η δεσποινίς Φερνάντ. Κορίτσια άριστων οικογενειών είνε όλα, που οι γονείς τους θέλουν να τ' αναθρέψουν με παλαιές άρχες και με αυστηρότητα...

— Αυστηρότητα και καλωσύνη μαζί, είπε η Θεώνη με μάτια δακρυομένου.

— Άοψε τη δεσποινίδα Φερνάντ ξέρει... είπε ο Δέδης. Της έδωσα να καταλάβει, και της τ'α ξαναλέω. Έμεις, αναθρέψαμε την κόρη μας με πολλά χάδια, με πολλή αγάπη και απόλυτη εμπιστοσύνη.

— Έπειτα όμως, είδαμε ότι κάθε υπερβολή βλάπτει. Η Έλιζα πρέπει να νιώσει κάποιον πειρασμό... Έλπίζω να μη...

ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Σ' ένα ρεστωράν της 'Ομονομίας' κάθονταν να φάνε ένας Ζακυνθινός κι' ένας Αθηναίος. Ο Ζακυνθινός, από παλιά άρχοντική οικογένεια, βρισκίε ευκαιρία να μιλήσει πάλι για τους προγόνους του.

— Πού λες λοιπόν, φίλε μου, λές ο Νιδνός, ή φαμίλια μου είνε πολύ παλιά, να πάρα πολύ παλιά.

— Κολοκύθια! τού άπαντά ο Αθηναίος. Πόσο παλιά είνε; Έκατό, διακόσια χρόνια; Έμεις στην Αθήνα έχουμε πολύ πιο παλιές οικογένειες!

Ο Ζακυνθινός απρίξει απ' το καρό του.

— Τι λές, τζόγια μου! Παλιότερες απ' τη δικιά μου; Έμένα, μαρέ, ένας προπάππος μου ήταν βασιλιάς τον καιρό τού... Κατακλυσμού!

— Ο Αθηναίος κινεί τα γέλια.

— Γιατί γελάς; ρωτάει ο Νιδνός.

— Γιατί έχω έναν κατάλογο όλων των οικογενειών που μάζεψε ο Νιδνός στην Κίεβο του και το δικό σας το όνομα δεν είνε μέσα!

— Έμ, πώς να είνε, μαρέ τζογούλα μου, τού άπαντά ο Νιδνός, αφού έμεις στον Κατακλυσμό... είχαμε δικιά μας βάρκα;...

Ο ΦΑΚΟΣ

σας κουράσει, έπειδή κατά βάθος είνε κοίτσι μαλακό και αγαθό.

Το κυριότερο είνε η συναναστροφή, είπε εμφαντικά η διευθύντρια. Θα φροντίσω να κύνε πορεία με δυο-τρία κορίτσια καλά και ήθικα. Κι' όπως είπαμε, άπαγορεύεται η αλληλογραφία...

— Ένα γράμμα την εβδομάδα θα μ'α στέλνι, κι' ένα θα λαβαίνω από μ'α. Σ'ας έδωσα ένα φακέλλο και την υπογραφή μου. Μόνο όταν βλέπετε τέτοιο είδος φακέλλο και τ'α γράμματά μου, θα της δίνετε το γράμμα... Όποια άλλη επιστολή έρθη, θα την καταστρέψετε, ή θα την φυλάτε για να μ'α τη δώσετε, όταν συναντηθούμε πάλι.

— Πολύ καλά! αποκρίθηκε η διευθύντρια.

Και τ'ο ξέγυρα Δέδη, έφυγε. Ο άντρας δεν γύρισε πίσω του, ούτε μια φορά, να κυττάει. Η Θεώνη όμως, κάθε τόσο, γυρνούσε το κεφάλι της και σκουπίζοντας τα μάτια της, που ήταν θαλά από τα δάκρυα, κύτταζε τους ψηλούς, χοντρούς τοίχους που κλειναν τώρα μέσα τους τη μόνη χαρά της ζωής της, τη μόνη της εύτυχια.

Όλα με τάξι

Το κουδούνι χτυπούσε: Σ'αν αυτόματα σηκώνονταν τα κορίτσια, πρν καλά-καλά γαράζι. Το κουδούνι χτυπούσε, παρατάσσονταν στην άπαραντη στοά για προσευχή. Κι' έτσι, όλο με το κουδούνι, κάθονταν στα μακρὰ τραπέζια για το πρόγευμα κι' έμπαιναν στις τάξεις. Έπειτα, το κουδούνι χτυπούσε: Διάλειμμα.

Τότε, μια δασκάλα έβρισκε την Έλιζα από το χέρι, μ' ένα ύφος γλυκό και αυστηρό μαζί, και την πήγαινε σε μια δμάδα δυο-τριών κοριτσιών.

— Έλιζα, υπορείς να κουνειτάσεις μ' αυτές τις δεσποινίδες σήμερα; της έλεγε.

Όλα γίνονταν με το ρολόι στο χέρι και με τάξι. Δεν άφηναν στα κορίτσια ούτε μια στιγμή δική τους. Ούτε μια στιγμή να μιλήσουν, μ' οποια συμμαθήτοιά τους ήθελαν, να παίξουν όπως ήθελαν, να σκεφθούν ή να ονειροποληθούν...

Το κουδούνι χτυπούσε, πάντα φορός την ημέρα. Ρυθμίζε τη ζωή τους από τις πεζότερες πράξεις ως τις σκέψεις τους.

Αυτό ήταν το σύστημα της δεσποινίδος Φερνάντ. Στο οικοτροφείο της φιλοξενούσε κορίτσια δεκαπέντε ως είκοσι ετών. Λίγο-πολύ, όλα αυτά τα κορίτσια, είχαν δοκιμάσει τη ζωή, πνόν τα κλείσαν στος ψηλούς τοίχους του πασαλείσου αυτού. Κι' η δεσποινίς Φερνάντ, φοβόταν πιο πολύ απ' όλα τις εκκωστήσεις, που μπορούσαν να κάνουν ή μια στην άλλη, γι' αυτό, φροντίζε, μ' όλη της την ευσυνειδησία, να μη τού δίνη την ευκαιρία ν' απεκτάνε πραγματικές φίλες. Σήμερα με τη μία, αύριο με την άλλη, Έτσι, ούτε καλά-καλά γνωρίζονταν μεταξύ τους τα κορίτσια. Κάι, φυσικά, δεν τολμούσαν ν' ανοίξουν ή μια στην άλλη την καρδιά τους.

Δουλειά πολλή. Μαθήματα καταθλιπτικά: Γαλλικά, γερμανικά, αγγλικά, σπάρ, δυο ώρες την ημέρα, ώσπου τα κορίτσια κορυμιά τσακίζονταν από την κόπωση.

— Η κόπωση δίδωνει τα όνειρα. Έλεγε πάντα η δεσποινίς Φερνάντ. Κι' ο μεγαλύτερος έχθρος σ' αυτή την ηλικία, είνε τα όνειρα...

Τη νύχτα, το ίδιο σύστημα. Όχτώ ώρες ύπνο, όχι πιο πολύ. Νύσταζαν πάντα οι μικρές, όταν έπεφταν στα κρεβάτια τους κι' έκλειναν αμέσως τα μάτια τους. Δεν είχαν κουράγιο για βεγγέρες. Έε άλλου, τούς άλλαζε σχεδόν κάθε νύχτα κοιτώντας. Τάχα, με κλήρο, κοιμόνταν πότε εδώ, πότε εκεί. Και στο θάλαμα πάντα μια έπιμελήτρια.

Όλες οι δασκάλες ήταν μεγάλες στα χρόνια, και σοβαρές.

Οι μαθήτριες λίγο-λίγο, έχαναν κάθε πρωτοβουλία, υπατάσσονταν μοιραία σ' αυτό τον τρόπο της ζωής. Κι' οι ημέρες περνούσαν μονότονες, χωρίς λύτες και χωρίς γασές, ίσως όπως και στον αληθινό Παράδεισο...

Ένα μ'α είνε τώρα η Έλιζα στο έλβετικό οικοτροφείο.

Άρχες τού Αύγουστου. Ο καιρός θυμίζει κιόλας αθινόπωρο. Καθόταν η κοπελίτσα σ' ένα πάγκο, κάτω από ένα πελώριο δέντρο. Αντίκρυ της, ο ψηλός, όγκος κώδης πορείας, που χώριζε το σχολείο από τον κόσμο. Πέρα, τα πανύψηλα βουνά, που είχαν φρεσκάρει κιόλας τα χιόνια τους. Φορούσε μια χοντρή μάλλινη ζακέτα και προσπαθούσε κάτω να σκεφθώ. Ταν από τις λίγες ευκαιρίες που είχε να μείνι μόνη. Την είχαν ξεχάσει — κάποια άνωμαλία με κάποιο άλλο κορίτσι, κάποια φασαρία στο γραφείο, είχε αποσπάσει την προσοχή της δεσποινίδος Φερνάντ και τού προσωπικού.

Η Έλιζα συλλογιζόταν. Τα χείλη της έτρεμαν.

Το μυαλό της είχε σταματήσει για κάθε άλλη σκέψη. Ούτε τα γράμματα των γονέων της λαχταρούσε, ούτε την Έλλάδα νοσταλγούσε, ούτε ένοιωθε την αγάπη για το Θέω ή τη Βασανίτση. Δεν ήξερε καλά-καλά αν τον αγαπούσε τώρα πιά ή όχι. Το μόνο που ένοιωθε μέσα της ήταν ο φόβος. Ένας τρελλός φόβος! Κοντά δυο μήνες είχαν περάσει από τότε, που την είχε σφίξει στην αγκαλιά του ο Θέω.

— Άν έχη συνέπειες, της είχε πη, η τρέλλα μας...

Και της είχε εξηγήσει τις συνέπειες. Κοντά δυο μήνες... Νύχτα-μέρα, ζούσε μ' αυτό τον εφιάλτη η Έλιζα. Κι' όπως καταλάβαινε τα πράγματα, είχε συνέπειες...

Όλη της η ύπαρξη πάγωνε σ' αυτή τη σκέψη.

Ήταν στιγμές, που ποθούσε να είχε κοντά της τη Φώφη. Η Φώφη, σίγουρα, θα ήξερε. Όλα τ'α ήξερε η Φώφη! Τότε, θάβαζε τη ντροπή στη μπάντα η κοπέλλα, και θα τ'α ρωτούσε. Τούλάχιστον να βεβαιωνόταν, να της έφευγε αυτή η άβυσταχητή αγωνία.

Έδω πνόν να ρωτήσει: Σε πνόν να μιλήσει; Γύρω της πρόσωπα γελαστά και κρύα. Μάτια γαλανά, κατακάθαρα σαν ασυννείφιστος ουρανός. Άλλα πίσω από αυτά τα γαλανά μάτια, δεν μπορούσε να νιώσει το σκίτημα της νύχτης.

Ήταν μόνη, ολόνουα. Μελετούσε άναγκαστικά τα μαθήματά της. Τα ελληνικά της τ'α βιάλια ούτε τ' άνοιγε καθόλου. Όταν εονόταν εκείνη ή ώρα, έγραφε το κεφάλι της τάχα πάνω σ' αυτά και συλλογιζόταν, λογάριζε. Οι ημέρες, οι μήνες, τί σημασία μπορούν ναχουν στη ζωή τού ανθρώπου, στη ζωή της γυναίκας!...

Τα βότσαλα έτρίξαν. Η Έλιζα πετάτηκε, σαν ένερη.

— Άγαπητό μου παιδί γιατί βόσκεσαι μόνη;...

Η δεσποινίς Φερνάντ στάθηκε μπροστά της και στύλωσε το διαπεραστικό βλέμμα της στο πνευμένο προσωπάκι της κοπέλλας.

Δεν αποκρίθηκε αυτή. Στάθηκε ακίνητη, σαν στρατιώτης.

— Έλιζα, είπε η διευθύντρια, για να σε κυττάω καλά! Είσαι πολύ γλυμή το ξέρεις; Αυτό δεν μ' αρέσει!... Έδώ, μέσα σ' αυτόν τον παράδεισο, κάτω από τα βουνά αυτά που ζωογονούν, έπρεπε να μ'αγουλά σου να είνε σαν τσιαντάφυλλα.

Γιατί είσαι έτσι, σαν άρρωστη;...

Ευχαριστώ για τ' ενδιαφέρον σας, αποκρίθηκε η μικρή. Δεν έχω τίποτε...

— Δεν με γελάς έμένα. Κάτι σε τρώει μέσα σου... Είνε όμως κακό. Οι γονείς σου πού σ' έμπιστευθηκαν σε μένα, έχουν την αξίωση να σε βρουνε γερή και δυνατή.

— Δεν είμαι άρρωστη...

— Αυτό δεν τ'ο ξέρω.

Της έπιασε η διευθύντρια τα χέρια.

— Χμ!... έκανε. Οι χούφτες σου δεν είνε και τόσο δροσερές.

— Μα δεν έχω πυρετό, διαμαρτυρήθηκε η κοπέλλα.

— Το έλπιζω. Πάντως φρόντισε, παιδί μου, να τρώς καλά και ν' αναλάβεις...

Άλλοιώς θ' αναγκασθής να σ' εξετάσει ο γιατρός μας. Δεν θέλω να βλέπω γλυμή μάγουλα εδώ στο σχολείο μου...

Της έκανε ένα νόημα φιλικό και άσπτηρά μαζί, μια γκριμάτσα σαν χαμόγελο.

Κι' απομακρύνθηκε, αφού της είπε να πάει κατ'ίνα διαδίσση.

Κι' η Έλιζα ένοιωσε ακόμα πιο βαθεία τη μοναξιά της.

Ίατρική εξέταση

Πέρασε έτσι κι' άλλος ένας μήνας. Μπήκε ο Σεπτέμβρης, με κρύο αληθινό. Στά κοριτσιότικα μαγουλάκια, φούντωναν τα τσιαντάφυλλα. Όλες οι μικρές φαίνονταν εύτυχισμένες εκεί μέσα. Είχαν προσαρμωθή εύκολα στο περιβάλλον, κι' όσο και να τις έμπόδιζαν, είχαν δημιουργήσει φίλες. Η μόνη που φαίνονταν να μη ταιριάζει με καμιά συντροφιά, ήταν η Έλιζα. Αυτή βρισκόταν πάντα μόνη, πάντα μακριά από τις άλλες. Γιατί αυτό που είχε στην καρδιά της δεν μπορούσε να τ'ο πη σε καμιά Κι' όλες οι άλλες οι κοπέλλες της φαίνονταν ανούσιες.

Πότε-πότε τις πήγαιναν περίπατο. Ήταν γιορτή για τις άλλες. Άλλοτε, τις πήγαιναν στο θέατρο. Σε θέατρο σοβαρό. Πάντως, τ'ο είχαν πανηγύρι τα κορίτσια. Η Έλιζα τα παρακολουθούσε όλα αυτά σαν να ήταν πράγματα ξένα προς την ψυχή της. Ούτε καταλάβαινε την παράσταση. Μέσα της, οι λογαριασμοί οι ίδιοι, ατέλειωτοι λογαριασμοί... Δύο μήνες και μια εβδομάδα και δυο εβδομάδες... Τρεις μήνες...

Έτσι ήταν απορροφημένη κάποιο άπαγεμα σε μια παράσταση, όταν τη σκούνησε η δεσποινίς Φερνάντ:

— Έλιζα!...

Ανατρίχισε η κοπέλλα.

— Πού τρέχει το μυαλό σου, αγαπητό μου παιδί;...

— Πουθενά, αποκρίθηκε αυτή.

— Μα δεν παρακολουθείς την παράσταση;... Ούτε καν κυττάεις στη σκηνή...

— Ίσως ν' άφαιρέθηκα μια στιγμή...

— Το βράδυ, πνόν πέσεις, έλα στην κάμαρά μου, έδω να σου μιλήσω...

Με κούα καρδιά, γτύπησε την πόρτα της διευθύντριας το βράδυ η κοπέλλα.

Η δεσποινίς Φερνάντ καθόταν στο γραφείο της και έδειξε στην κοπέλλα μια καρέκλα.

— Έλιζα, της είπε, από την ημέρα που ήρθες εδώ, σε παρακολουθώ. Δεν είσαι σαν τ' άλλα τα κορίτσια τού κόσμου εσύ. Έχεις κανένα βάρος στην καρδιά;

— Όχι! ψιθύρισε η κοπέλλα.

ΕΝΑΣ ΑΒΒΑΣ ΠΟΥ ΣΥΝΘΕΤΕΙ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο αιδεσιμώτατος Άντ' Έμαζώ, πιο γνωστός ως δημοφιλής άββας Σίετος, είνε σήμερα στη Γαλλία ένας από τους πιο καλούς μουσικοσυνθέτες έλαφών τραγουδιών, οι δημιουργίες τού οποίου έχουν πάντα μεγάλη επιτυχία. Το περίεργο δε είνε ότι γράφει ο ίδιος και τους στίχους. Ο άββας Σίετος έχει λανσάσει ήδη δυο περίφημα τραγούδια: τ'ο «Έχωσα τον Άιο της ζωής μου» και τ'ο «Γιορτή». Στη φωτογραφία μας έζηει στην τραγουδιότρια Ρομπέρτα το νέο του τραγούδι «Το βάλε των έρωτευμένων». Ο άββας Σίετος έχει στείλει στο Βατικανό ένα δίσκο με ένα άλλο τραγούδι του, τ'ο «Υπάρχει εύτυχια για όλον τον κόσμο» και έλπίζει ότι θα μεταδοθί σύντομα από τον σταθμό τού Βατικανού.

των Βουνών μας δεν ευνοεί τὰ ἄνηθ τοῦ Νότου...

— Εἶμαι καλά. δὲν ἔχω τίποτε! ἀποκοιθῆκε ἡ κοπέλλα.

— Αὐτὸ θὰ τοῦ δοῦμε. Μπᾶ! Τί ἀδύνατα μυστήρια εἶνε αὐτὰ!... Ὁ ἄλλος κανεὶ πὼς ἔχετε δέκα μέρες νὰ φάτε... Μὰ πὼς... Τὸ βούτυρο καὶ τὸ γάλα, δὲν λείπουν ἀπὸ τὰ γευνάτια σας, καθὼς ξέρω, καὶ τὰ μόνον τῶν συμμαθητῶν σας μαρτυροῦν πὼς ἡ δίαιτα στὸ σχολεῖο εἶνε περιορισμένη...

— Δὲν ἔχει ὄρεξι. γιαιτρε, ἡ 'Ελίζα, εἶπε ἡ ἐπιμελήτρια πού παρίστατο στὴν ἐξέτασι. Δὲν θέλει νὰ φάει...

— Αὐτὸ εἶνε κακὸ... Ἀς τὴν ἐξετάσω ὥσως πρῶτα...

Τὴν ἀκορόσθηκε στὸ στήθος.

— Ἐν τάξει. εἶπε εὐχαριστημένος.

Τὸ ἴδιο καὶ στὴν πλάτη.

— Δὲν βλέπω ἀπολύτως τίποτε... εἶπε πάλι. Πάντως, κάποια αἰτία θὰ ὑπάρχει γι' αὐτὴ τὴν κατάστασι. Ἀς δοῦμε τὴν καρδιά...

Ἐβαλε τὸ ἀκουστικὸ καὶ ἑαφνικά, σὰν νὰ τὸν παραξένεψε κάτι. Κτύπησε τὴν κοπέλλα στὰ μαστῖα. Τὸ πρόσωπο τῆς 'Ελίζας ἐννε κατακόκκινο. Αὐτὴ ἡ περιεργὴ γιαιτρε τοῦ γιαιτροῦ λές καὶ τὴ γύναινε ἑαφνικά καὶ τὴν ἄφηκε ἀπροσάτευτη.

— Συμβαίνει τίποτε!... ρώτησε ὁ γιαιτρός σιγά.

Τὰ μαστῖα τῆς κοπέλλας μόνονα μεγάλωσαν ἀπὸ τὸν τῶπο.

Τότε ὁ γέρος ἀριστοκράτης γιαιτρός, γύρισε στὴν ἐπιμελήτρια:

— Δεσποινίς, εἶπε, θὰ σὰς παρακαλοῦσα νὰ μ' ἀφήσετε δυὸ λεπτὰ μόνον μετὰ τὴν μικρή. Ἐχω μερικὲς ἐρωτήσεις νὰ τῆς ὑποβάλλω...

Παραξενευμένη, ἔφυγε ἡ κοπέλλα ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Ὁ γιαιτρός τότε ἐξήτασε τὴν 'Ελίζα σ' ὅλο τὸ κορμί, προσεκτικά. Αὐτὴ, παραλυμένη ἀπὸ τὸ φόβο τῆς, δὲν τολμοῦσε νὰ ἐναντιωθῇ. Ἦταν σὰν νὰ βοισκοῦναι στὰ νύχια ἐνὸς θηρίου κι' ἔτρεψε πὼς ἡ παρασκευὴ κινήσει θὰ ἐξαγριῶνε πρὸς αὐτὸ τὸ θῆρι. Ἐταί καὶ τώρα, φοβόταν πὼς ἡ ἐλαχίστη ἀντίστασι τῆς θάδειχνε τὴν ἐνοχί τῆς. Μία τρελλὴ ἐλπίδα τὴν συγκρατοῦσε. Ἀν δὲν εἴδεινε φόβο, ἴσως νὰ μὴν ἀντιλαμβάνονταν τὰ πράγματα ὁ γιαιτρός.

Παράλληλα μ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα, καὶ κάποια ἄλλη. Ἐπὶ τέλους!... Εἶχε φτάσει ἡ στιγμή νὰ βεβαιωθῇ κι' ἡ ἴδια. Ἰσως νὰ ἦταν καλύτερα ἔτσι. Ἡ ἀμφιβολία τῆς βασάνιζε τὴν ψυχὴ. Καλύτερα ἡ φοβερὴ βεβαιότης...

Σύντομα τέλειωσε τὴν ἐξέτασι τοῦ ὁ γιαιτρός. Τὸ πρόσωπό του εἶχε μιά σοβαρὴ πέννημ σχεδόν, ἔκφρασι. Τὴν κύτταξε στὰ μαστῖα καί, τραβώντας τὰ σκεπάσματα τῆς ψηλά, γιὰ νὰ σκεπάσει τὸ γυμνὸ κορμί τῆς, τὴ ρώτησε:

— Πότε συνέβη αὐτό, παιδί μου;

— Δὲν...δὲν ξέρω τί θέλετε νὰ πῆτε... ἀποκρίθηκε ἡ 'Ελίζα.

— Ὁ, περὶ τὸ νὰ παίζουμε κωμωδία... Ἐννοεῖτε πολὺ καλὰ τί θέλω νὰ πῶ... Σὰς ὠτῶ, λοιπόν, πότε συνέβη!...

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτε!... φώναξε ἑαφνικά, μετὰ ὅπως ἔξαλλο.

Κάτι σὰν τρέλλα τῆς ἀνέθηκε στὸ κεφάλι. Θυμήθηκε τὴν σκηνὴν στὸ Γυμνάσιο. Τὸ ντροπιασμὰ μπροστὰ στὸ γυμνασιάρχην. Τώρα, ἔβλεπε μετὰ ἄλλη σκηνὴν μπροστὰ τῆς. Τὴ δεσποινίδα Φερνάντ, τὴν σοβαρὴν γεροντοκόρη. Ὅλες αὐτὲς πού ἴσως νὰ μὴν ἤξεραν τί εἶνε ἁμαρτία, ἴσως πάλι καὶ νὰ εἶχαν ἀμαρτήσῃ κι' αὐτὲς στὰ νεῖατά τους, μαζεμένες γύρω στὸ φαρδὺ μαῦρο τραπέζι τοῦ γραφείου. Θὰ τὴν καλοῦσαν, θὰ τὴν ρωτοῦσαν, μετὰ τὰ γαλανὰ τους μαστῖα, σὰν γυάλινα...

Ὁχι!... Αὐτὴ τὴ φορὰ, θὰ ὑπερασπιζόταν τὸν ἑαυτὸ τῆς, δὲν θὰ παραδεχόταν τίποτε, κι' ὅτι ἤθελε ἄς γινόταν!... Δεσποινίς, εἶπε ὁ γιαιτρός σιγά, ἄλλα κοφτά, τὸ ἔρετε πολὺ καλὰ πὼς προέκειται νὰ γίνετε μητέρα...

— Εἰσὶν τρελλὰ! φώναξε ἡ μικρὴ βάλνασα καὶ πετάχθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙΝ: Ἡ συνέχεια.

Ὁ Θεσσαλὸς λόγιος καὶ φιλόσοφος Δημήτριος Γοδβέλας φίλος τῶν ἀδελφῶν Πουλίου καὶ συγγραφέας τῆς «Ἐφημερίδος».

Ἐφημερίδες καὶ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Ἡ «Ἐφημερίς» περιγράφει τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάστασι

Τὰ συγκλονιστικὰ γεγονότα τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασεως, τροφοδοτοῦσαν ἐπὶ πολλὴν καιρὸ τῆς στήλης τοῦ πρώτου ἑλληνικοῦ δημοσιογραφικοῦ ὄργανου, τῆς «Ἐφημερίδος» τῆς Βιέννης. Εἶδαμε σὲ προηγουμένα σημειώματα, τὴν περιγραφὴ τῶν τελευταίων στιγμῶν τῆς ζωῆς τοῦ Λουδοβίκου Ιδού. Ἰδού τώρα ἡ ἐξιστόρησις τοῦ ἀποκεφαλίσμου τοῦ:

«Εἰς τὰς 8 1/2 ὥρας, ἐμβήκαν οἱ κομισσαριοὶ εἰς τὸν Λουδοβίκον καὶ τοῦ ἐμήνυσαν, ὅτι ἤλθον νὰ τὸν φέρουν εἰς τὸν θάνατον. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν, εἰμαι ἔτοιμος, μόνον ἀκόμη 3 λεπτὰ νὰ ὁμιλήσω μετὰ τὸν πνευματικόν μου καὶ θελῶ σὰς ἀκολουθήσει. Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν 3 λεπτῶν, ἐσηκώθη καὶ ἐκατέβη τὴν σκάλαν κατὰ μετὰ τὴν καρδίαν ἐνὸς γενναίου ἀνδρός, καὶ περνώντας τὴν πρώτην αὐλὴν, ἐκάθισεν εἰς τὴν δευτέραν, εἰς ἕνα μετὰ πρᾶσινην βαθὴν βαμμένον ἄμαξι, εἰς τὸ ὅποιον ἀνέβηκεν ὁ πνευματικὸς του καὶ δυὸ Ὀφφικιάδιοι. Ἀπὸ τὸν τόπον τῆς φυλακῆς του, ἔως τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἐπῆγαν μίαν ὥραν καὶ 20 λεπτὰ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα ἐπροσεύχετο ὁ Λουδοβίκος ἀκατάπαυστα. Ἀφοῦ καὶ ἔβασαν εἰς τὸν διορισμένον τόπον, ἐκδύθη ὁ ἴδιος, ἀνέβη μετὰ τὴν αὐτὴν σταθερότητα εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης καὶ ἄφησε νὰ τοῦ δέσουν τὰς χεῖρας. Ἡ θῆλσε νὰ ὁμιλήσῃ τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ τὰ τύμπανα, ὅπου ἦσαν ἐπὶ ταυτοῦ προσδιορισμένα, ἄρχισαν νὰ κτυποῦν διὰ νὰ συγκρίσουν τοὺς λόγους του. Τοῦτο μόνον ἐπρόφθασε νὰ εἰπῇ, ἐγὼ συγχωρῶ τοὺς ἐχθρούς μου. Εἰς τὰς χεῖρας σου παραδίδω. Θεέ μου, τὸ πνεῦμα μου! ἀφοῦ ἐβάπτισαν τὰς θηριώδεις καρδίας των εἰς τὸ αἷμα τοῦ Δυστυχιστάτου, ἄρχισε νὰ κράζῃ τὸ ἀπάνθρωπον καὶ σκληρόκαρδον πλῆθος τῶν κυνοκάρδων καὶ αἰμοδόρων Γάλλων, ὅποταν εἶδαν τὴν κεφαλὴν τὸν δεικνυμένην παρὰ τοῦ ὁμίου, τὸ δὲ σῶμα, βάνοντας τὸ εἰς ἕνα κανέστρι, τὸ ἤφεραν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Μαργαρίτης...».

Τὸ ὅτι ἦσαν πολλοὶ καὶ διαφορετικῆς μορφώσεως οἱ συνεργάται τῆς «Ἐφημερίδος», ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ κείμενα, πού δὲν εἶνε γραμμένα ὅλα μετὰ τὴν ἴδιαν διατύπωσι. Ὑπάρχουν πολλὰ συντακτικὰ λάθη καὶ πάρα πολλὰ ὀρθογραφικά. Βλέπει κανεὶς κείμενα γλωσσικῶς ἀρτίωτα καὶ κείμενα διατυπωμένα κατὰ ἐντελὲς παιδαριώδη τρόπο. Εἶναι πάντως βέβαιον, ὅτι μετὰ τῶν ἐθελοντῶν συνεργατῶν τῆς «Ἐφημερίδος», συγκαταλεγμένοι ἄρκετοὶ διαπρεπεῖς Ἕλληνες λόγιοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀπὸ τοὺς ἐγ-

κατεστημένους στὸ ἐξωτερικόν, κυρίως Θεσσαλοὶ καὶ Μακεδόνες, φίλοι τῶν ἀδελφῶν Πουλίου. Ἐνας ἀπ' αὐτούς, ἦταν καὶ ὁ Δημήτριος Γοδβέλας, ὁ κατόπιν διδάσκαλος τοῦ Γένους, ἐγκατεστημένος τότε στὴ Βουδαπέστη καὶ ἀργότερα στὴ Βιέννη.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ συνεργάται, ἔγραφαν πού καὶ πού κομμῖα εἰδήσι γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος. Τὸ τρέχον «ρεπορτάζ» τὸ ἔκαναν δι' ἀλληλογραφίας, διάφοροι ἐμπορικοὶ πράκτορες, διαβέτοντες σχετικὴ μόρφωσι.

Ἀς ξαναγυρίσουμε τώρα στὴν περιγραφὴ τῶν δραματικῶν γεγονότων τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασεως. Ἡ «Ἐφημερίς» περιγράφει τὰ μετὰ τὴν καρατομήσιν τοῦ Λουδοβίκου Ιδού καὶ λέγει:

«...Ὁ ὑπὸ τῆς βασιλείας Κλέμεντ ἐμαρτύρησεν, ὅτι ὁ Λουδοβίκος τοῦ ἐπαράδωκεν τὴ 10 τοῦ αὐτοῦ τὰ ἀκόλουθα: 1) Ἐνα λυπηρὸ δακτυλίδι μετὰ τὰ γράμματα «M. A. A. 19 Ἀπριλίου 1770» διὰ νὰ τὸ φέρῃ τῆς Συζύγου του καὶ νὰ τῆς εἰπῇ ὅτι χωρίζεται μετὰ μὲγαν πόνον ἀπὸ αὐτήν. 2) Μίαν βούλαν εἰς μίαν ἀσημένϊν ὥραν διὰ νὰ τὴν παραδῶσθαι τοῦ υἱοῦ του. 3) Ἐνα χαρτίον ἐπάνω τοῦ ὁποίου εἶνε γραμμένον «Τρίχαις τῆς Συζύγου μου, τῆς Ἀδελφῆς μου καὶ τῶν Τέκνων μου», διὰ νὰ τὸ παραδῶσθαι τῆς Συζύγου του...».

Φαίνεται, ὅτι τὰ σχετικά μετὰ τοὺς ἀποκεφαλίσμους, προκαλοῦσαν γενικώτερον ἐνδιαφέρον, ἂν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὴς συνεχεῖς περιγραφῆς τῆς «Ἐφημερίδος» σὲ σειρά φύλλων. Ἰδού μιά σχετικὴ ἀναπόκρισις ἀπὸ τὸ Παρίσι:

«Παρίσι τοῦ 18 Ἰουνίου... Τῇ 7 Ἰουνίου ἀπεκαφαλίσαν 12, ἀνάμεσα εἰς τοὺς ὁποίους ἦτον ἕνας Ἀρχιερεὺς, 3 ἱερεῖς καὶ 3 γυναῖκες. Ὅλοι εἶδεισαν εἰς ὅλον τὸν καιρὸν τῆς ἐξετάσεως τὴν μεγάλην σταθερότητα καὶ αὐτὴ ἡ ἀπόφασις τοῦ θανάτου, δὲν τοὺς ἐτάραξε οὐδεπῶς... Εἰς τὸν δρόμον ὅπου ἐπηγαίναν καὶ ἐφώταζεν ὁ λαὸς νὰ λήσῃ ὁ Ρεπουμπλικὰ! αὐτοὶ ἐκράζον «νὰ λήσῃ ὁ Βασιλεὺς! δὲν θέλετε εὐτυχίαν ἀργότερον ἐνῶς δὲν λάβετε Βασιλέα!...» Δεδεμένοι εἰς τὸ σάνιδι, ἐκράζον ἀκόμη τὸ ζήτην ὁ Βασιλεὺς. Καὶ οἱ 12 ἀπεκαφαλίσθησαν εἰς διάστημα 14 λεπτῶν τῆς ὥρας...».

Ἡ Γαλλία ἦταν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὸ κέντρον τοῦ παγκοσμίου ἐνδιαφέροντος. Φυσικὸν ἦταν νὰ ἀφιέρωσιν ἡ «Ἐφημερίς» τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ χώρου εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν συνταρακτικῶν ἐκείνων γεγονότων. Ἀπὸ τὰ συμβαίνοντα στὰ ἄλλα κράτη, ἐλάχιστες εἰδήσεις ὑπάρχουν στὴς στήλες τῆς «Ἐφημερίδος». Καὶ ἐλάχιστες ἀπὸ τὴν Τουρκία, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ἡ πληροφορία, μετὰ τὴν ἀπογορευτὴν στυγνὴν Γαλλοῦς τῆς Κωνσταντινουπόλεως νὰ γιορτάσουν «τὴν χρονικὴν πανηγυρίν τῆς Ρεπουμπλικῆς».

Δηλαδή τὴν ἐπέτειον τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασεως.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Πλένονται μετὰ οὐίσκου

Ὁ ἄγγλος στρατηγὸς Οὐίλλιαμ Φρέκ τοποθετήθηκε πρὸ ὀλίγου καιροῦ στὸ Κουβαίτ, μιά μικρὴ βρετανικὴ κτῆσι, στὴν ὁποία κάθε βδομάδα σχεδὸν ἀνακαλύπτεται κι' ἕνα καινούργιον κοίτασμα πετρελαίου. Τὰ κοιτάσματα αὐτὰ θεωροῦνται πρωτοφανὴ ἰδιοκτησία τοῦ σείχη τοῦ Κουβαίτ πού εἰσπράττει συνεχῶς ἑκατομμύρια λίρες ὡς ποσοστὰ ἀπὸ τὴν ἐκμετάλλευσί τους, καὶ δὲν ξέρει πῶς νὰ τὰ κἀνῃ τόσο λεφτά!... Τώρα σχεδιάζει τὴν κατασκευὴν ἐνὸς τεραστίου συστήματος ὑδρεύσεως καὶ ἀρδεύσεως, πού θὰ μεταβάλῃ τὴ χώρα του σὲ ἐπίγειον παράδεισον.

Μὰ θὰ σὰς κοστίσῃ πανάκριβα αὐτὸ τὸ νερό! τοῦ εἶπε ὁ στρατηγὸς Φρέκ. Κι' ὁ σείχης ἀπάντησε:

—Ναί, τὸ ξέρω. Τουλᾶχιστον ὅμως θὰ πάθω νὰ πλύνωμαι μετὰ οὐίσκου οἱ δυστυχισμένοι ὑπῆκοοί μου!

Εὐτυχεῖς θνητοί!

Υπάρχουν σήμερα στὴν Ἑλλάδα περίπου 500.000 ἀνύπαντρες γυναῖκες, ἡλικίας 18—49 ἔτην. Κι' ὅμως οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς — ἂν ὄχι ὅλες — ἤδωκαν πάντα νὰ παντρευτοῦν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάρθωσαν ὡς τώρα.

Ἀς ὑποθέσουμε ὅτι ἀνήκετε σ' αὐτὴ τὴν κατηγορίαν. Συνδέσθε ἀπὸ καιρὸ μ' ἕναν ἄντρα, ἀλλά, γιὰ ἕνα ἢ γιὰ ἄλλο λόγο, δὲν ἐθέλατε ποτὲ τὸ θέμα τοῦ γάμου. Ὡστόσο, ἐνέτε πεπειθῆσι πὼς θὰ μπορούσατε νὰ τὸν κάμετε εὐτυχισμένο, ὡς συντροφος τῆς ζωῆς του. Κι' ἐπιπλέον διασβάλετε ὅτι, μ' ἕνα μικρὸ σπινάκι ἐκ μέρους σας, θ' ἀποφασίζετε ἐπιτέλους νὰ σὰς κἀνῃ τὴν πολυπόθητην πρότασι γάμου.

Σὰς δένει ὅμως τὰ χεῖριά ἡ προκατάληψις ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀναλάβῃ ἡ γυναῖκα τὴν πρωτοβουλία σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα — μιά ἀντίληψις δηλαδὴ ἀπαρακαταπόνητη. Δὲν ἐννοοῦμε μ' αὐτὸ τὸ πρῆξι νὰ ζητᾶτε ὡς καὶ πιστικά ἀπ' τὸν ἐκλεκτό σας νὰ σὰς παντρευτῇ. Μιά τέτοια στάσις ἐκ μέρους σας θάφερνε πιθανώτατα ἐντελὲς ἀντίθετο ἀποτέλεσμα: θὰ τὸν ἀπομάκρυνε δηλαδὴ ἀπὸ κοντὰ σας.

Ἐξ ἴσου ἀνόητος ὅμως εἶνε τὸ νὰ περιμένετε, μετὰ πᾶν ἀδράνεια, νὰ σὰς μιλήσῃ γιὰ γάμο. Μιά μέση λύσις εἶνε ἡ φρονιμώτερη: μετὰ μιά ἐπιτήδεια, λεπτὴ καὶ συστηματικὴ προσπάθεια, νὰ τὸν φέρετε σὸ σημειο νὰ σὰς κἀνῃ τὴν πρότασι. Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχετε, ἀρκεῖ νὰ κάμετε τὸν κόπο νὰ μελετήσετε καὶ νὰ καταλάβετε τὴν ἀνδρικήν ψυχολογίαν ἐν γένει, καὶ ἐιδικώτερα τὴν νοοτροπία τοῦ ἀγαπημένου σας. Κι' εἰπεῖτα νὰ τοῦ ὑποδείξετε ἐπιδέξια τὰ πλεονεκτήματα πού παρουσιάζει ὁ γάμος, νὰ τὸν πείσετε μετὰ τὴς καθημερινῆς πράξεως σας ὅτι, ἂν ἐνώσῃ τὴ ζωὴν του μετὰ τὴν δική σας, θὰ βρῇ ἀγάπην κατανόησιν καὶ συμμερισμὸν τῶν εὐθυνῶν.

Νὰ τώρα μερικοὶ ἀπλοὶ κανόνες, πού θὰ σὰς βοηθήσουν στὸ λεπτὸ ἔργο σας:

1) Δεῖξτε τοῦ ὅτι ὁ γάμος μαζί σας θὰ ἔχῃ καὶ πνευματικὸν περιεχόμενον.

Ὁ ἄντρας δὲν ζητᾶ συνήθως μόνον τὸ φυσικὸ ἔρωτα ἀπ' τὴν γυναῖκα πού θὰ παντρευτῇ, ἀλλὰ καὶ μιά ἀνταπόκρισις στὴς πνευματικὰς ἀνάγκες του, τὴς ἐλπίδες του καὶ τὰ ἱδανικά του. Θέλει μιά πραγματικὴ σύντροφον, πού θὰ τοῦ προσφέρει ἐνθάρρυνσιν, κατανόησιν, γαλήνη καὶ συναίσθηματικὴ ἀσφάλεια. Πὼς θὰ τὸν πείσετε ὅτι θὰ τὰ βρῇ ὅλα αὐτὰ σὲ σας; Δείχνοντάς του ὅτι ἔχετε τὸ λεγόμενον «ταλέντο τῆς εὐτυχίας», τὴν ἱκανότητα ν' ἀγαπᾶτε καὶ νὰ γίνεσθε ἀγαπητῇ, καὶ τὴν ἀπαιτούμενη συναίσθηματικὴ ὁμιλιότητα.

2) Δεῖξτε τοῦ ὅτι θὰ ἔχῃ κοινωνικὰ ὠφέλη ἀπὸ τὸ γάμο. Κάθε ὥριμος ἄντρας ἔχει μιά ὑποχρέωσι πρὸς τὴν κοινωνίαν νὰ παντρευτῇ καὶ νὰ δημιουργήσῃ οἰκονομία. Ἀν δὲν τὴν ποιῇ, ἡ κοινωνία τὸν ἐπικρίνει καὶ τοῦ ἐπιβάλλει διαφόρους περιορισμούς. Αὐτὸ τὸ ξέρεῖ ὁ ἀγαπημένος σας, καὶ γι' αὐτὸ ἀμφιταλαντεύεται ἀνάμεσα στὴν ἐπιθυμίαν νὰ διατηρήσῃ τὴν «ἐλευθερίαν» του καὶ στὴν συναίσθησι τῆς κοινωνικῆς εὐθύνης. Διὰ τὴν κοινωνίαν εἶνε νὰ τοῦ ὑποδείξετε μετὰ τρόπον πῶς καὶ πῶς κοινωνικῶς ἀντρεφτῇ, κι' ὅτι θὰ πᾶν πᾶν νὰ εἶνε μόνος, δίχως ἕνα πραγματικὸ φίλον πού νὰ συμμεριζέται τοὺς θριάμβους του καὶ τὴς ἀπογοητεύσεως του.

3) Δεῖξτε τοῦ ὅτι ὁ γάμος θὰ τὸν ὠφελήσῃ στὸ ἐπάγγελμα του.

Ἐνας ἀνύπαντρός δὲν ἔχει κανένα πού νὰ τὸν προτρέψῃ νὰ ἐργασθῇ περισσότερο καὶ καλύτερα, γιὰ νὰ προσδύσῃ μισθὸν, δουλειὰ καὶ νὰ κερδίσῃ προβιβάσιμους καὶ αὐξήσεις μισθοῦ. Ἐξ ἄλλου, οἱ περισσότεροι προεστιάμενοι, προκειμένου γιὰ θέσεις πού ἀπαιτοῦν πνευματικὴν ὁριμότητα καὶ συναίσθησιν εὐθυνῶν, δεικνύουν μιά φανερὴ προτίμησιν στοὺς παντρεμένους.

4) Κάμετέ του νὰ καταλάβῃ ὅτι εἶνε κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ γιὰ σας.

Κάθε ἄνθρωπος ἔχει ἐμφυτὴ τὴν δίψαν τῆς καλακείας. Οἱ ἱκανοὶ εὐποροῦν, πού τὸ ξέρουν αὐτοί, τὸ ἐκμεταλλεῖναι γιὰ νὰ διαθέτουν εὐκολώτερα τὰ εἶδη τους. Ἐπιτρέπεται λοιπόν νὰ τὸν ἀνοήτῃ μιά κοπέλλα πού θέλει νὰ «διαθέσῃ» τὸν ἑαυτὴν τῆς γιὰ ὅλη τὴν ζωὴν ἑνὸς ἀνδρός πού δὲν ἔχει, μὴν παραλείπετε νὰ τὸν λῆτε στοὺς ἄλλους μισθούς του. Ἀποφενετέ τοὺς σαρκασμοὺς καὶ τὸ χιούμορ εἰς βάρος του. Μὴν ἐπιδιώκετε νὰ τραβήξετε τὴν γενικήν προσοχὴν σὲ μιά συντροφίαν, ἐπισκιάζοντάς τελεῖως ἐκείνην.

5) Δεῖξτε τοῦ πὼς ἔχετε κοινὰ ἐνδιαφέροντα.

Δώστε του δηλαδὴ νὰ καταλάβῃ ὅτι σὰς εὐαριστοῦν τὰ ἴδια πράγματα κι' ὅτι ἐνδιαφέρεστε γιὰ τὰ προβλήματα του. Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει ν' ἀλλάξετε τελείως τὰ γούστα σας καὶ τὴν προσωπικότητά σας, ἀλλὰ νὰ συσφίξετε τοὺς δεσμούς ἐκείνους τῶν ἀμοιβαίων ἐνδιαφερόντων πού εἶναι συν-

Νὰ πὼς θὰ σὰς κἀνῃ τὴν πρότασι...

Τὸ οἰκονομικὸ ζήτημα, φοβίζει πολλοὺς ἄνδρες, πού θεωροῦν πραγματικὰ νὰ παντρευτοῦν. Βλέπουν τὸ γάμο σὰν μιά ἀνέοικτη πολυτέλεια. Ἀν συμβαίη αὐτὸ καὶ στὴ δική σας περίπτωση, δώστε του νὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν προέκειται νὰ ἐξοδῇ γιὰ τὸ σπίτι σας περισσότερα ἀπ' ὅσα τοῦ κοστίζει ἡ διαπαινή ζωὴ ἐογένη. Δείξτε πὼς ἐνδιαφέρεστε νὰ τοῦ κάμετε οἰκονομίες. Ἀποφενετέ νὰ πηγαίνετε μαζί του σὲ μέρη ὅπου προέκειται νὰ ἐξοδῇ σὲ μιά βραδυὰ ὅσα κερδίζει σὲ μισθὸν βδομάδα. Μὴν περιμένετε ποτὲ πρότασι γάμου ἐκ μέρους του, ἂν δὲν τὸν πείσετε μετὰ τὴν στάσι σας ὅτι θὰ τὸν βοηθήσετε νὰ βάλῃ φρένο στὰ ἐξοδα του μετὰ τὸ γάμο σας.

8) Κερδίστε τὴν ὑποστήριξιν τῆς οἰκογενείας του καὶ τῶν φίλων του. Τὰ μυθιστορήματα μᾶς παρουσιάζουν συχνὰ τὸ

Καλέστε τον νὰ φάει στὸ σπίτι σας καὶ ρωπήτε του ἕνα κουμπί του, πού κρέμεται ἐπὶ ἡμέρες... γάμο σὰν ἑνωσὶν δυὸ ἀνθρώπων πού ἀμφοῖν τὴ γνῶμην ὅλου τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου. Ἡ ὁμιλιότητα αὐτὴ ἀποῖνε δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν πραγματικότητα. Ὅταν ἕνας ἄντρας διαλέγῃ μιά γυναῖκα γιὰ νὰ τὴν παντρευτῇ, ἐπιμελεῖται τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἀπὸ τοὺς φίλους του, τοὺς συγγενεῖς του, καὶ τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ὑπέρτης του. Πρέπει λοιπόν νὰ ἐξασφαλίσετε τὴν ἐπιδοκιμασίαν αὐτῶν τῶν συμβούλων του.

Κι' ἀκόμα πρέπει νὰ τὸ πᾶρετε ἀπόφασιν, πὼς κάθε προσπάθεια σας νὰ τὸν κάμετε νὰ κωπὴ τοὺς συγγενικοὺς δεσμούς του καὶ νὰ παρατήρῃ ὠρισμένους οἰκονομικοὺς ὑπογνώσεις του, γιὰ ν' ἀποσπασθῇ ὁλοκληρωτικὰ σὲ σας θάχῃ ἀσυνήθιστα ἀποτελέσματα.

Πρὶν ὅμως ἀκολουθήσετε τὴς συστάσεις πού σὰς δίνουν οἱ παραπάνω ὁκτὼ κανόνες, βεβαιωθῆτε ὅτι προέκειται γιὰ τὸν ἄντρα πού σὰς παρὶστέ, κι' ὅτι ὅτι οὐκ ἔστιν ἀνέμοις ἀνύπαντος, τῆς τῶν πρώτων τυχόντων ἀπὸ φόβου μήπως μείνῃ ἀνύπαντος. Ἀφοῦ πείσθητε γι' αὐτὸ, ἀσπίστε τὴν ἀντιπροσέτα καὶ λογικὴν ἐκστρατεία σας, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσετε νὰ δῇ μόνος του ὅτι ὁ γάμος ἀποτελεῖ τὸ κλειδί μιάς ὁλοκληρωμένης καὶ εὐτυχισμένης ζωῆς.

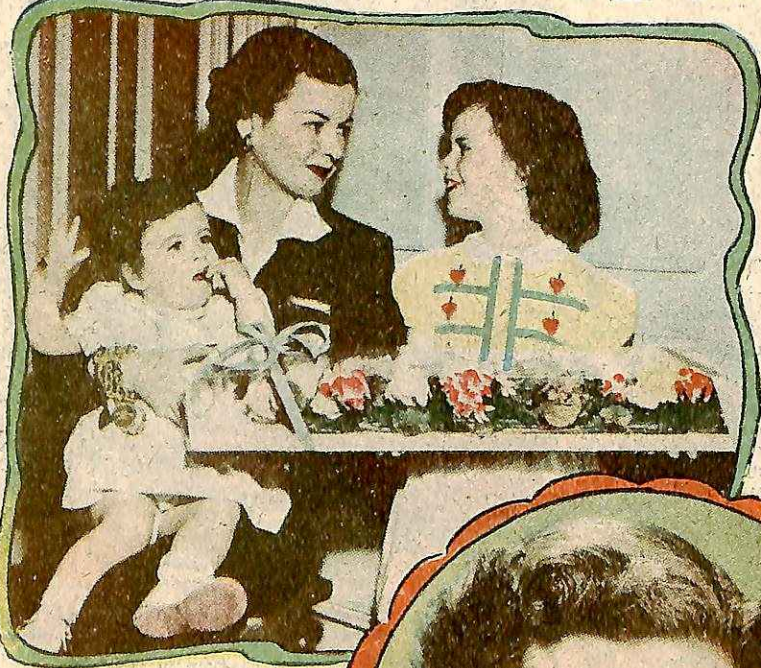
ΟΙ δυο πιστολιές που έριξε ο γνωστός παραγωγός Γουώλτερ Γουόντσερ έναντιόν του ανθρώπου που συνώδευε τη γυναίκα του, την διάσημη και αγέροστη στάρ Τζόαν Μπέννετ, αναστάτωσαν κυριολεκτικά το Χόλλυγουντ.

Φυσικά άμέσως μετά απ' αυτό το «δράμα τιμής», οι δημοσιογράφοι έτοξεσαν να περικυκλώσουν τόσο τον δράστη και το θύμα όσο και το «μυήλον της έριδος», την δυσόμοια Τζόαν.

Οι δυο πρόωτοι φάνηκαν τόσο επιφυλακτικοί, ώστε δεν μίλησαν καθόλου. Αλλά η τελευταία είπε πολλά και διάφορα:

— «Αν ο άνδρας μου πιστεύει ότι οι σχέσεις μου με τον πρόκτορά μου Τζένιγκς Λάνγκ ήταν σχέσεις έρωτικές άπατάται πολύ, διαμαρτυρήθηκε άγανακτισμένη η Τζόαν. Ποτέ δεν είχα μάτια για κανέναν άλλο, εκτός απ' τον Γουώλτερ. Τη στιγμή του δράματος εγώ ήμουν μέσα στο αυτοκίνητό μου έτοιμη να φύγω για το σπίτι μου και ο Λάνγκ, σπρωιζόμενος επάνω σ' αυτό, μου μιλούσε για διάφορες καλλιτεχνικές υποθέσεις μου. Είχε σχεδόν σκοτεινιάσει. Ξαφνικά μέσα απ' το αυτοκίνητο διέκρινα δυο λάμψεις και άκουσα δυο ξερούς κρότους. Κατάλαβα ότι ήταν πυροβολισμοί. Την ίδια στιγμή είδα τον Λάνγκ να γέρνει χτυπημένος. Μόλις έσκυψα και είδα ποιος είχε πυροβολήσει, είπα στον άντρα μου: «Φεύγα, Γουώλτερ, και άφησέ με να κανονίσω το ζήτημα...» Πειθνίοντος αυτού με υπάκουσε. Έριξε το πιστόλι του μέσα στο αυτοκίνητό μου και έφυγε...

Άμέσως η Τζόαν, χωρίς να χάσει την ψυχραιμία της κατέβηκε από το αμάξι και έτρεξε να ζητήσει τη βοήθειά του φύλακα του πάρκου Μπέδεργου Χίλλς, όπου είχε λάβει χώρα η δραματική σκηνή. Τον βρήκε άμέσως και μετέφεραν μαζί

Η Τζόαν Μπέννετ με δυο από τις 4 κόρες της.

τον τραυματία στον ιδιαίτερο χειρουργό της. Ο Λάνγκ είχε μια σφαίρα στο μηρό κι άλλη μια στη θωρακική χώρα. Υπέφερε πολύ από πόνους αλλά 'σε λίγο διεπιστώθη ότι η κατάστασή του δεν ήταν σοβαρή.

Μερικές ώρες αργότερα οι αστυνομικοί έπιασαν το δράστη και τον ώδηγησαν στο άμεσδιο αστυνομικό τμήμα. Έκει ο Γουόντσερ δεν δίστασε να επικαλεσθί στη κατάθεσή του «λόγους τιμής» και να τονίσω τα εξής:

— Τον πυροβόλησα με τη πρόθεσι να τον σκοτώσω! Είχα προμελετήσει τη πράξι μου και δεν με-

Η Τζόαν Μπέννετ αποκαλύπτει τα οίτιά του

τι «...δεν την ενδιέφερε τίποτα άλλο από την ύγεια του συζύγου της...»

Τρεις ημέρες μετά τη δραματική σκηνή, αφού έν τώ μεταξύ ο δράστης απελογήθη παρουσία του δικηγόρου του, απελύθη με έγγυση 5.000 δολλαρίων που πρόθυμα έστειψε να καταβάλη η Τζόαν από το ιδιαίτερο ταμείο της. Έτσι ο Γουώλτερ ξαναγύρισε κοντά στη Τζόαν και στα 4 κορίτσια του. Τώρα περιμένει την ημέρα που θα διεξαχθί η δίκη του.

Παντρεμένοι από το 1940, ο Γουώλτερ και η Τζόαν έδιναν σ' ολόκληρο το Χόλλυγουντ την εικόνα του πιδι ευτυχισμένου καλλιτεχνικού ζευγαριού. Αυτός, ένας γνωστός και δυναμικός κινηματογραφικός παραγωγός. Αυτή, μια όμορφη, διάσημη και με πολλούς θαυμαστές στάρ, παρ' όλο που είχε ήδη 41 έτών και υπέρτα 4 κοριτσιών, εκ των οποίων το μεγαλύτερο, η Ντιάνα, απ' τον πρώτο της γάμο, την έκανε ήδη και γιαγιά.

Οι πρόφρημοι λοιπόν «λόγοι τιμής» που επικαλείται ο Γουόντσερ εξακολουθούν να συζητούνται απ' όλους. Ήταν πράγματι άπιστη η Τζόαν; Κανείς δεν μπορεί ν' άπαντήσει με βεβαιότητα αφού και το θύμα των πυροβολισμών του συζύγου ανείται κάθε σχέση μαζί της εκτός από την υπηρεσιακή. Μερικοί περιεργοί συνάδελφοι ανατρέχουν στο οικογενειακό δένδρο της Μπέννετ για ν' ανακαλύψουν κάτι το ύποπτο. Λένε π. χ. ότι και οι δυο μεγαλύτερες αδελφές της, η Μπάρμπαρα και η Κωνσταντί, πολλές φορές έγιναν ηρώιδες κοινωνικών σκανδάλων. Αλλά το γεγονός αυτό δεν μπορεί νάχη καμιά σχέση με την περίπτωση της Τζόαν.

Η δίκη που θα γίνη σε λίγο θ' αποδείξη, ότι ο Γουόντσερ τράβηξε το πιστόλι του και πυροβόλησε τον άνωπτο καλλιτεχνικό πρόκτορα της γυναίκας του εύρισκόμενος επάνω στο θυμό του και τη ζήλεια του. Ούτε ο πρώτος, ούτε ο δεύτερος γάμος της Τζόαν διαλύθηκαν για «λόγους τιμής». Και τα δυο διαζύγια εκδόθηκαν λόγω άσυμφωνίας χαρακτήρων. Να τώρα τί δηολογεί η ίδια για την δυσάρεστη οικονομική κατάσταση του συζύγου της, που τη θεωρεί ως βασική αίτία του δράματος:

— Τον τελευταίο καιρό ο άνδρας μου είχε πολλές και ξαφνικές οικονομικές ατυχίες. Διάρκως ήταν νευρικός και δεξέθυμος. Στη δυσάρεστη οικονομική κατάσταση του πολλά συνέτειναν, αλλά περισσότερο απ' όλα η εμπορική άποτυχία της τελευταίας, έγχρωμης ταινίας του «Ιωάννα της Λωρραίνης», με την Μπέρνγκμαν, που δεν απέδωσε τίποτα. Φαντασθήτε ότι για να βρή χρήματα επειγόντως αναγκάστηκε να υποθηκεύση και τη Βίλλα μας, στο Μπέδεργου Χίλλς. Γι' αυτό και δεν τον παρέξηνώ που μου άπηθύθυνη δημοσία την κατηγορία της άπιστης συζύγου. Ποτέ δεν στάθηκαν άπιστη σε κανέναν απ' τους τρεις συζύγους μου και ιδιαίτερας στον Γουώλτερ. Τον αγαπούσα πάντα και τον αγαπώ!... Ποτέ δεν θα πίστευα ότι ένας τόσο ευτυχισμένος γάμος σαν τον δικό μας, 'α βοισκόταν μια μέρα η μάλλον ύστερα από 11 χρόνια ανέφελες ζωής, σε μια τόσο δραματική φάσι, όπως η σημερινή. Οι φίλες λένε περί προσεχού, διαζυγίου μας που θα προκληθί εκ μέρους του Γουώλτερ. Εγώ αγαπώ τον άνδρα μου και θα παραμείνω στο πλευρό του, ό,τι κι 'αν του συμβή. Πρέπει όμως να το δώσω να καταλάβη ότι δεν κάνει να είναι κανείς τόσο ζηλιάρης, όταν έχη γυναίκα καλλιτέχνηδα!...

Η «σαρκεντάρια γόησσα», όπως αποκαλούν στο Χόλλυγουντ τη Τζόαν Μπέννετ.

τανώ καθόλου για ό,τι έκανα. Έξακολουθώ να τον θεωρώ ως «φίλο της καρδιάς» της γυναίκας μου και καταστροφή της ευτυχίας του σπιτιού μου. Είμαι έτοιμος να δώσω λόγο για το έγκλημά μου, αλλά επαναλαμβάνω, δεν μετανοώ γι' αυτό. Όσο για τη γυναίκα μου, δεν είμαι διόλου διατεθειμένος να τη συγχωρήσω. Μόλις ξεμπεδεύω απ' εδώ θα ζητήσω διαζύγιο για να ήσυχάσω...

Δυο ώρες μετά τον τραυματισμό του Λάνγκ έφτασε στο νοσοκομείο και η γυναίκα του αναστατωμένη από τα δυσάρεστα νέα. Άμέσως την πολιορκήσαν οι δημοσιογράφοι αλλά η κυρία Λάνγκ δεν θέλησε να πη τίποτα. Περιορίσθηκε να δηλώση, ότι

«...δεν την ενδιέφερε τίποτα άλλο από την ύγεια του συζύγου της...»

Τρεις ημέρες μετά τη δραματική σκηνή, αφού έν τώ μεταξύ ο δράστης απελογήθη παρουσία του δικηγόρου του, απελύθη με έγγυση 5.000 δολλαρίων που πρόθυμα έστειψε να καταβάλη η Τζόαν από το ιδιαίτερο ταμείο της. Έτσι ο Γουώλτερ ξαναγύρισε κοντά στη Τζόαν και στα 4 κορίτσια του. Τώρα περιμένει την ημέρα που θα διεξαχθί η δίκη του.

Παντρεμένοι από το 1940, ο Γουώλτερ και η Τζόαν έδιναν σ' ολόκληρο το Χόλλυγουντ την εικόνα του πιδι ευτυχισμένου καλλιτεχνικού ζευγαριού. Αυτός, ένας γνωστός και δυναμικός κινηματογραφικός παραγωγός. Αυτή, μια όμορφη, διάσημη και με πολλούς θαυμαστές στάρ, παρ' όλο που είχε ήδη 41 έτών και υπέρτα 4 κοριτσιών, εκ των οποίων το μεγαλύτερο, η Ντιάνα, απ' τον πρώτο της γάμο, την έκανε ήδη και γιαγιά.

Η δίκη που θα γίνη σε λίγο θ' αποδείξη, ότι ο Γουόντσερ τράβηξε το πιστόλι του και πυροβόλησε τον άνωπτο καλλιτεχνικό πρόκτορα της γυναίκας του εύρισκόμενος επάνω στο θυμό του και τη ζήλεια του. Ούτε ο πρώτος, ούτε ο δεύτερος γάμος της Τζόαν διαλύθηκαν για «λόγους τιμής». Και τα δυο διαζύγια εκδόθηκαν λόγω άσυμφωνίας χαρακτήρων. Να τώρα τί δηολογεί η ίδια για την δυσάρεστη οικονομική κατάσταση του συζύγου της, που τη θεωρεί ως βασική αίτία του δράματος:

— Τον τελευταίο καιρό ο άνδρας μου είχε πολλές και ξαφνικές οικονομικές ατυχίες. Διάρκως ήταν νευρικός και δεξέθυμος. Στη δυσάρεστη οικονομική κατάσταση του πολλά συνέτειναν, αλλά περισσότερο απ' όλα η εμπορική άποτυχία της τελευταίας, έγχρωμης ταινίας του «Ιωάννα της Λωρραίνης», με την Μπέρνγκμαν, που δεν απέδωσε τίποτα. Φαντασθήτε ότι για να βρή χρήματα επειγόντως αναγκάστηκε να υποθηκεύση και τη Βίλλα μας, στο Μπέδεργου Χίλλς. Γι' αυτό και δεν τον παρέξηνώ που μου άπηθύθυνη δημοσία την κατηγορία της άπιστης συζύγου. Ποτέ δεν στάθηκαν άπιστη σε κανέναν απ' τους τρεις συζύγους μου και ιδιαίτερας στον Γουώλτερ. Τον αγαπούσα πάντα και τον αγαπώ!... Ποτέ δεν θα πίστευα ότι ένας τόσο ευτυχισμένος γάμος σαν τον δικό μας, 'α βοισκόταν μια μέρα η μάλλον ύστερα από 11 χρόνια ανέφελες ζωής, σε μια τόσο δραματική φάσι, όπως η σημερινή. Οι φίλες λένε περί προσεχού, διαζυγίου μας που θα προκληθί εκ μέρους του Γουώλτερ. Εγώ αγαπώ τον άνδρα μου και θα παραμείνω στο πλευρό του, ό,τι κι 'αν του συμβή. Πρέπει όμως να το δώσω να καταλάβη ότι δεν κάνει να είναι κανείς τόσο ζηλιάρης, όταν έχη γυναίκα καλλιτέχνηδα!...

Ζ. ΠΕΤΙ

Μοιραία ΣΦΑΛΜΑΤΑ

Ο διπλός έρωτας

Μητέρα και κόρη θα μπορούσε να τις πά-
ση κανείς γι' αδερφές. Ήταν ίδιες στο ή-
γεμονικό παράστημα, στις αρμονικές γραμ-
μές, στη χαρι των κινήσεων.
Η Μαρία Στάλη είχε παντρευτεί πολύ μι-
κρή — δεκάδη χρονών — κι είχε χηρέψει
εικοσιτεσσάρων. Καπέλα μέσ' στο λουλού-
διασμα της ομορφιάς της, είχε δει να ξε-
τρελλαινούνται γι' αυτήν ένα σωρό άντρες.
Μα εκείνη δεν είχε χάρισει πιά την καρδιά
της σε κανέναν.

Αφού σκόπευε να περάσει τα χρόνια της
δύο αισθημάτων. Ή λατρεία της για
τον άεστο πεθαμένο άντρα της, το πε-
ρήφανο κι' ομορφό παλληκάρι που είχε αφήσει
τα κοκκαλά του μέσ' στα χιόνια της Αλ-
βανίας, και η αφοσίωσή της για την κορού-
λα της, το καστανόμαλλο αυτό χερουδεύι,
που θάτανε σκληρό να γνωρίσει έναν πα-
τρίδα, αφού είχε τόσο πρόωρα στερηθεί τα
χάδια και τη στοργή του αληθινού του πα-
τέρα...

Κι' έτσι, σιγά-σιγά περσάνανε τα χρό-
νια. Αποσιμωμένη στην ανατροφή της κόρης
της, της Λίνας, η Μαρία είχε ξεχάσει εν-
τελώς τον έρωτά. Είχε προστάξει την καρ-
διά της να πνιγεί τα ξεκαλά νεανικά της
καρδιοτύπια, κι' είχε καταφέρει να μείνει
μόνο μητέρα σε μια ηλικία που όλες οι
γυναίκες προσφέρονται δώδεκα στον έ-
ρωτα...

Η Λίνα, πάλι, είχε λατρεία για την μη-
τέρα της. Γι' αυτήν, η μητέρα της ήτανε
κάτι παραπάνω από το πάλι. Της εκμυστη-
ρευόταν όλες τις σκέψεις της, άνοιγε μπρο-
στά της ανεπιφύλακτα την ψυχή της. Ο-
ταν κάνανε την εμφάνισή τους στα κέντρα,
στους δρόμους, μητέρα και κόρη, αντικρού-
ζανε και οι δύο τους τον ίδιο θερμό θαυ-
μασμό. Συχνά, η Λίνα αγκάλιαζε τη μητέρα
της όταν βρισκότουσαν μόνες τους, στο
σπίτι τους, και τη φιλούσε τρυφερά:

— Πόσο χαίρουμαι, μαννούλα χρυσή, της
έλεγε, που είσαι τόσο όμορφη, που αρέσεις
τόσο πολύ!

Χαίδευε η μητέρα τα μαλλιά της κόρης
της, και της απαντούσε μ' ένα μελαγχολικό
χαμόγελο:

— Εγώ γέρασα πιά, Λινούλα... Η ζωή
άνηκει σε σένα μόνο...

Διαμαρτυρόταν με δύναμη η μικρούλα:

— Μά, όχι! Δεν γέρασες... Πώς είναι δυ-
νατό να λες ότι γέρασες;... Είσαι πιά νέα
από μένα!

— Από σένα;... Όχι δά!... Είμαι δεκάδη
χρόνια πιο μεγάλη!

— Δηλαδή, είμαι δεκαοκτώ χρονών, κι'
είσαι τριανταεσσάρων... Η μεγάλη μου λα-
τρεμένη μου αδερφούλα!...

Και την αγκάλιαζε, την ξεφίγγε, τη φι-
λούσε...

Κάποια μέρα, έφτασε στο σπίτι ένας ξέ-
νος, που δεν τον περιέμεναν. Ήταν ο γιος
ένος μακρινού συγγενή του άντρα της Μα-
ρίας, που είχε ξενιτευτεί μικρός στην Αμερι-
κή, είχε παντρευτεί εκεί, είχε κάνει παιδιά.

Ο Στράτης ήταν ένα ζεστό μελαχροινό
παλληκάρι ως τα πάντα χρονών, με φλογερά
μάτια και χαριτωμένους τρόπους γεμάτους
αφέλεια, που σε φτάσει στην Ελλάδα, για
να εγκατασταθεί μετά το θάνατο του πα-
τέρα του. Και το πρώτο που έκανε, ήταν να
πάει να δει τις μεναδίδες του συγγενείς στην
πατρίδα, που τον δεχτήκανε μ' εγκαρδιό-
τητα.

Τις έβγαλε στο θέατρο, τις πήγε να φά-
νε μαζί του έξω — έγινε, με λίγα λόγια,
αναπόσπαστος σύντροφός τους.

Από την πρώτη στιγμή, από τις πρώτες
μέρες, η Μαρία, η στενήμενη γυναίκα, έ-
νοιωσε την καρδιά της να γυπάζει μ' έναν
παράξενο πυρετικό ρυθμό... Ο έρωτας, που
τόσα χρόνια τον είχε επίμονα διώξει από
κοντά της, γυπάζει επίμονος και γοητευ-
τικός τ' άσπρα του δερμά πάνω από το
κεφάλι της...

Όταν ένοιωσε η Μαρία, ότι αγαπούσε
τον Στράτη, ζήτησε, με κάθε τρόπο, να τον
αποφύγει. Έκείνος όμως δεν ένοιωσε με κα-
νέναν τρόπο ν' απομακρυνθεί από τη ζωή
της.

Κι' είχε κι' έναν μεγάλο σύμμαχο, που τον
έπεβαλλε μέσα στο σπίτι: Τη Λίνα, που δει-
χνε στο μακρινό συγγενή της, που ξε-
μυτρώσει έτσι απότομα στη ζωή της, πρα-
γματική λατρεία... Η παρσία του την ξε-
τρελλαινε, τ' άστειά του την κένανε να ξε-
καρδίζεται στα γέλια... Ο Στράτης ήταν
ο μοναδικός της αγαπημένος καβαλιέρος
στα τσάνια, στους χορούς, στις συντρο-
φίες...

Εν' απόγευμα, ο νέος πήγε στο σπίτι να-
ρίς. Η Λίνα έλειπε στον κινηματογράφο
με μια φίλη της. Η Μαρία κεντούσε κοντά
στο παράθυρο. Μόλις είδε το νέο να υπαι-
νη, κοκκινίσει, τάρσασε, κι' άφησε το κέντη-
μα να πέσει από τα χέρια της που τρε-
μάνε...

Ο Στράτης πήγε κι' έκαιχε κοντά της.
— Είσαι μόνη σου, Μαρία; τη ρώτησε.
— Μόνη μου... του απάντησε σιγα, με
δειλν φωνή.

Μείνανε και οι δύο τους για λίγο σιω-
πηλοί. Ύστερα, ο Στράτης της έπιασε το
χέρι:

— Μαρία... της είπε ζεστά, έρωτικά.
Γιατί δεν θές να καταλάβεις;...

— Να καταλάβω τι;... Τον έρωτα.

— Αυτό που φλογίζει την καρδιά μου...

— Σώπα! του είπε βραχνά, τραβώντας
το χέρι της.

— Γιατί να σωπάσω, Μαρία;... Σ' αγα-
πώ!... Και μ' αγαπάς και σύ, μην το αρ-
νιέσαι!...

Η Μαρία σηκώθηκε.
— Δεν πρέπει να μείνεις άλλο εδώ... του
είπε.

ΠΑΡ' ΟΛΙΓΟΝ ΜΑΧΑΡΑΝΗ

Η νεαρή ήθοποιος του Χόλλυγουντ Νάν-
συ Βαλεντίν έγκατέλειπε από καιρού
την κινηματογραφική πηγαίνοντας
στην Καλιφόρνια για να παντρευτεί τον
Μαχαράγη της Μπαρόνια. Τελικά όμως
πολιτικοί λόγοι εμπόδιζαν το γάμο και
η ήθοποιος έαναγνώρισε... Άννα στην
πατρίδα της. Στη φωτογραφία, η Νάν-
συ Βαλεντίν με μια διαφανή νυφική
τσάντα, που αυτή πρωτολαοάσε!

— Γιατί;
— Από στιγμή σε στιγμή, μπορεί να
θνη ή Λίνα...
— Έ, κι' ύστερα;... Η αγάπη μου για
σένα είναι άδολη κι' ολοκάθαρη... Όνειρό
μου είναι να σε πάρω γυναίκα μου...
Η Μαρία ξέσπασε:
— Μα, γιατί επιμένεις να με βάζεις σ'
αυτή τη φοβερή δοκιμασία;... με βάζεις.
Δεν καταλαβαίνεις;... Δεν έχεις μάτια;...
Δεν έχεις καρδιά;...

— Τι να καταλάβω;... τη ρώτησε παγω-
μένος.

Η Μαρία χαμήλωσε τα μάτια της:
— Ότι η Λίνα σ' αγαπάει!... ψιθύρισε.

— Η Λίνα μ' αγαπάει!... Έκανε σαν
ήρω της ο Στράτης με φρίκη.

— Να!... Σ' αγαπάει... Καταλαβαίνεις,
δεν είναι ποτέ δυνατό να της κλέψω εγώ την
ευτυχία...

Με σκυμμένο κεφάλι έκουγε τη γυναίκα
που αγαπούσε ο φτωχός νέος...

— Θα θυσιαστώ... του πρόσθεσε βραχνά.
Πρέπει να θυσιαστώ... Να θυσιαστούμε και
οι δύο μας!...

— Μαρία!...

Ήταν η κραυγή του γεμάτη άναφλο πα-
ράπονο. Τούκλεισε αποφασιστικά το στόμα
με το χέρι της.

— Σώπα!... του είπε. Από σήμερα... εί-
μαι μητέρα σου!...

Η Λίνα κι' ο Στράτης παντρεύτηκανε σε
λίγον καιρό. Στο γάμο τους, εύτυχημένη,
πνιγόντας τους λυγμούς της πίσω από ένα
επιφανειακό χαμόγελο, ήτανε μόνο η Μαρία
— η «μητέρα τους»...

Η νυφούλα έλαμπε από χαρά! Έδενε για
πάντα τη ζωούλα της με τον άντρα που
λάτρευε, που είχε έναρξήσει όλα τα νεανικά
της όνειρα... Έγιναι κόρη στην ευτυχία της,
δεν είχε διακρίνει πίσω από το χαμόγελο
της μητέρας της τον αβάσταχτο πόνο...

Το ζευγάρι εγκαταστάθηκε μαζί με τη
«μητέρα τους». Και τότε, κάτω από την
ίδια στέγη, άρχισε μια βουδή τραγωδία:
Ο Στράτης, έρωταμένος τώρα πιο πολύ μ'
εκείνη που είχε πάντα στερηθεί, ένοιωσε
την πικρή ήδονα να την ξεχ δίπλα του, απο-
ξενωμένη για πάντα από την αγκαλιά του,
από τα φιλά του... Κι' η Μαρία όμως έ-
νοιωσε την ίδια πικρή ήδονα να της φλο-
γίζει την καρδιά.

Όσοι, ένα βράδυ, ακολούθησε η μοιραία
εξέλιξη: Ο Στράτης κι' η Μαρία βρεθήκανε
μόνοι τους στο σπίτι. Εκείνη, ταράγμένη,
αναστατημένη, ζήτησε να φύγει. Εκείνος την
κράτησε δυνατά από το χέρι.

— Μείνε... της είπε. Μη φύγεις...

— Άσε με!... του φώναξε, ενώ πάλευε
να ξεφύγει από το δυνατό του χέρι.

Απότομα, εκείνος την τράβηξε στην αγκ-
καλιά του! Τα χείλια τους ένοθεσαν με
δύναμη, με απληστία, με άπονηση...

Η πόρτα άνοιξε σιγά-σιγά. Μια στρι-
γή γυναίκα φωνή τους χάρισε, ισάδια
που προστάσανε να δουν το πελιδνό προ-
σπάκι της Λίνας πριν κλείσει η πόρτα...
— Λίνα!... Λινούλα!... φώναξε η Μαρία,
τρέχοντας πίσω από την κόρη της.

Ένα παράθυρο ακούστηκε ν' ανοίγει, κι'
ο γδούπος ενός κοριού που τσακίζανε
στο δρόμο...

Η γυναίκα κι' ο άντρας στεκότουσαν ο
ένας απέναντι στον άλλον αμίλητοι, γεμά-
τοι φρίκη... Ύστερα, η γυναίκα χύμψε, κα-
τέβηκε κατακλυδώνοντας τις σκάλες, βγήκε
από το σπίτι, κι' έπεσε άπνοια στο ματω-
μένο κορμάκι πουχε τσακιστή πάνω στο πε-
ζοδόρμιο... Δίπλα της, ήθε και στάθηκε κι'
ο άντρας. Αμίλητος, χλωμός. Η γυναίκα
γύρισε, τον κύτταξε και τούπε με μίσος:

— Είσαι ένας άπαισιος φονιάς... Κι' εί-
μαι συνένοχός σου... Έσύ κι' εγώ τη σκο-
τώσαμε!...

Κι' ο τραγικός θάνατος της Λίνας, τους
χάρισε για πάντα.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Κουράγιο μιά φορά!

Η επιμελητεία του αμερικανικού στρατού,
που μάχεται στην Κορέα, είχε οργανώσει,
με την ευκαιρία του Νέου Έτους, μια ειδική
υπηρεσία για να εκτελέσει τις παραγγελίες
των στρατιωτών, που βρίσκονται στο μέτω-
πο. Κάθε στρατιώτης, μπορούσε να παραγ-
γείλει σ' αυτή την υπηρεσία, να στείλει δώ-
ρα μέχρις άρισμένου ποσού, στα πρόσωπα
που επιθυμούσε. Ένοιαίται, ότι δεν κατέ-
βαλλε τίποτε γι' αυτό. Ένας στρατιώτης
παρήγγειλε λοιπόν, να σταλούν οκτώ τσάν-
τες του ίδιου σχήματος και χρώματος, σε
οκτώ νέες, που βρίσκονταν σε διάφορες πό-
λεις των Ήνωμένων Πολιτειών, με μια κάρ-
τα του, που έγραφε τα εξής: «Θα σ' α-
γαπώ πάντοτε!».

Η Ντιάνα Ντάρμπιν.

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησούλες

★ Στο Χόλλυγουντ άνοίχτηκε, παρουσία του Ζάν-Πιέρ Γκιόν, η διαθήκη της Μαρίας Μον-τ-έζ. Με την διαθήκη της αυτή, που έγινε το 1948, η στάρ άφινει όλη της την περιουσία στον συ-ζυγό της και στην κορούλα τους Μαρία-Χριστίνα, που είναι ση-μερα 5 χρόνων. Η περιουσία αυ-τής ανέρχεται σε 200.000 δολλά-ρια περίπου.

★ Η Άλνιτς Βάλλι εί-νε πολύ δυστυχισμένη. Το μα-κρονόσιο συμβόλαιο της με τον παραγωγό Ντέιβιντ Ο' Σέλβικ περι-ορίζει την καλλιτεχνική της δράση και δεν της επιτρέπει να πραγματοποιηθεί παρά ελάχιστα κέρδη. Έκτος αυτού όμως και η ιδιαι-τετική της ζωή δεν φαίνεται καθόλου ρόδινη. Η Άλνιτς εδή-λωσε ότι θέλει να χωρίσει από τον σύζυγό της, τον μουσικό Ό-σκαρ ντε Μέγιο. Οι δύο σύζυγοι, που έχουν παντρευτεί εδώ και άρ-κετά χρόνια και που έχουν απο-κτήσει δύο παιδιά, φαίνονται αν-ώστοχοι μέχρι πρό τιος πολύ ε-υτυχισμένοι. (Βαρέθηκαν την Άμε-ρική, κατέλκε η Βάλλι. Θέλω να ξαναγνωρίσω στην αγαπημένη μου πατρίδα).

★ Οι παραγωγοί του φιλμ «Τα 7 θαύματα αμασότηας» άνακά-λυσαν ότι ύπάρχει και ένα δώδοο θανάσιο αμασότητα που τους έ-πιτρέπει να προσθέσουν στο έργο τους ένα δώδοο σκέτος. Ποιό είναι το αμάρτημα αυτό; Κανείς δεν κατώρθωσε ακόμα να άνακαλύ-ψη, γιατί όλοι ενοχώνονται σ' αυ-τό άρκιστηκαν να μη πούν τίπο-τε σε κανένα. Τρείς κέρσεροι δέ φουορουν τις εισόδους του στού-νιο κατά το γύρισμα των σκηνών.

★ Το νέο θύμα της επιδημίας γοίπης που μαστίζει το Χόλλυ-γουντ είναι ο Μίκυ Ροόνεϊ. Η άρρώστια του άνάγκασε την «Παράμουντ» να διακόψει το γυ-ρισμα της κωμωδίας «Στρατιω-τικός άστυνομος», στην οποία ο Μίκυ συμπρωταγωνιστεί με τον Μπ. Μ. Χ. π. και την Μαί-ρι Λαν Μάεουελ.

★ Στο Χόλλυγουντ, ο πιά πε-ριζήτητος ήθοποιος είναι σήμερα ο Μάριος Λάντζα. Την πε-ρασμένη εβδομάδα τελείωσε ένα πρωτό φιλμ «Επειδή είσαι δι-κή μου» και το άπνευμα της ίδι-ας ημέρας άρχισε το γύρισμα μι-ας νέας μουσικής ταινίας, που θα τιτλοφορηθ «Ο Άλνιτς — Βασίλειος». Στο τελευταίο αυτό φιλμ ο Μάριος Λάντζα θα ένη για πρωταγωνιστή του Ντιάνα Ντάρμπιν, που ξαναγνωρίσει έτσι στον κινηματογράφο ύστερα από μακρονόσιο άπουσία.

★ Σε λίγες εβδομάδες λήγει το συνόλγιο που ένει υπονοάζει ο Ούίλλιαμ Πάουελ με την

«Μέσο», Ο Ούίλλιαμ θα γυρίσει ένα τελευταίο φιλμ και ύστερα θα πάει από την έταιρεία αυτή, στα στούντιο της οποίας γυρίζει ά-πό το 1920, μια ήγεμονική σύν-ταξη που θα του επιτρέψει να έρ-ση άνετα τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής του. Ο Ούίλλιαμ που γεν-νήθηκε στα 1892, ήταν κατά τα έτη 1936—1937 ο ήθοποιος που οι ταινίες του άφιναν τα μεγαλύ-τερα κέρδη.

★ Ο Σάμουελ Γκόλντγουϊν, που θεωρείται ένας από τους πιά με-γάλους παραγωγούς του Χόλλυ-γουντ, έδήλωσε ότι το νέο του φιλμ «Χάος Κρίστιαν Άντερσεν» θα είναι μια πραγματικά μεγάλη ταινία. Για το γύρισμα του φιλμ, από ένα αυτόματο λάθος του α-υτόματου τηλεφώνου, που σε συν-δέει αυτόματα μ' ένα πρόσωπο που θέλεις να μιλήσεις μαζί του, αλλά καμιά φορά και με πρό-σωπα που ούτε καν ύποπτευσαι την ύπαρξή τους.

★ Στο Χόλλυγουντ πέθανε πρό- ήμερών μια δόξα του βωδω κινη-ματογράφου: η Φάνυ Γου-άρντ. Μιά από τις μεγάλες-ρες επιτυχίες της ήταν «Τό στί-γμα» που γυρίστηκε το 1915 ά-πό τον Σεσίλ ντε Μίλλ με πρω-ταγωνιστή τον Σε σ ο υ Χ α γ ι-α κ ά β α. Ο ίδιος πρωταγωνι-στός το 1937 σε μια νέα, γαλ-στουσε το 1937 σε μια νέα, γαλ-λική, έκδοσι της ταινίας αυτής.

★ Η κρίσις που διένεταί ο άμερικανικός κινηματογράφος άύ-ξάνει διαρκώς. Στο Σικάγο, 91 κινηματογραφικές αίθουσες επί 336 που είχε η πόλις, έκλεισαν λόγω έλλείψεως θεατών.

★ Έπί χούνια τώρα, η Τζήν Αρθούρ άπερίοριτε συστημα-τικά κάθε προσφορά των κινημα-τογραφικών στούντιο, όσο δελε-αστική κι' άν ήταν, χωρίς ποτέ να δώση μια έξήγηση στη στάση της αυτή. Η «Παραμούντ» ά-μως θυμήθηκε τελευταίως ένα πα-λαιό συμβόλαιο που είχε μαζί της και την άνάγκασε να ξαναεμφα-νιστεί στα στούντιο, για να γυ-ρίση ένα καινούργιο φιλμ, στο ό-ποιο της έδωσε για πρωταγωνι-στόν Α λ α ν Λ ά ν τ.

★ Τα στούντιο της «Κολούμ-βια» ύποδεχτηκαν την Ρίτα Χ α ί η γ ο υ ρ ο μ έ, γαστού-κια, Πράγματι, σε μια από τις πρώτες σκηνές του φιλμ «Υποθέ-σεις στην Τρινιτάδα» ο Γ κ λ έ ν Φόρντ που είχε ο πρωταγώνι-στης Ρίτας στο φιλμ, της δίνει δυό γαστούκια τόσο, επιτυχημέ-να, ώστε θεωρήθηκαν ως τα καλύ-τερα που δόθηκαν ποτέ μπροστά στον κινηματογραφικό φακό.

★ Οι θυμοί του Μάριου Λάντζα θα μείνουν ιστορικοί στο Χόλλυγουντ. Ο παραγωγός όμως των δυό τελευταίων του φιλμ, Τζό Πάστερνακ, βρήκε έναν αλάνθαστο τρόπο να τον δαμάσει και να τον κάνει σωστό άνακι. Κάθε φορά που ο Λάντζα έσπα-σαν θυελλα και κάνει ν' άπουά-σαν θυελλα και κάνει ν' άπουά-σαν θυελλα άπ' το φακό, ο Πάστερ-νακ φωνάζει: «Νά μου φέρετε ά-να μέσος τον Έτοιο Πίντσα». Η άπειλή αυτή είναι άρκετή για να επαναφέρει στην τάξη τον Μάριο που θεωρεί τον Έτοιο ως έναν έ-ξαιρετικά επίκινδυνο αντίπαλο.

★ Η Άγγλιδα ήθοποιος Γκράις Φίλντε που έ-πρόκειτο να παντρευτεί στις 13 Φεβρουαρίου, άνήγγειλε ότι ο γάμος της άναβάλλεται. Ο θά-νατος του βασιλέως υας, έξήγη-σε, έχει γεμίσει θλίψη την καρ-διά του και φυσικά δεν ήταν δυ-νατό να παντρευτεί με τέτοιες συνθήκες.

★ Η Βίβιαν Ρομάνς δι-έυωσε τις φήμες ότι πρόκειται να έγκαταλείψη τον κινηματογρά-φο. «Τό 1952, έδήλωσε, θα γυ-ρίσω δυό φιλμ, άολιχόντας άπό το «Ημέρομα της στοίγγλας» του Ζαίεππα».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

Ιστορίες της ζωής

Ο τρίτος άνθρωπος

Εγώ δεν συνήθισα να έπε-
δαίνω στην ιδιωτική ζωή των
άλλων και, πρό παντός, ανθρώ-
πων που δεν γνωρίζω καθόλου
στην όψη. Κι' άν παρορσπόνδσα
έκείνη την ημέρα, αυτό έγινε
άπο ένα αυτόματο λάθος του α-
υτόματου τηλεφώνου, που σε συν-
δέει αυτόματα μ' ένα πρόσωπο
που θέλεις να μιλήσεις μαζί του,
αλλά καμιά φορά και με πρό-
σωπα που ούτε καν ύποπτευσαι
την ύπαρξή τους.

Όχι, το λάθος δεν ήταν άπο
κείνα που γίνονται κάθε μέρα.
Ήταν άπο τα σπάνια. Δηλαδή,
δεν πήρα έσφαλμένο άριθμό, για
να μου πη ο άλλος «κάνετε λά-
θος, κύριε» και να το κλείσω.
Πήρα τον κανονικό άριθμό, για
να τηλεφωνήσω για μια δική
μου ύπόθεσι. Και πέφτω άπάνω
σε δυό άνοιχτους άριθμούς, που
είχαν στήσει συνδιάλεξι.

Ήταν δυό φωνές. Μία γυναι-
κεία και μία άντρική. Η πρώ-
τη, φωνή γλυκειά, χαριτωμένη.
Η δεύτερη, βαρεία σταθερή και
νευρική.

Αλλά, άς πιάσουμε το τηλε-
φωνικό συμβάν άπο την άρχή.
Μόλις έφερα το άκουστικό
στ' αυτί, άρταξα αυτή τη φρά-
ση, που την έλεγε η γυναίκα
φωνή:

ΕΚΕΙΝΗ: Λοιπόν, τί ώρα θα
τελειώσης τη δουλειά σου άπό-
ψε, Νίκο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στις έφτάμιση.

Κι' εγώ είπα μέσα μου:

Βρέ, εδώ έχει γλέντι! Για
να ίδουμι τι μπορεί να λη ένα
ζευγάρι, όταν νομίζει πως δεν τ'
άκουει κανένας!

Κι' άπό δώ και πέρα, θα σας
δώσω τα πρακτικά της συνεδρι-
άσεως.

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν μπορείς να φύ-
γης νωρίτερα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άδύνατον.

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί; Άλλες φο-
ρές φεύγεις άπό τις έξιμιση.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άλλες φορές,
ναί. Άπόψε όμως έχω ένα ραν-
τεβού με κάποιον κύριο Παπα-
δόπουλο, για μια σοβαρή ύπο-
θεσι.

ΕΚΕΙΝΗ: Κρυμμένος είσαι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι. Έσύ θα εί-
σαι κρυμμένη.

ΕΚΕΙΝΗ: Μά έσύ φταρνί-
στηκες!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, αγαπητή
μου. Έσύ!

ΕΚΕΙΝΗ: Έγώ δεν φταρνί-
ζομαι τόσο... Βάρβαρη! Είσαι
κρυμμένος και θέλεις να μου το
κρύψεις!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά τώρα κοροί-
δεύαστε; Σου άρκίζομαι, όχι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά τώρα κοροί-
δεύαστε; Σου άρκίζομαι, όχι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά τώρα κοροί-
δεύαστε; Σου άρκίζομαι, όχι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά τώρα κοροί-
δεύαστε; Σου άρκίζομαι, όχι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά τώρα κοροί-
δεύαστε; Σου άρκίζομαι, όχι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά τώρα κοροί-
δεύαστε; Σου άρκίζομαι, όχι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά τώρα κοροί-
δεύαστε; Σου άρκίζομαι, όχι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά τώρα κοροί-
δεύαστε; Σου άρκίζομαι, όχι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά τώρα κοροί-
δεύαστε; Σου άρκίζομαι, όχι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά τώρα κοροί-
δεύαστε; Σου άρκίζομαι, όχι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά τώρα κοροί-
δεύαστε; Σου άρκίζομαι, όχι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά τώρα κοροί-
δεύαστε; Σου άρκίζομαι, όχι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά τώρα κοροί-
δεύαστε; Σου άρκίζομαι, όχι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά τώρα κοροί-
δεύαστε; Σου άρκίζομαι, όχι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά τώρα κοροί-
δεύαστε; Σου άρκίζομαι, όχι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά τώρα κοροί-
δεύαστε; Σου άρκίζομαι, όχι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά τώρα κοροί-
δεύαστε; Σου άρκίζομαι, όχι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά τώρα κοροί-
δεύαστε; Σου άρκίζομαι, όχι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά τώρα κοροί-
δεύαστε; Σου άρκίζομαι, όχι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά τώρα κοροί-
δεύαστε; Σου άρκίζομαι, όχι!

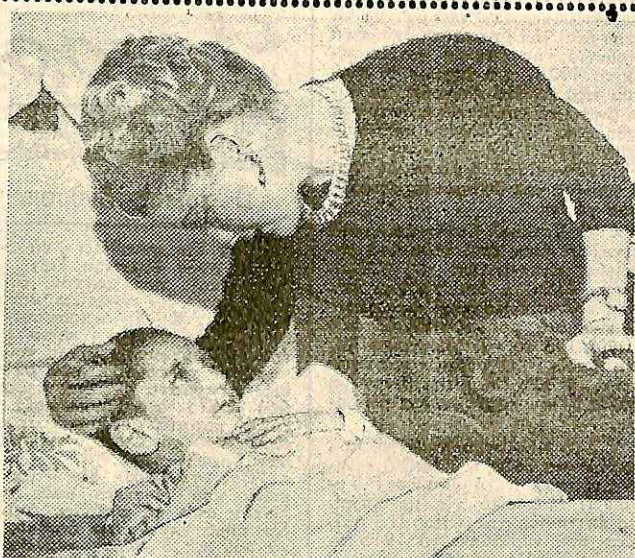
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά τώρα κοροί-
δεύαστε; Σου άρκίζομαι, όχι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά τώρα κοροί-
δεύαστε; Σου άρκίζομαι, όχι!

ΕΚΕΙΝΗ: Και γιατί δεν του
άρίζες νωρίτερα;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί δεν μπορού-
σε νάρθ.

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτές είναι δικαιο-
λογίες!

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε παύς φταρ-
νίστηκε.
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ισως είνε κανέ-
να παρσίτο του τηλεφώνου!
ΕΚΕΙΝΗ: "Ας το παραδε-
χθούμε...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπόν; Πού κα-
ταλήγουμε;
ΕΚΕΙΝΗ: "Εστω. "Ας πούμε
σινεμά! Σε ποιο έργο λές να
πάμε;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάμε να ιδούμε
το "Πορτανο τραπέζι";
ΕΚΕΙΝΗ: Τι έργο είνε;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Κωμωδία.
ΕΚΕΙΝΗ: Σαχλαμάρες, δηλα-
δή! Ξέρεις καλά, ότι οι κωμω-
δίες δεν μ' αρέσουν.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Τότε πάμε στις
"Τοιές καδιές". Είνε δράμα!
ΕΚΕΙΝΗ: Δεν ένω καμμία ό-
ρε, για δράμα. Μου άρκει το
δικό μου δράμα...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιο είνε το δι-
κό σου δράμα;
ΕΚΕΙΝΗ: Κάνεις πως δεν
καταλαβαίνεις! Τέλος πάντων...
Τι άλλο έργο ένεεις ύπ' όψι σου;
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Υπάρχει κι' ένα
έργο... αστυνομικό.
ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή, γροθίες,
πιστολιές και πτώματα. Για να
μην μπορώ να κοιμηθώ τη νύ-
χτα!
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Υπάρχει κι' ένα
έργο... ζουγκλά.
ΕΚΕΙΝΗ: Λεοντάρια, τίγρεις
και φιδιά! Ευχαριστώ πολύ. Πέ-
ρασα πια την παιδική ηλικία...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι να σου κάνω;
"Ο κινηματογράφος δεν έχει ά-
νκαλύψει άλλο είδος...
ΕΚΕΙΝΗ: "Ας είνε. Θα σου
κάνω το κατήρι να πάμε στην
κωμωδία. Τι ώρα ραντεβού;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Στις δέκα παρά
δέκα, έξω από το "Ρέξ".
ΕΚΕΙΝΗ: Ξέρεις πολύ καλά,
ότι δεν συνήθισα να περιμένω
όρθια μέσα στον κόσμο. Κι' ε-
ξ άλλου, τι θα κάνω από τις δέκα
ώς τις δέκα παρά δέκα;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Τότε κάθισε σ'
ένα ξαροπλάστειο και θάρρα
να σε βρώ εκεί.
ΕΚΕΙΝΗ: Σε ξαροπλάστειο,
μόνη μου! Να καθώμαι μιά ώρα
και να παίζω με τα δαχτυλά
ταμπουλό σ' ένα τραπέζακι. Το
βαίσκο πολύ γελοίο!
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Επί τέλους, πως
θέλεις να γίνη; Κική; Πες μου.
ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί; Σ' ενοχλεί
ή φωνή μου;
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Όχι, παιδί μου.
"Αλλά έχω δουλειά.
ΕΚΕΙΝΗ: "Ωραία! "Εμένα μ'
αφίνεις για τη δουλειά σου. "Αλ-
λά τη δουλειά σου δεν την α-
φίνεις για μένα. Την κάνεις κα-
λύτερη! Δεν είνε ή πρώτη φορά.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μου φαίνεται
πως έχεις τα νεύρα σου σήμε-
ρα. Κι' εγώ δεν έχω όρεξη για
νεύρα!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Πως μου μίλες έ-
τσι;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Πως θές να σου
μιλήσω; Με αναγκάζεις!
ΕΚΕΙΝΗ: Ξέρεις τι έχω κα-
τάλαβε; Πως μ' έχεις βαρεθή
πια και δεν βοίσκει το θάρρος
να μού το πης καθαρά.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Είσαι ανόητη!
ΕΚΕΙΝΗ: "Ωραίες τρόπος
συμπεριφοράς! Μια άλλη φορά,
με είπες τοσάλη. Τώρα με λές
ανόητη! Δεν μιλάν έτσι στις
γυναίκες, κύριε!... Γιατί θα με
αναγκάσεις να σε πω γαϊδάρη!
*
"Εδώ πιά, αποφάσισα να λάβω
θέση. "Όχι, δεν μιλούν έτσι στα
τουφερά πλασμάτα της δημιουρ-
γίας.
ΕΓΩ: "Έχει δίκιο, ή δεσποινί-
ς;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιός είνε τούτος
πάλη, που έρχεται συνήγορός
σου;
ΕΚΕΙΝΗ: Κανένας. Μόνη μου
τηλεφωνώ.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Τότε ποιός πετά-
χτηκε στη μέση;
ΕΓΩ: "Εγώ!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιός είσαι σύ;
ΕΓΩ: "Εκείνος που φταρνί-
στηκε πριν.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Και πως βρέθη-
κες ανάμεσα μας;
ΕΓΩ: Είμαι ό Τρίτος "Αν-
ταπόσι! "Έτυχε να πάω ένα

ΕΝΑ ΝΕΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΦΙΛΜ

Το νέο φίλμ "Έτσι έδωσε ή ζωή μου" είνε ασφαλώς ένα από
τά καλύτερα ελληνικά φίλμ της έφετεινής περιόδου. Για το γύ-
ρισμα της ταινίας αυτής, ό παραγωγός, σεναριογράφος και
σκηνοθέτης της κ. Χο. Σπέντζος έδωστικε επί 15 ολόκληρους
μήνες. Στη φωτογραφία μας ή πρωτανωνίστρια του φίλμ "Α-
λέκα Κατσέλη, μαζί με τον γυνίό του παραγωγού, τον πενταε-
τή Τζούνιο Σπέντζο που παίζει κι' αυτός ένα σημαντικό ρόλο.
Στο φίλμ πρωταγωνιστούν επίσης ό Θάνας Καστόπουλος, ό
Χρήστος Τσαγανέας κι' ή Νίτσα Τσαγανέα.

αριθμό στο τηλέφωνο κι' έπεσα
στη συνδιάλεξη σας.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Είσαι ανάγωγος!
ΕΓΩ: "Εγώ είμαι ό,τι είμαι.
"Αλλά του λόγου σας, κύριε, πρέ-
πει να μάθετε, ότι στις γυναί-
κες μιλούν κάπως καλύτερα. Πα-
ρακολουθώσα όλη σας τη στιχο-
μυθία κι' έβγαλα το συμπέρα-
σμα, ότι το άδικο είνε με το
μέρος σας!

ΕΚΕΙΝΗ: Δόξα σοι ό Θεός
που βρέθηκε κι' ένας άνθρωπος
να πάρη το μέρος μου.
ΕΓΩ: Με συγχωρείτε, δεσποινί-
ς, για την άπρόσμη έπέμβα-
σί μου. Είνε αδιακρισία που
δεν επιτρέπεται σ' έναν καθός
πρέπει κύριο, όπως είμ' εγώ.
Ζητώ συγγνώμη και από τους
δύο. "Αλλά, σαν άνθρωπος που
δεν γνωρίζει κανέναν από τους
δύο σας και δεν έχει κανένα
συμφέρον να μεροληπτήση, έ-
κρινα σκόπιμα να έμεινω, για
να βάλω τα πράγματα στη θέ-
σι τους. Μιλήστε μου ελεύθερα,
σαν να είμαι ό έξομολογητής
σας. Όύτε με ξέρετε, ούτε σας
ξέρω, άρα ή γνώμη μου θα είνε
αντικειμενική.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπόν, τί κατά-
λαβεσ άπ' ό,τι άκουσες;
ΕΓΩ: "Ότι είπατε λιγάκι νευ-
ρικός και απότομος.
ΕΚΕΙΝΗ: Τ' άκουσ;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Και ή δεσποινίς,
τί είνε;
ΕΓΩ: "Η δεσποινίς σας μίλη-
σε πολύ όμορφα.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Με είπα γαϊδούρη!
ΕΓΩ: Μάλιστα! "Αλλά προη-
γουμένως την είνετε αποκαλέσει
"κρελλά" και "κρόνη". "Αν έ-
πιτρέπεται, πόσον καιρό σχετί-
ζεσθε.

ΕΚΕΙΝΗ: "Ενάμισυ χρόνο.
ΕΓΩ: Και μέσα σ' έναμισυ
χρόνο, καταλάχτε στο "κρελλά" και
στο "γαϊδούρη".
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Άλλοι καταλή-
γουν πολύ νωρίτερα!
ΕΓΩ: Ναί. "Αλλά και άλλοι
δεν φτάνουν καθόλου ως εκεί.
ΕΚΕΙΝΗ: Φαντάσου, Νίκο,
πού θα φτάσουν όταν θα παν-
τρευτούμε!
ΕΓΩ: Μπα, μπα; "Όσοι ό-
πάσκει κι' αυτό το ένδεχόμενο;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί, έτσι είχαμε
πή!

ΕΓΩ: Δεν σας βλέπω να φτου-
ράτε ως παντρεμένοι.
ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό σκέπτομαι κι'
εγώ! Μαύση ζωή!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Να σου πώ, Κι-
κή, "Αν είνε ν' άμφιβάλλης για

τη συζυγική ζωή μας δεν έχεις
παρά να μού το πης. Είμαι πρό-
θυμος να σε άπαλλάξω.
ΕΚΕΙΝΗ: "Έτσι πές μου ντέ!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιό;
ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό που έχεις στο
νού σου τόσον καιρό. Να δια-
λύσθω το δεσμό μας!...
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Εγώ δεν έχω στο
νού μου τέτοιο πράγμα.
ΕΚΕΙΝΗ: Πως δεν έχεις; "Α-
φού τώρα δά μού είπες, ότι εί-
σαι πρόθυμος να με άπαλλάξης.
ΕΓΩ: Το είπατε, κύριε Νίκο.
Είμαι μάρτυς!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Το είπα, άφού ή
δεσποινίς, μού είπε, ότι προβλέ-
πει τη ζωή μας μαύρη.
ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί, έσύ λές πως
θα έσπρη;
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Εγώ δεν λώ τί-
ποτα!

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν λές, όλλά με
άπαλλάσσεις προθύμως. Αυτό το
"προθύμως" που σου ξέφυγε, φα-
νερώνει τις προθέσεις σου...
ΕΓΩ: Συμφωνώ άπολύτως!
Αυτό που καταλαβαίνετε σεις
τώρα, εγώ το κατάλαβα από την
πρώτη στιγμή. Δεν σας συμβου-
λεύω να παντρευτήτε. Προβλέπω
λέω να παντρευτήτε. Προβλέπω
καυγάδες, ξύλο και διαζύγιο!

ΕΚΕΙΝΗ: "Ασφαλώς έτσι θα
γίνη, Νίκο, αν δεν πάψης να εί-
σαι τόσο εγωίστης και να τα
θές όλα δικά σου.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιά όλα δικά
μου; "Εγώ σου άφησα την πρω-
τοβουλία να διαλέξης πού θές να
πάμε. "Εσύ δεν πιάνασαι πουμε-
νά, παιδί μου.

ΕΚΕΙΝΗ: Πιάστηκε στα δί-
χτυα σου!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί, γιατί κακό-
πες, καμμέν!

ΕΚΕΙΝΗ: Πες το φέμματα!
Τόσοι και τόσοι με φλερτάριζαν
κι' ή τύχη μου μ' έριξε σε σέ-
να! Για να τυραννιέμαι και να
βασανίζομαι. Κι' αν' όθες να ξέ-
ρης και το άλλο, δλες μου οι φί-
λες μού λένε: "Μα τί του βρί-
σκες, καμμένη Κική".
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Έχεις δίκιο. Προ-
τίμησες μένα και άπέρριψες το
γυνίό του Ροκρόλλερ, που είχε
πέσει στα πόδια σου!

ΕΚΕΙΝΗ: Για άκου να σου
πώ Νίκο. Ξέρεις πολύ καλά, ότι
είρωνειες έγω δεν σηκώνω! "Αν
θές να είρωνευθής κανέναν, κύ-
ταξέ στον καθρέφτη και θα βρής
θέμα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπα; Τι μού λέ-
τε, μίς Ρίτα Χαίγινουαυθ!

ΕΚΕΙΝΗ: Τόν κακό σου τόν
καινό! Φρανκεστάιν!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπόν, εύτυχός
που θόβαν έτσι τα πράγματα, να
τελειώνη ή κωμωδία. Κι' αυτό το
γροσάμε σ' αυτόν το βλάκα που
βούηκε στο τηλέφωνο.

ΕΚΕΙΝΗ: Πως βρίζεις έναν
άνθρωπο που δεν τόν ξέρεις;
ΕΓΩ: "Αφήστε τον να έσπα-
ση, δεσποινίς. Δεν θίγομαι καθό-
λου, γιατί έχω πεποίθησι στην
έξυπνάδα μου!

ΕΚΕΙΝΗ (με κλάματα): "Ο-
στε έτσι, λοιπόν! "Αποφύσισες
πια να ρίξης τη μάσκα;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι να γίνη! "Ε-
τσι τελειώνουν τα ρομάντσ.

ΕΚΕΙΝΗ: "Επρεπε, όμως, να
την είχες ρίξει από πριν. Γιατί
έγω έχασα σπάνια τύχη για χα-
τήρι σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μην άπελπιζέσαι.
Αυτές τις μέρες πρόκειται να
περάσθω ό "Αλή Χάν από δω. "Ι-
σως σε δθ και σ' αγαπήσθω. "Ο
"Αλή Χάν έκτισε το ωραίον!

ΕΚΕΙΝΗ: "Όσο για ωραία,
ξέρεις πολύ καλά, ότι είμαι!
ΕΓΩ: Πολύ ωραία, μαμζέλ;
ΕΚΕΙΝΗ: "Έτσι λένε!

ΕΓΩ: Λοιπόν, μην άπελπιζε-
σθε, ωραία μου δεσποινίς. "Η
Θεία Πρόνοια παραστέκει και
στούς δύο μας. Αυτή θέλησε να
γίνη αυτή ή τηλεφωνική ένωση,
για ν' ακολουθήσθω και ή άλλη.

ΕΚΕΙΝΗ: Οι δύο μας, έννο-
είτε;
ΕΓΩ: Μάλιστα.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Λές να είσαι ό
τύπος της;

ΕΓΩ: "Όπωςδήποτε! Και έχω
δεδομένα να το πιστεύω. Πρώτα-
πρώτα είμαι συμπαθητικός. Φο-
ράω ρούχα μόνο από έγγλέζικο
υφασμα. "Έχω ένενήντα έξη γρα-
βάτες. Δείχνω κατανόηση στην
ιδιότροπη γυναικεία ψυχασύνθε-
σι. Τη γυναίκα τη θεωρώ σαν
που μάρ όμορφαίνει τη ζωή...
"Επί πλέον είμαι εύγενής. Κι' αν
θές να σου πώ και τ' άλλο, δά-
στελνα στο διάβολο όγδόντα
Παπαδόπουλους, για να μην ά-
φήσω την αγαπημένη μου να πε-
ριμένη ούτε δευτερολέπτο!

ΕΚΕΙΝΗ: "Αχ! "Εναν τέτοιο
άντρα όνειροπολούσα πάντα.
ΕΓΩ: "Ιδού, ότι ή Θεία Πρό-
νοια σας τόν στέλνει στο δρό-
μο της ζωής σας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπόν, έμεις τε-
λειώσαμε, Κική, έτσι;
ΕΚΕΙΝΗ: Όύτε να σε ξαναδώ!
ΕΓΩ: Καί τώρα, κύριε, κλει-
στε το τηλέφωνο παρακαλώ, να
συνεννοηθώ με τη δεσποινίδα,
για τα περαιτέρω. Δεν μας
χρειάζεται ώτακουστής.

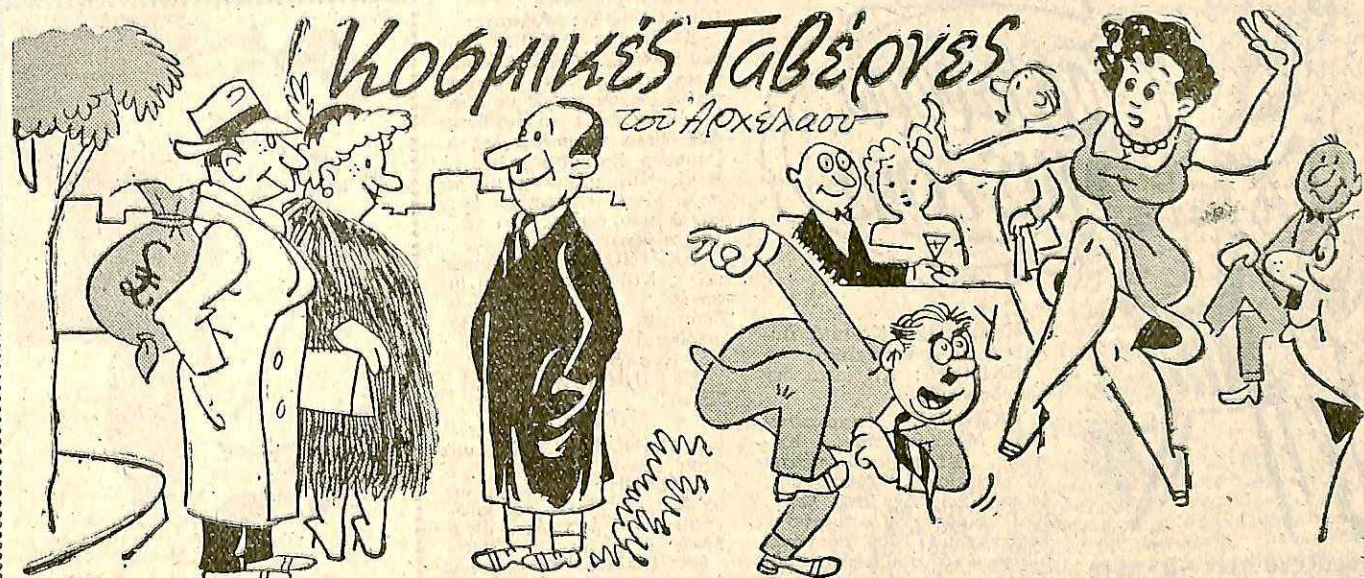
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Εν τάξει, τρίτε
άνθρωπε. Πάρ' τη και τρίτη στη
μouρη σου!
Αυτό ήταν το μεγάλο μου
— Κλάί!

"Ο βάνασος αυτός τύπος έ-
κλεισε το τηλέφωνό του. "Αλλά,
Με τη διακοπή της γραμμής του,
ή δική μου έμεινε έρημη.
— "Αλλό! "Αλλό! Φαναζα και
ξαναφαναζα άπελπισμένος.

Μου άπαντούσε το βουητό. "Η
Θεία Πρόνοια μού έπαιξε αυτή
τη φάρσα. "Εμείνα τρία τέταρ-
τα με το άκουστικό σ' αυτή,
μήπως φανερωθώ ή γοητευτική
Βουητό... "Ακούμπησα το άκου-
στικό στη θέσι του κι' έπεσα
σε μιά καρέκλα άπογοητευμένος
από την κακοτυχία μου.

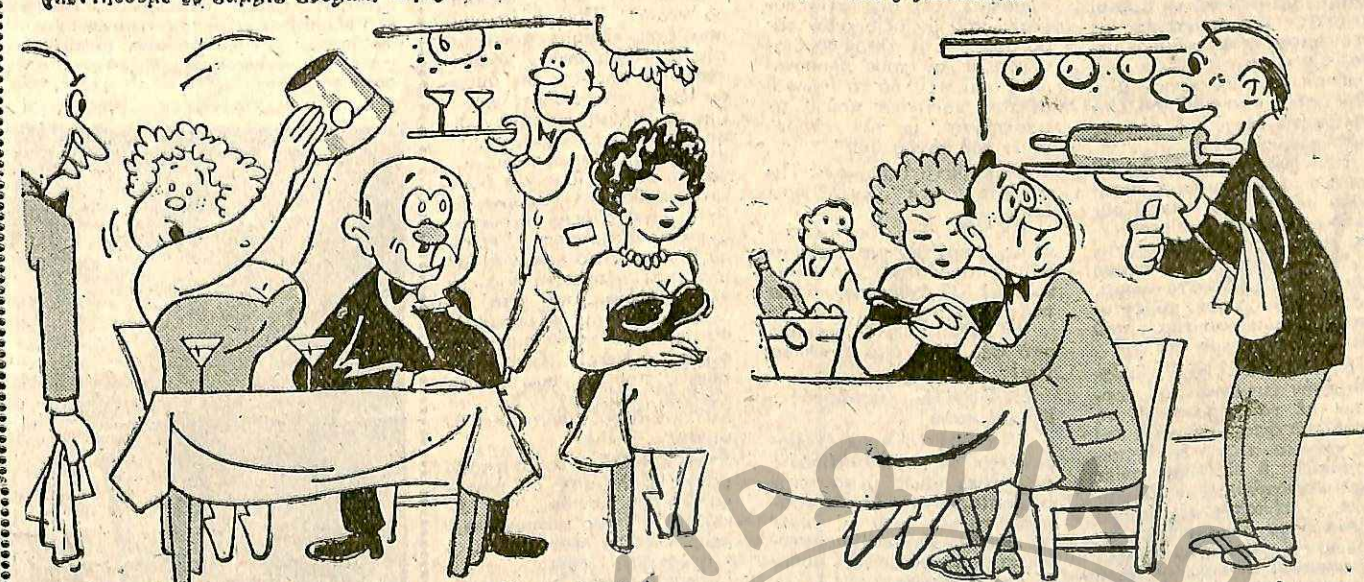
Δεν ξέρω ούτε τόν αριθμό αύ-
του του λεγομένου Νίκου, για
να ζητήσω τη διεύθυνση της Κι-
κής. Όύτε το δικό της τηλέφω-
νο. "Αλλά ούτε και κανείς από
τούς δύο το δικό μου. Μιά εύ-
τυχία γάθηκε από τόν κόσμο.
Είμαι ό τρίτος άνθρωπος, όνομα
και προμα. Μιά σκιά που πέ-
ρασε από το τηλέφωνο, σκόπη-
σε δυστυχώς και χαρές, δημι-
ούργησε συντριμμία και όνειρη
κι' έσδωσε στο τηλεφωνικό ά-
πειρο...

ΤΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

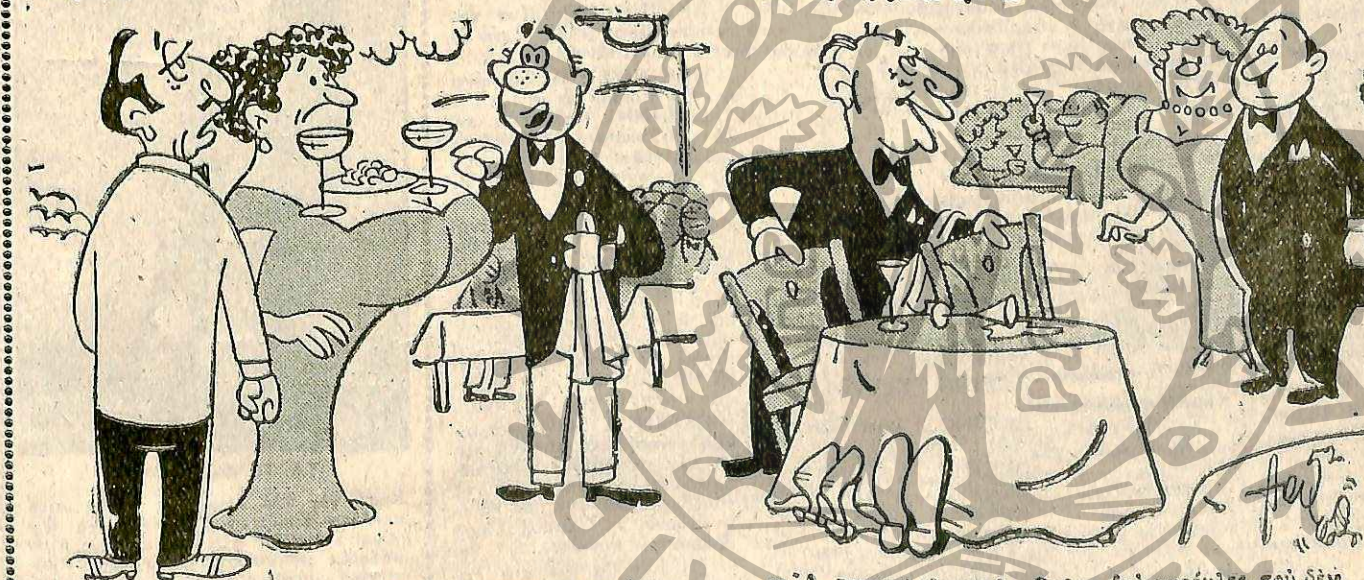
— "Απόψε είπαμε να το ρίξουμε λιγάκι έξω... Πώς να!
Φλεντήσουμε σε καμιά κοσμική ταβέρνα!..

— Μά κύριε Θωμά... Δεν ξέρετε άλλη φιγούρα έκτος
άπ' αυτή στο... ξεμπέδαλο!..

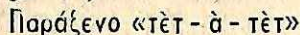
— Γκχαρόν!.. Δεν έχετε καμιά... φαρούτερη θαρρα-
νιέρα!..

— Κύριε Μουρνταράκη... Η κυρία σου σας στέλνει
αυτά, σας απεινώνει έξω!..

— Προς το παρόν, όσπου να σας είκαμε μόνον κανένο
τραπέζακι θα σας απεινώνει στο... πόδι!..

— "Α, τυχεροί είσαστε!.. Βρήκα δύο καρέκλες, πού δεν
τις... χρειαζόνται!..

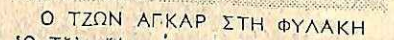

ΕΚΕΙΝΗ : Τί δουλεῖα ταί...
 ΟΥΚΕΙΣ : ΕΚΕΙΝΗ : "Ἡμῶν κα' ἐ-

ΕΚΕΙΝΗ : Καὶ σὰς ᾤφη-
σε :

ΕΚΕΙΝΗ : "Ημouγα κι' έ-

Δ. Κ. ΕΥΛΙΠΕΛΙΔΗΣ

Κατά τὸν Φλὸ Ζίγκφιλντ, διοργανωτὴ
μεγάλου θεαμάτων στὴν Ἀμερική, δύο
γυναίκες πόδια εἶνε τέλεια μόνο ὅταν
μποροῦν νὰ συγκατῇσουν τρία νομί-
ματα τοποθετημένα στὰς θέσεις πού
δείχνει ἡ φωτογραφία μα δὲν ἀνά-
μεσα στοὺς μηρούς, στὰ γόνατα καὶ
στὰς κνήμες.

Ὁ Θεοδοσίου μὲ τὶς ἔξυπνες
κωμωδίες του

Ρόπαλα

να περάσει ή γκαμήλα από την πλα

DIO
★

Ποτέ μὴν καπνίζετε στὸ ἱερό
τι, ἰδίως ἀν εἴσθε μόνος.

Ο ΤΑΞΙΔΕΥΤΗΣ

Καὶ σκάει ἀπὸ τῆ ζήλεια τοῦ ὁ Ντινὸς ὁ Ἰσαάκ (δάρης!

ΑΠΡΟΘΥΜΙΑ

ΑΠΡΟΘΥΜΙΑ

“Ωστε τὸ βιβλιάριο, ὅπως σωστο τὸ βρίσκω,
νὰ τὸ σερβίρουν στὶς μαντάμ σέ... ἀσημένιο δίσκο!

ΤΟ ΚΟΥΡΕΜΑ

TO KOYPEMA

Διότι, φαίνεται, αρκεί το κουρεμά της... τοσηής

ΝΟΚ-ΑΟΥΤ

...από το μεγάλο που να τ

NOK-AOYT

Όπου ξάβνου ο διδάσκων, δίνει στο μικρό μι
(τούμπ
μέ πολύ ωραίο τρόπο

ΤΑ ΤΡΑΜ

ТА ТРАМ

Στην έταιρεία απάντησε να βάλη λίγο φρένο.
Μα όπως διδάχθημεν, όσο και αν πεισμώνουμε
και την καινούργια αύξησι σε λίγο θα πληρώσουμε

Γιατί στα εισιτήρια — άς ειν' μικρό το κέρμα
ποτέ εις των αύξήσεων δεν φτάνουμε τὸ... τέρμα!

ΕΞΑΦΑΝΙΣΕΙΣ

ΕΞΑΦΑΝΙΣΕΙΣ

Εἰς ἀριθμὸν σημαντικόν,
ἐσχάτως σημειώνονται ἐξαφανίσεις γυναικῶν.
Κάθε ἡμέρα πού περνᾷ γίνονται δυὸ καὶ τρεῖς

★
"Όλο εξαφανίζονται άραδα οι γυναίκες."

Κι' ἐνῆλικες κι' ἀνήλικες, μεγάλες και μπεμπέκες.
Χάνονται ὑπηρετρίες, χάνονται και κυρές.
Κι' οἱ μόνες ποὺ δὲν χάνονται εἶνε... οἱ πεθερές!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Η «ΠΙΚΡΑΓΓΟΥΡΙΑ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΣΚΟΝΑΚΗΣ: Ξυπόρος Επαύριον καπνών και καταναλωτής... υγιών ποτών. 52 ετών. **ΤΑΣΙΑ:** γυναίκα του, δεσποτική, τυραννική, ανυπόφορη, 36 ετών σύμφωνα με τις βεβαιώσεις της και σατανάπετρα σύμφωνα με το πιστοποιητικό γεννήσεώς της. **ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ:** φίλος του Τιμολέωντος, ίδιας ηλικίας και... διανοητικής καταστάσεως. **ΜΑΡΙΓΩ:** υ-πρόχρεωτα του ζεύγους Σκονάκη.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Χώλ στο σπίτι του Τιμολέωντος. 'Η κυρία Τασία κάθεται σε μία πολυθρόνα και δαβάζει. Μπαίνει η Μαριγώ.)

ΜΑΡΙΓΩ: 'Ετοιμο το τραπέζι, κυρία. **ΤΑΣΙΑ:** Ναι, αλλά ο κύριος δεν γύνισε ακόμη. (Κυττάζοντας το ηλεκτρικό ρολόι του τοίχου): Πώ! πώ! Δύο και είκοσι! Πάλι τα ίδια, ο άχαϊρευτος!...

ΜΑΡΙΓΩ: Οάμπλεξε, φαίνεται, με κανένα φίλο του κι' άργησε...

ΤΑΣΙΑ: Δεν με νοιάζει που άργει. Με πειράζει που πίνει! Κι' ο γιατρός του το ξεκοψε. Τα πονάκια που αίσθάνεται στο στομάχι, μπορεί νάνε άρχη έλκους και γι' αυτό δεν κάνει να βάζη γουλιά στο στομά του...

(Μπαίνει ο Τιμολέων).

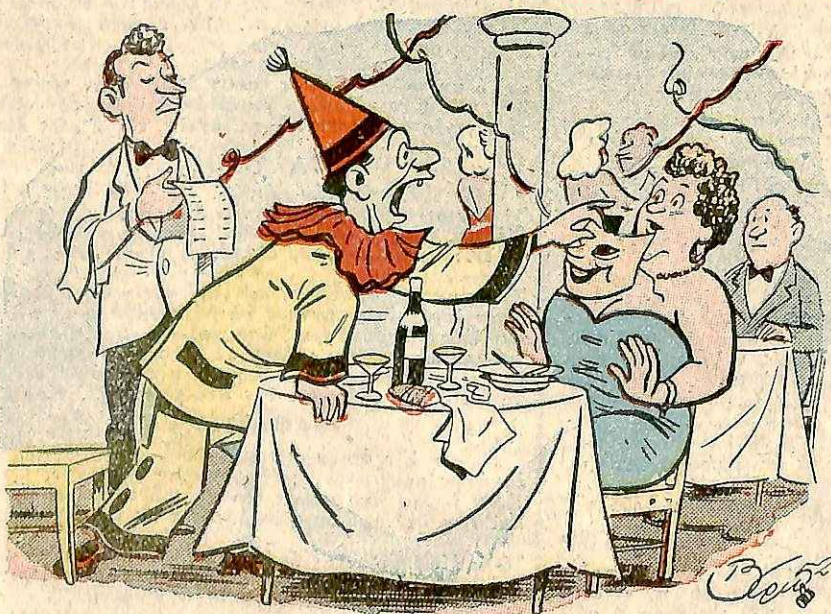
ΤΙΜΟΛΕΩΝ (εὐθυμα): Χαίρετε!

ΤΑΣΙΑ: Καλώς τα μάτια μου τα δυό!

(Στην Μαριγώ): Πήγαινε να σερβίρης.

ΜΑΡΙΓΩ: Μάλιστα, κυρία. (Φεύγει).

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: 'Ας πάω να βάλω, εν τώ μεταξύ, τις πνιγμένες μου...

—Βγάλε αυτή τη χαρούμενη μπουσούνα. 'Αγλαία μου... 'Ηρθε ο λογαριασμός!.. (Του Β. Χαιριστοδούλου)

ΤΑΣΙΑ: Για έλα κοντά να σε μυρίσω. **ΤΙΜΟΛΕΩΝ:** Να με μυρίσης; Και τ' είμαι εγώ; Γαρβένια ή προϊόν του Κοτού; **ΤΑΣΙΑ:** 'Ασε τις εξυπνάδες και κάνε «άααα».

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Μα είνε δουλειές αυτές για σοβαρούς ανθρώπους;

ΤΑΣΙΑ (άγρια): Στασου να σε μυρίσω, είπα!

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: 'Ορίστε! Μύρισε! 'Αα!

ΤΑΣΙΑ (με αηδία): Πφ! Βρωμάς ού-ζο! Πόσα κοπώνισες;

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: 'Ενα και μοναδικό!

ΤΑΣΙΑ: Κι' εγώ σου λέω πως θα ή-πτες τουλάχιστον μισή όκ! 'Αλλά να το ξέρης; Θα φας το κεφάλι σου!

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Προκειμένου να μου το φας εσύ με τη γκρίνια σου, καλύτερα να το φάω μόνος μου! (Φεύγει).

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στην τραπέζα. 'Ο Τιμολέων και η Τασία ρουφάνε αμίλητοι τη σούπα τους).

ΜΑΡΙΓΩ: Νά φέρω το κρασί, κύριε;

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Και βέβαια!

ΤΑΣΙΑ: Για κάνε πως το φέρνεις να σ' αφήσω χωρίς κοιτίδα! Κι' εσύ κάνε πως αγγίζεις ποτήρι στα χείλια σου, να γελάσει η γειτονιά μαζί μας!

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Γιατί δηλαδή να μην πιώ ένα ποτηράκι, που είνε και δυναμωτικό;

ΤΑΣΙΑ: Γιατί έχεις έλκος!

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Μαρε, τι μάς λές!

ΤΑΣΙΑ: 'Ετσι είπα ο γιατρός.

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: 'Ε, λοιπόν, κι' εγώ θα πάω αύριο σ' άλλο γιατρό, για να δούμε τί θα πη κι' αυτός!

ΤΑΣΙΑ: Να πάς σε άλλους πενήντα!

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: 'Οχι θ' άκούσω το μάπα το δικό μας και τις τρέλλες τις δικές σου!...

ΣΚΗΝΗ 3η

(Την άλλη μέρα το μεσημέρι, σ' ένα μπαρ.)

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Λοιπόν; Να μείνω ή συ-χος;

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Ναί, βρέ αδερφέ. Χα-ρά στο πρώτο!

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Σε μισή ώρα ακριβώς, να τηλεφωνήσης.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Ναί.

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Και να τα πής με επι-σημονική σοβαρότητα.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Ναίαιαιαι!...

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Και τα υπόλοιπα όπως τα είπαμε. Τ' απογεματάκι θα μου στεί-λεις τη νταμιτζάνα, τυλιγμένη σε χαρτί φαρμακείου.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: 'Εννοια σου, βρέ Τι-μολέων! Πρωτάρα είμαι;

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Γειά σου και σ' εύχαρι-στώ!

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ:

Στο καλό και με τη νίκη!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στο σπίτι του Τιμολέωντος. Το αν-τράγγυνο συνεχίζει μία πολύ σοβαρή συ-ζήτηση).

ΤΑΣΙΑ: Βλέπεις, λοιπόν, που σου τά-λεγα;

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Είχες δίκιο. Τασία μου. Μου το βεβαίωσε κι' ο δεύτερος γιατρός.

ΤΑΣΙΑ: Εχω έλκος και μάλιστα προχωρημένο...

ΤΑΣΙΑ: Και τί θα γίνη; Θα κάνης έγχείρησι;

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: 'Αστείεςσαι; Πικρα-γουριά κι' άγιος ο Θεός!

ΤΑΣΙΑ: Τί; Πικραγουριά;

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Ναι, δεν έχεις άκουσει;

ΤΑΣΙΑ: Πώς, αλλά νομίζω πως δεν θε-ραπεύεται το έλκος με την πικραγου-ριά.

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Και ξέρεις δηλαδή εσύ και δεν ξέρει ο γιατρός, κοτζάμ διπλω-ματούχος των Παρισίων;

ΤΑΣΙΑ: Καλά, δεν επιμένω. Και .του θα την βρής την πικραγουριά;

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: 'Εδω είνε το ζήτημα. 'Ο γιατρός όμως μου υποσχέθηκε, ότι θα φροντίσει να μου βρη, για ν' αρχίσω ά-μέσως τη θεραπεία. (Χτυπάει το τηλέ-φωνο).

ΤΑΣΙΑ: Ποιος νάνε μεσημεριάτικα; (Σηκώνεται και παίρνει το ακουστικό): 'Εμπρός.

ΜΙΑ ΦΩΝΗ (δηλαδή ο 'Αποστόλης): Του κυρίου Σκονάκη;

ΤΑΣΙΑ: Μάλιστα.

Η ΦΩΝΗ: 'Εδω ιατρός Ψυχογαλτό-πουλος. Παρακαλώ ειδοποιήστε τον κύριο Σκονάκη, ότι κατώρθωσα να του εξασφα-λίσω άρκετη ποσότητα πικραγουριάς και θα του την στείλω το απόγευμα. 'Ε-πίσης, σας παρακαλώ, να του υπενθυμι-σετε, ότι θα πίνη τρία έως τέσσερα πο-τηράκια κατά την διάρκειαν του γεύμα-τος, μεσημέρι και βράδυ.

ΤΑΣΙΑ: Μάλιστα, γιατρέ μου.

Η ΦΩΝΗ: Σας εύχαριστώ πολύ.

ΤΑΣΙΑ: Κι' εγώ σας εύχαριστώ!

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Δόξα τω Θεώ! Βρέθηκε μπόλικη πικραγουριά. Κι' έτσι θα γλυ-τώσω άπ' αυτό το καταραμένο το έλ-κος!

ΣΚΗΝΗ 5η

(Το ίδιο βράδυ. 'Η Τασία κάθεται στην κρεβατοκάμαρα και μοντάρει ένα ζευγάρι κάλτσες. Κυττάει το ζυγνη-τήρι).

ΤΑΣΙΑ: Μπράβο! Πότε κιόλας πήγε έννεα ή ώρα; (Φωνάζει): Μαριγώ!... Μα-ριγώ!... Μαριγώωωω! Μα τί έπαθε αυ-τή; Κουφάθηκε; (Μ' όλη της τη δύναμη): Μαριγώωωωωω!

ΜΑΡΙΓΩ (άπο μέσα): 'Επ! (Μπαίνει τρικλίζοντας και τραγουδώντας): 'Όλη μέρα έργασία, κούρασι κι' όρθοστα-σίαααα!... Γειά σου, κυρία μου!...

ΤΑΣΙΑ ('Εξω φρενών): Τί χάλια είν' αυτά, βρέ ζών; Τί ήπιες και μεθοκό-πησες έτσι;

ΜΑΡΙΓΩ: Μου... μου... μου... πόνεσε λίγο το στομάχι μου και ήπ... ήπ... ήπια λίγο πικραγουριά!

ΤΑΣΙΑ: Τί έκανε λεί; 'Ηπιες πι-κραγουριά κι' έγινες τάβλα; 'Α! τον παληάνθρωπο! 'Α! τον αλιτήριο! (Τρέ-χει στην κουζίνα και παίρνει την ντα-μιτζάνα με την πικραγουριά, βγάζει το «φαρμακευτικό» περιτύλιγμά της και το φελλό, βάζει λίγο σ' ένα ποτήρι και πί-νει μιά... θαυμάσια τσικουδιά! 'Απάνω στην ώρα μπαίνει ο Τιμολέων).

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Τί κάνεις εκεί, Τασία;

ΤΑΣΙΑ: Δεν βλέπεις; 'Ετοιμάζω την πικραγουριά σου!

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Βάλε μου, λοιπόν, να πιώ λίγο.

ΤΑΣΙΑ: 'Αμ' δε θα πής!

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Γιατί;

ΤΑΣΙΑ: Γιατί μου είπανε, ότι πολύ περισσότερο όφελουν τά... ντρός με την πικραγουριά!

('Αναποδογυρίζει την νταμιτζάνα και τον περιλούζει).

ΑΥΛΛΙΑ

Γ. ΓΙΑΝ.

ΤΟ ΞΕΜΑΚΙΓΙΡΙΣΜΑ

“Αν έχετε δέρμα ξηρό, λιπαρό ή κανονικό

Οποιοδήποτε κι' αν είναι το μα-κιγιάζ σας, είναι απαραίτητο, προτού πέσετε στο κρεβάτι σας να ξεμακιγιάρτε τελείως το πρόσωπό σας. Αυτό θα το κάμετε κι' όταν δεν χρησιμοποιήτε λιπαρά φιασίδια και ζαρειά «φόν-ντε-τέν». Κι' η πιο έ-λαφρη κρέμα κι' αυτή ή απλή πού-δρα δεν πρέπει να μείνουν τη νύχτα πάνω στο πρόσω-πό σας.

Το ξεμακιγίρισμα τότε μόνο είναι τέλειο, όταν δεν μένι το παραμικρό ίχνος ξένης ούσι-ας πάνω στο πανί ή το χαρτί που χρησιμοποιείτε για να σκουπισθήτε.

Θ' αρχίσετε το ξεμακιγίρισμα από τα ματοσίνορα. Θά χρησιμοποιήσετε γι' αυτό το σκοπό ένα βαμβάκι, που θα το βουτήξετε μέσα σε άνθονερο. Οι κινήσεις σας πρέπει να είναι πολύ απαλές για να μην ερεθισθούν τα μάτια σας.

Κατόπιν θα καθαρίσετε προσεχτικά τα χείλη σας και θα περάσετε ύστερα στο πρόσωπό σας.

Οι λιπαρές κρέμες είναι οι καλύτερες για το ξεμα-κιγίρισμα. 'Αλλά πρέπει να προσέξετε πολύ στην έκ-λογή της κρέμας που θα χρησιμοποιήσετε.

Στο εμπόριο προσφέρονται σήμερα αναρίθμητες κρέ-μες, που κάθε μία άπ' αυτές ταίριάζει σε ώρισιμένο δέ-μα. Δεν έχετε, λοιπόν, παρά μόνο τη δυσχέρεια της έκ-λογής. Μπορείτε, όμως, να φτιάξετε και μόνη σας μία κρέμα για το ξεμακιγίρισμα, έξοδεύοντας πολύ λίγα χρήματα. 'Ετσι, θα είσαστε βέβαιη για την άγνότητα της. Πρέπει να προσέξετε, προ παντός, αν το δερμα σας είναι ξηρό, κανονικό, ή λιπαρό. 'Η κρέμα που θα χρησιμοποιήσετε για το ξεμακιγίρισμα θα είναι δια-φορετική σε κάθε μία άπ' αυτές τις περ.πτώσεις.

Να τώρα μερ'έες εξαιρέτες συνταγές, που θα σας εξυπ-θετήσουν:

Για τα ξηρά δέρματα

Α) Αναμίξετε ίσα μέρη ά-πό τις κάτωθι ούσιες: άγνό έλαιόλαδο, ρετσινόλαδο έ-λαιο παραφίνης, έλαιο άμυγ-δάλων.

Β) Φτιάξετε το ακόλουθο παρσακεύασμα. (‘Αν φοβά-στε ότι δεν θα υπορέσετε να τα καταφέρετε μόνη σας ά-ναθέστε στο φαρμακοποιό σας αυτή τη φροντίδα)

‘Αγνό έλαιόλαδο 6 κουτα-λιές της σούπας.

Λανολίνη λυωμένη σε μπαίν μαρι 1 κουταλιά της σούπας.

Γλυκερίνη 1 κουταλιά του καφέ.

‘Ανθόνερο 1 κουταλιά του καφέ.

Σαπούνι τουαλέτας τριμμένο 1 κουταλιό της σούπας.

Για τα κανονικά δέρματα

Α) Αναμίξετε ίσα μέρη από τις κάτωθ ού-σιες: ‘Αγνό έλαιόλαδο, σουσαμόλαδο έλαιο ά-μυγδάλων.

Β) Κάμετε μόνη σας ή αναθέστε στο φαρμα-κοποιό σας να σας φτιάξη το κάτωθι παρ-σακεύασμα:

‘Αμυγδαλόλαδο 6 κουταλιές της σούπας.

Βούτυρο κακάου λυωμένο στο μπαίν-μαρι 1 κουταλιά του καφέ.

Λευκός κηρός λυωμένος στο μπαίν-μαρι 1/2 κουτα-λιά του καφέ.

‘Ανθόνερο 1 κουταλιά του καφέ.

Σαπούνι τουαλέτας τριμμένο 1/2 κουτ. του καφέ.

Για τα λιπαρά δέρματα

Το ζεστό νερό και το σαπούνι είναι άπα-ραίτητα για τα λιπαρά δέρματα. Μπορείτε να προσθέσετε στο νερό λίγο βόρακα.

‘Αλλά δεν είναι ανάγκη να σαπουνίζετε κάθε μέρα το πρόσωπό σας. Να το έβδομα-διαίο πρόγραμμα που πρέπει ν' τηρήτε:

Καθάρισμα του δέρματος τέσσερες φο-ρές την εβδομάδα με μία κρέμα μεγάλης ά-γνότητας.

Σαπούνισμα δυό φορές την εβδομάδα (Χρησιμοποιήστε ζεστό νερό, στο όποιον θα προσθέσετε και λίγο βόρακα).

Μιά φορά την εβδομάδα καθάρισμα με ά-σπράδι αγού.

Για το ξεμα-κιγίρισμα θα χρησιμο-ποιήσετε τα κάτωθι παρα-

‘Επ'άνω: Για το ξεμακιγίρισμα του προσώπου, οι λιπαρές κρέμες είνε οι καλύτερες. Παραπλευρώς: Στα μάτια οι κινήσεις σας πρέπει να είνε πολύ άπα-λές για να μην τα ερεθίσετε. Κάτω: Το ξεμακιγί-ρισμα είνε τέλειο, όταν δεν αφήνι το παραμικρό ίχνος ξένης ούσι-ας...

σκευάσματα. Τα συνι-στά ένας από τους πιο διακεκριμένους ειδ'όκους στα ζητήματα της γυ-ναικείας καλλονείας Χρη-σιμοποιήτε όποιο βοή-τε καλύτερο.

A.	Eau distillee d' ylang ylang	300 »
	Solution d' alcool gras sulfones 13%	100 »
	Diethylene glycol	100 »
B.	Myristate de diethyle ne glycol	30 »
	Diethylene glycol	15 »
	Huile de vaseline	15 »
	Eau distillee appro- priee	440 »

Μην ξεχνάτε, ότ' π'επει- να ξεμακιγιάρετε το λαμό- σας κατά τον ίδιο τρόπο όπως κι'ι το πρόσωπό σας.

21

Έλληνες και ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

δης. Λέλος Μανούσης και Τριαντάφυλλος Απόστολ. Βρέθηκαν στο δρόμο μετά τις δέκα. Έκει που καθίστανται την οδό Τοσίτσα, από κακή σύμπτωση, έπεσαν πάνω σε μια γερμανική περίπολο, που τους συνέλαβε άμέσως. Τα τρία παιδιά οδηγήθηκαν στη Γκεστάπο της οδού Κοραή, με την κατηγορία, ότι προσπαθούσαν να επικοινωνήσουν με τους Άγγλους αίχμαλάτους, που είχαν κλεισμένους οι Γερμανοί στο χτίριο του Πολυτεχνείου.

Η αλήθεια είναι, ότι γύρω από το Πολυτεχνείο, είχαν αρχίσει τότε να δημιουργούνται οι πρώτες ύποπτες δραστηριότητες της εθνικής αντίστασης, ειδικώς σ' ό,τι αφορά το θέμα αυτό. Νέοι και νέες των καλύτερων αθηναϊκών οικογενειών, συνεργάζονταν τις μέρες εκείνες με τα παιδιά του λαού και τους μικροπωλητές.

Οι Γερμανοί το ήξεραν αυτό, μα ποιόν να πρωτασυνάδουν; Έτσι, τα τρία παλληκάρια που έπεσαν στα χέρια τους, πλήρωσαν για όλους. Χωρίς να τους δικάσουν, τους καταδίκασαν σε θάνατο.

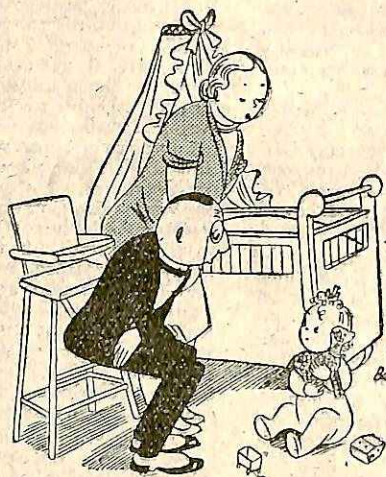
Με την έμμετρα όμως διαφοράν προσώπων, κατωβώθηκε να μετατραπεί η ποινή τους, μα στάλθηκαν σε στρατόπεδο της Γερμανίας. Από τα τρία παιδιά: σώθηκαν μονάχα τα δύο, ο Βύρων Σπηλιάδης κι' ο Λέλος Μανούσης, που γύρισαν μετά την άμελευθέρωσιν στην Ελλάδα. Ο Τριαντάφυλλος Απόστολ, χάθηκε μαζί με χιλιάδες άλλους αίχμαλώτους.

Την ίδια εποχή, πιάστηκαν και δυο νέες κοπέλλες, φοιτήτριες, η Άγγελα Κασσιμάτη και η Δέσπω Μελισσινού, έπειδη κατώρθωσαν να στείλουν στους Άγγλους που ήσαν κλεισμένοι στο "Άσυλο Κοκκινιάς" τσιγάρα και διάφορα τρόφιμα. Αυτές δικάστηκαν στον "Παννασσό", με την κατηγορία της προεθόδωσος Βρετανών αιχμαλώτων και καταδικάστηκαν σε πέντε χρόνια φυλακή. Μά, εύτυχώς, γλύτωσαν και οι δυο.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

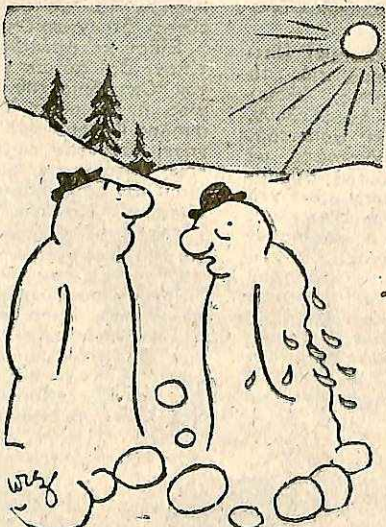
Απαντήσεις επιστολών

Γ. Οικονομάκων, Γύθειον: "Ο Μάκ Μίλτον, δεν ήταν άλλος από το Βρετανό λοχαγό Μάκ Νάμπ, που πέσσε κι' έδρασε στην πατρίδα σας στις αρχές της κατοχής. Χ. Χ., Π. Φάληρον: Σας περιμένω πάντα. "Οχι μόνο απειλές, "Ιωάννην Σωτηρίου, Λακύν Βερνάρδον και "Ιωσήφην Παπαδόπουλον, Σ.Τ.Γ. 919: Θά συνεχίσουν. Ευχαριστώ. Λουκά: "Αν τ' ανήνιου, Σάουν: Λυπούμαι. Δεν μπορεί πια να γίνει τίποτε. Να γράψετε στο Μ. Κ. Λ. "Ισως αυτό σας βοηθήσει. "Αοιστείδη Παντελάκη: Λαμία: Γιατί αυτός ο θυμός; Δεν πήκα ποτέ γράμμα σας, εκτός απ' το τελευταίο, φά τ' ανήνιου. "Ενταύθα: Δεν κάνω τον παλληκαρά, κάθε άλλο! Μερικά υποκείμενα όμως, καλά θα έκαναν να κλείσουν το στόμα τους. Μή τ' ανήνιου Πάπ: Καί σε σ' το ίδιο. Γιάννην Δ. Βαροκκάσταν: Λάρισα: "Άλλο ένα τέτοιο γράμμα και θα ζητήσω βοήθεια! Πάντα σας ευχαριστώ. Είσατε καλός φίλος. "Αλέκρον Κόκκον: "Ενταύθα: "Όλοι οι Αθηναίοι δεν είναι τρελοί. "Εσείς πώς την πάτατε; Γεο. Λ. Σαμιωτάκη: "Ενταύθα: Ευχαριστώ. Καπετάν Λαζάρη, Δράμα: Για τον Ραβάλι και τον Καλτεφ θα γράψω. "Αντώνιον Παπακυριακόπουλον, Βόλον: Δεν έχω ιδέα. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν υπήρξε αγωνιστής. Κάποιος άλλος μπορεί να σας πληροφορήσει. Ειρήνη Πουλάκη, Ν. Σκύονη: Ναι, μέσα στο σπίτι αυτό έγινε το δράμα. Πρέπει να το θεωρήτε καύχημα. "Ηλίου Βαροτσάνον, Κοζάνη: Δεν υποσώ να επανέλθω. "Ότι έγραφα τότε ήταν άκοιτό. "Ιωάννην Βεντούρη, Ν. Ζηλανδία: Τον γνωρίζω και με γνωρίζει. Τον έκουβα σπίτι μου περισσότερο από ένα χρόνο. Δεν ήλω απόλυτως τίποτε. Μόνο να μου γράψω. Ευχαριστώ. Βασίλην Κουστνηάκη, Χανιά-Κρήτη: Καί τί μ' αυτό, άναπτή σύντεκε; Γ. Β. Ι.

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

— Την εγχειρήσαμε, γιατί είχε καταπιεί μια δαχτυλήθρα και πληρώσαμε τρία εκατομμύρια...
— Μά δεν αγοράζατε μια άλλη δαχτυλήθρα;

ΧΙΟΝΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ

— "Αμάν!... Οι άντρες του θανάτου!...

— Θα με παντρευτείς, λοιπόν; Πες ναι, γιατί δεν έχω άλλη μάγκα να σε ξαναπάρω!...

Τί έστοίχισε ο πόλεμος ΣΕ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΧΡΗΜΑ

Οι τελευταίες αυθεντικές πληροφορίες

Η πρόσφατη έκδοσις του «Παγκοσμίου ημερολογίου» του "Ιβρόν (Νέα Υόρκη)— το βιβλίο αυτό εκδίδεται συνεχώς από 66 χρόνια— περιλαμβάνει, ανάμεσα σε πολλές άλλες ενδιαφέρουσες πληροφορίες, και τα τελευταία αυθεντικά δεδομένα σχετικά με το «κόστος» του τελευταίου πολέμου.

Όταν μιλούμε για «κόστος» ενός πολέμου, εννοούμε δυο πράγματα: τα χρήματα που δαπανήθηκαν για τη διεξαγωγή του και το αίμα που χύθηκε.

Ας δούμε το πρώτο, δηλαδή το χρηματικό «κόστος» του πολέμου.

Σύμφωνα με τους υπολογισμούς των Αμερικανών ειδικών, ο πόλεμος στοίχισε συνολικά στην ανθρωπότητα το άστρονομικό ποσόν των 1.117 δισεκατομμυρίων δολλαρίων. Στο ποσόν αυτό δεν περιλαμβάνονται τα έξοδα του πολέμου της Ιαπωνίας έναντιον της Κίνας, για το λόγο ότι δεν υπάρχουν εξακριβωμένες πληροφορίες.

Κατά χώρας, οι δαπάνες έχουν ως εξής: Α. Συμμαχικό στρατόπεδο (τα ποσά αναφέρονται σε δισεκατομμύρια δολλαρίων): Ηνωμένες Πολιτείες 330, Μεγάλη Βρετανία 120, Καναδάς 15,6, Αυστραλία, Νέα Ζηλανδία, Νότιος Αφρική 4, 6 Γαλλία 15, Σοβιετική Ρωσία 192, Διάφορα άλλα κράτη 17,8. Σύνολον 695.

Β. Άξων: Γερμανία 272, Ιταλία 94, Ιαπωνία 56, Σύνολον 422.

Είναι αυτόντοπο ότι στα ανωτέρω ποσά περιλαμβάνονται μόνον τα έξοδα διεξαγωγής του πολέμου κι' όχι οι ζημιές που έπληθαν στην εθνική οικονομία των διαφόρων κρατών και που είναι πολύ μεγαλύτερες.

Ας δούμε τώρα το «κόστος» του πολέμου σε ανθρώπινο αίμα.

Οι απώλειες των κατά έθνη και έναερίων δυνάμεων των Ηνωμένων Πολιτειών ανήλθαν συνολικά σε 225.194 άνδρες.

Για το ναυτικό οι πληροφορίες είναι λεπτομερέστερες και έχουν ως εξής:

Νεκροί: Πληρώματα πλοίων 51.176, Πεζοναύτες 24.225.

Τραυματίες: Πληρώματα πλοίων 33.670, Πεζοναύτες 63.919.

Εξαφανισθέντες: Πληρώματα πλοίων 631, Πεζοναύτες 39.

Σύνολον: Πληρώματα πλοίων 82.998, Πεζοναύτες 85.669.

Στους ανωτέρω αριθμούς πρέπει να προστεθούν και 2.000 περίπου νεκροί και τραυματίες της παρακτίου αιώνης.

Οι νεκροί μεταξύ των δυνάμεων της Βρετανικής Συμπολιτείας ανήλθαν σε 533.652. "Απ' αυτούς οι 244.273 ανήκαν στο Ηνωμένο Βασίλειο.

Στους ανωτέρω αριθμούς πρέπει να προστεθούν και 60.595 νεκροί μεταξύ του άμαχου πληθυσμού.

Γερμανικές απώλειες: Έφτασαν σε 9.500.000 άτομα και κατανέμονται ως εξής:

Ενοπλες δυνάμεις: Νεκροί 2.100.000, τραυματίες 4.000.000, εξαφανισθέντες 2.900.000.

Άμαχος πληθυσμός: Νεκροί 500.000.

Ρωσία: Οι θυσίες σε αίμα έφτασαν σε 12—15 εκατομμύρια άνδρων. Δεν υπάρχουν, όμως, λεπτομερείς πληροφορίες σχετικά με τον αριθμό των νεκρών, των τραυματιών και των εξαφανισθέντων.

Πολωνία: Ενοπλες δυνάμεις: Νεκροί 265.000 (δεν υπάρχουν πληροφορίες για τον αριθμό των τραυματιών και εξαφανισθέντων). Άμαχος πληθυσμός 5 εκατομμύρια νεκρών.

Το Βατικανό, εξ άλλου, σύμφωνα με στοιχεία που συνεκέντρωσε από διάφορες πηγές, υπολογίζει ότι το σύνολον των νεκρών του τελευταίου πολέμου, τόνον μεταξύ των ενόπλων δυνάμεων, όσον και μεταξύ του άμαχου πληθυσμού, ανήλθε σε 22.000.000 και των τραυματιών σε 34.000.000 άτομα.

Αυτό σε γενικές γραμμές ήταν το «κόστος» του τελευταίου πολέμου που άς ελπίσουμε να είναι ο τελευταίος.

Μάσκες ΚΙ' ΑΜΦΙΕΣΕΙΣ

Μεταξύ των προβλημάτων των πολλών και των ποιητών που χρονίζουν στα ντουλάπια, ή που λύνονται με (ζήλον) και το ζήτημα της «μάσκας» απησχόλησην έχοντας τις Άρχες, τους άρμοδιους, τους πολίτες και το (Κράτος, άσπου μάθανε, μια μέρα μ' ανακούφισιν τα πλήθη πώς της «μάσκας», τέλος πάντων, τό... μυστήριον (έλυθη!)

★

—Θα φορέσουμε και μάσκα, είπαν ένθουσιασμένοι, συμπαλίτες ώρισμένοι
κι' άλλοι έσπευσαν να πουν με κατήφεια και λύπη: —Θα μπορούσε και να λείπει! Τί χρειάζονται οι μάσκες κι' οι μεταμφιέσεις φέτος, όταν τόσοι...μασκαραδες, κι' όπως άλλως θέλεις (πέρ τους, «καμουφλάρονται», δρόντως, συνεχώς κι' όλο το έτος και... καλύπτουν με τις μάσκες τις ανέπιωτες... (μπομπές τους;

★

»Δεν υπάρχει αμφιβολία, αήτ' αντίρρησης, θαρρώ, ότι μάσκες κι' αμφιέσεις έχουμ' όλο τον καιρό. Καί μ' αυτή την ευκαιρία, πάρτε για παραδείγμα σας του «φωτός» την Έ- (ταίρεία) που τόν.. άγγελο, στα πλήθη, παριστάνει εμφανώς κι' είναι κάτω από τη μάσκα ένας «δαίμων... σκο- (τεινός)! Μας σκαρώνει τόσα νρόνια των «διακοπών τα ριά- (σκας) και φοράει δηλονότι διαρκώς τη... μαύρη μάσκα!

★

»Πάρτ' επίσης και την Ούλεν, που κι' αυτή, κά- (θε φορά, τεραστία προσωπίδα... ύποσχέσεων φορά Κι' όλο λέει κι' όλο τάζει πώς τη δίψα μας θα κάθουν τα νερά του Περνασσυ, (μα τη δίψα της κυττάζει, πουναι «δίψα του.. χυτρού»! Καί μ' αυτή την τακτική της είναι όντως φανεράν, «Εταιρεία των... Νερών» πώς την λέγε κατά λαόρ, ενώ δίχως αντίρρησης είναι... Νερών εις τα βάθος.

★

"Άλλη μασκαρού επίσης, των ώραίων μας καιρών ή γνωστή και θαυμασία Έταιρεία Μεταφορών. Είν' οργανισμός τώ όντι καθώς πρέπει και γνωστός. Καί το κάθε όχημά της είν' όντως σωστός.

Τάχει ταύτα τα βαγόνια, κάπου ογδόντα πέντε χρόνια Κάθε τόσο συνηθίζει, όμως, δίχως να τους αλλάζει, μ' ένα βάψιμο τη μάσκα διαρκώς να τους αλλάζει. Πάτε πράσινα τα βάφει, τότε κίτρινα ή άλλως. Καί τη μάσκα του αλλάζει διαρκώς ο Μανωλάς!

★

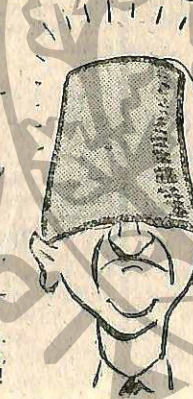
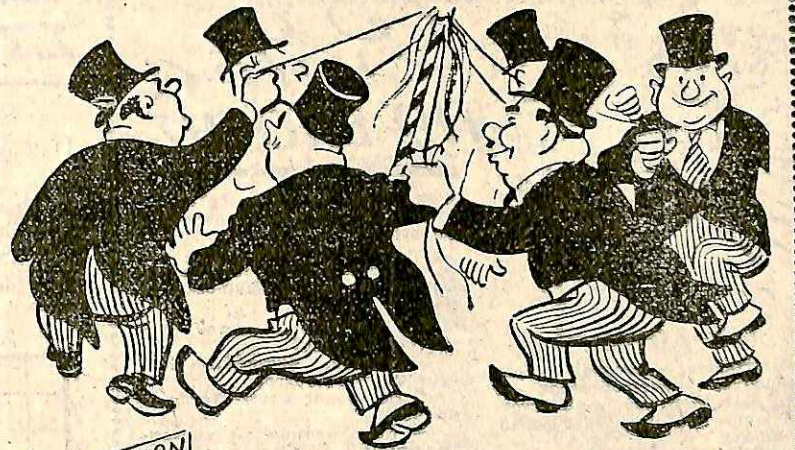
Θά πρόσέξης πλείστους όσους, όπου κι' άν κυττά- (ζης όπου, με τη μάσκα του... σωτήρας ή με μάσκα φιλανθρω- (που

που κηούσουν και κρημάζουν ότι στα νεσοκομεία δωρεάν άπόδους μπαίνουν. Μ' όλ' αυτά ποτέ δεν δίγουν δεκαόκτι και μισό, δι' άπόρους — ταιλαιώσους κι' ανακράζει ο κό- (σμος «?Ω!

δεν την άγνοεί κανείς είν' ή γή ή Έλλάς, που τα μέσα ουό παρέχει και προίθαψιν ώραίων και... ύγειον άναμένω από την...πικραγγουρέαν!

★

Τί τις θές, λοιπόν, τις μάσκες, στη δική μας εποχή, όπου το «μασκαραλίκι» πανταχού κυριαρχεί κι' όπου οίχης τη ματιά σου και κυττάεις κι' ά- (τενίσης της Άπόκρης προβάλλουν οι ποικίλες εμφάνισεις. Με πολλές μεταμφιέσεις σε «ζουρ-φίε» και σουαρέ, ενώ άλλοι παλι βγαίνουν μασκαράδες..ντεκλαρέ!

Κάνε μόνο μια βολτίτσα ή δυο βόλτες το πολύ και θά δής και «τ' άραπάκια» νάν' απ' έξω απ' τη (...Βουλή! Κι' άν τυχόν και δεν λυπάσαι την πολύτιμη σου ώρα στη Βουλή ντουρουό προχώρα και θά δής τότε κι' εκείνους, τους γνωστούς και πασιγνώστους φαμφαρόνους («Αρλεκίνους», ν' άγορεύουν με βελάδα και να λένε πώς θα σώσουν μόνο εκείνοι την Έλ- (λάδα!

★

Εις τους λόγους του ποζάρει, ό καθένας τους ως (ήρωας και κορδώνεται αυταρέσκως με τη μάσκα του...σω- (τήρος, που από χρόνια τη φοράει και ποτέ δεν θά τη (βγάλη. Κι' εμφανίζεται με δαύτη στης Βουλής το Κρανα- (βάλι! ?Ω! τί γλέντι πουνε οι λόγοι, που ό σωτήρ μας (πάντα βνάζει! Πυροτέχνημα στ' αλήθεια που ό καθένας το θαυ- (μάζει.

Υποσχέσεις και δηλώσεις, λόγια παχουλά και (μπροσκα, —Νά τη, δηλαδή, κι' ή φούσκα! Ρίξε ακόμα ένα βλέμμα και θά δής μερ' όλα (τ' άλλα.

μερικά τρανά κεφάλια, ή... κεφάλια μεγάλα και θά πής, άνυπερθέτως, με χαρά σου ή με λύπη, ότι και τό... «Γαϊτανάκι» το περίφημο δεν λείπει! Δηλαδή με λίγα λόγια καθαρά κι' ορθο-κοφτά, βιομήχανοι έξη-έφτά, τρομεροί κομπιναδόροι και του πλούτου μεγιστάνες γαϊτανάκι... πλέκουν πάντα κι' έξυφαινουνε πλε- (κτάνες!

★

Θά μου πής και για το φέσι, πούχε φούντες μα- (κρούες και κατ' έθιμον φοριόταν τις παλιές Άποκρες κι' αυθαρεί θά σ' άπαντήσω, πώς κι' αυτό το (είδος τώρα,

έχει πάρει τέτοια φόρα, που το βλέπεις κάθε ώρα και στο κάθε σου το βήμα κι' είναι των...φοροφυγάδων ή σφραγίδα και τό... (σημα! Μόνο που, παμφίλατοί μου οι γνωστοί φοροφυγά- (δες

ή κοινώς... φοροφάγδες, κάνουν ό,τι τους θέσει (στο Κράτος κατορθώνουν και του βάζουνε τό... («φέσι»! Τους εφόρους... «φερο-φορους» κάνουν πάντα κάθε (χρόνο

και για λόγου τους κρατάνε τις «δουλειές με... (φούντες) μόνο!

★

Μάσκες άπειρες, έν τέλει, όλοι σήμερα φορούν κι' όλοι «μετμψιέμενοι» διαρκώς κυκλοφορούν. Μά σ' αυτή την παραόλη και στην τόση την κραιπάλη, «σας γνωρίσαμε!» φωνάζει ό κοσμάκης ό καύμενος, πουναι χρόνια πικραμένους 'Αρλεκίνοι ή Πιερόρτοι νύνοντ' όπως τους δολεύει. Κι' αναλογώσ ό καθένας μ' ό,τι θέλει και κυρεί. Είναι στο μαγκάρεμά τους άπαράμιλλοι δασκάλοι. Κι' άν τους βγάλης τη μια μάσκα, (με άλλη!

Γ. ΟΙΣΒΙΟΣ

Σκίζα ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ευθύμια ενσταυρώ

Πενικιλίνη, χρυσομυκίνη, στρεπτομυκίνη, εντεροβιοφόρμ — αυτά θέλει ο φτωχός χριστιανός που υπήκει σε μεγάλο αθηναϊκό φασμακείο.

— Νίε! απάντησε στην κατοική «πνευματώδη» γλώσσα ο υπάλληλος.

— Δεν έχει; — Ούτε γραμμάρια! — Στην αγανάκτησή του φώναξε:

— Τότε τί έχει; «Έξη φαρμακεία γύρια!» — Ο υπάλληλος σοβαρεύτηκε

καί τ' απάντησε με συμπόνοια: — Νά! Δεν βλέπεις; Πουντορες, κολώνιες, καλλυντικά, σαπούνια, βερνίκια για τα νύχια, ζωοφάρμακα, μηχανές, ευρωπαϊκά αρώματα... ό,τι θέλεις!

Κι' ύστερα λέει ο Φαβός στο «Θησαυρό», ότι στην Αμερική πωλούν ακόμα και μακαρόνια τ' «αμερικανικά». Νά!... αλλά... πούλανε κι' αρώματα κι' αλάτι! Κι' αυτό μου φαίνεται συμβαίνει σ' όλα τα κράτη του κόσμου!...

Στο αστυνομικό τμήμα: Νέα εκείνη, γέρος εκείνος. Ήμορφη εκείνη, άσχημος εκείνος. Έξυπνη εκείνη, βλαβ' εκείνος.

Μιλά «έκεκίνη»: — ...Θέλω να τον χωρίσω και μου γίνεται τσιμπούρι! — Μα γιατί θέλετε να τον χωρίσετε; — Γιατί είναι γέρος, άσχημος, βλαβ' και απατεών!...

— Απατεών; — Μόλιτα!... — Σε τί σας ξηπάτησε; — Έβαλε αγγελία στην έφημερίδα, ότι «ζητεί σύζυγον, νέαν, ώραιαν, οικοκυράν» και τ' αρέστα της πατάτας κι' ότι έχει «δέκα σπιτικά ιδιόκτητα».

Και δεν τα έχει; — Πετιέται ο γέρος «έκεκινος»; — Τα είχα, κ. αστυνομέ μου! Τον αποπαίρνει η νεαρά μέγαιρα: — Σιωπή!... Τα είχα, κ. α-

στυνόμε, κι' ελέγξαμε και τ' αρατί. — Αλλά τάχα αγοράσει όλα στην Κατοχή. Ένα-ένα... τά έκανε! Πως τα κατάφερε; — Όλοι συμβιβαστήκανε, όλοι κάτι πήσανε, αυτός τίποτε!...

Έπειθαίνει «έκεκινος»: — Πήρα κι' εγώ!... Χίλιες λίρες πήρα! Άλλα μ' έδωσαν πένη! Γί! αυτό, της λέω πως δεν πήρα τίποτα!... Νά της δίνω δέκα κάθε μήνα για να την κρατάω, κ. αστυνόμε, γιατί άμα τις

δώσω όλες, θα με διώξη!... Καί βουρκώνει! Πικρογέλα ο αστυνόμες:

— Δέχεται, κυρία μου; — Νά μου δώση πενήντα μαζεμένες κι' ύστερα δέκα-δέκα το μήνα!

Και σκορπάει... παντού γοητευτικές ματιές!

Συμφωνούν, φυσικά!... Και φεύγουν ευτυχισμένοι.

Ο αστυνόμες φτύνει τον κόρφο του: — Κακό πράμμα τα γεράματα, παιδιά! Ο Θεός να μάς φυλάη!

Στο τηλέφωνο:

— Μ' αγαπάς;

— Ποιά τηλεφωνεί, παρακαλώ;

— Α, έχεις δύο;

— Δεν έχω καμμιάν! Γι' αυτό μ' ενδιαφέρει!

— Μ' αγαπάς; έπαναλαμβάνω!

— Μά... αφού δε σ' έχω;

— Γιάργο, δεν είσ' εσύ;

— Ναι, έχω είμαι. Άλλά ποιά τηλεφωνεί;

— Μαίρη!

— Ποιά Μαίρη;

— Η Μαίρη Α., όδός 'Αλκιβιάδου, αριθμός τάδε. Δεν είχαμε ιδωθεί στο «πάρτυ» της κυρίας Π.; Δεν μου είπες πως μ' αγαπάς;

— Αχ!... Δυστυχώς, κάνετε λάθος, δεσποινίς!... Γιάργος είμαι κι' έχω αλλά... ζητάτε άλλον Γιάργο...

Και κλείνει... μελαγχολικός!

Ήταν σε ώρα οικονομικής μελέτης, ένας γνωστός πολιτικός και πρώην πρωθυπουργός, που τον διασκέδασε το άθωο και χα-

λνικού μουσικού θεάτρου. — Θεός (ξεν.).

4) Πόλις της Ν. Γαλλίας. — Έπώνυμον στάτο του άγγλικού κινηματογράφου. — Έργον τέχνης.

5) Βρίσκεται γύρω από ένα ή φαίστειο. — Βιβλικό βουνό.

6) Το όφειλουμε στους ηλικιωμένους. — Στοιλίζουν ένα δωμάτιο.

7) Έργαλεία (καθ.). — Υποθετικό. — Χορεύεται σ' έναν άοριστο (καθ.).

8) Γαλλικό μέτρο επιφανείας. — Απάντησις. — Ταία γράμματα γνωστά στα προσκοπτικά μας. — Πρόθεσις μπροστά σε δασυλόνημη λέξη.

9) Κατά τους άρχαίους Αίγυπτιους, επιζούσε μετά θάνατον. — Τμήμα της Μ. Άσίας. — Ρωσικό γυναικείο όνομα. — Θεός των Αιγυπτίων.

10) Το μικρό όνομα γνωστής στάς. — Κι' ένα ελληνικό γυναικείο όνομα (γαιδευτικά). — Νομός και ποταμός της Γαλλίας.

11) Κάτοικοι ευρωπαϊκής πρωτεύουσας. — Νησί των Άντιλλών.

12) Έξασφάλισις.

13) Συμβαίνει κάθε ώρα. — Έπίσημα που φανεώνει μεγάλη διασπορά.

14) Σώμα άόρατο και άπιαστο. — Άεροπορική δύναμις. — Μέση κατάλληλα για θαλάσσιο υπάτιον.

15) Φιλέλλην του τελευταίου πολέμου (έτών.). — Έχουν μικρό πλάτος και όκετο υψος. — Συμμετάσχεσις του Μωυσέως.

16) Έρωτηματική άντωνυμία (θελ.). — Καταστροφική όταν όφειλεται σε σεισμό. — Βιβλίο (δοτ.).

17) Δεν έχει θάσος. αλλά

ΑΓΑΘΩΝ ΚΑΡΑΝΑΣΟΣ

Η λύσις του 368

στη σελ. 62

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 369

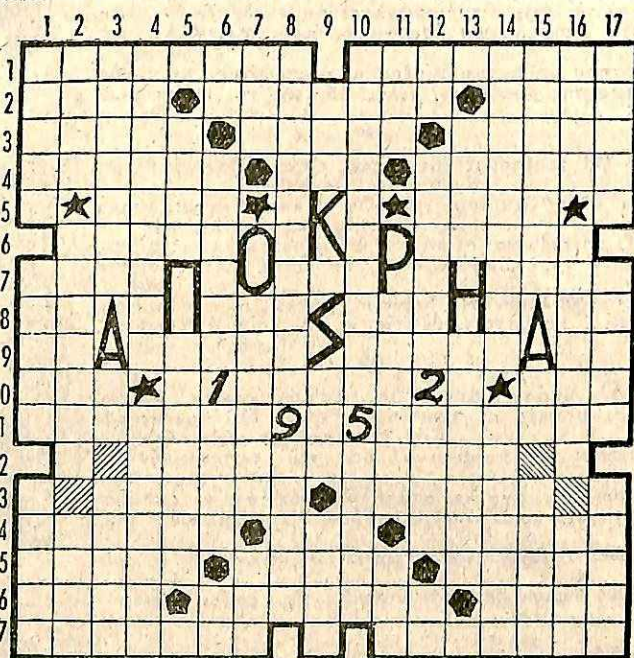
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Έμφανίζεται τις Άποκοή-ές. — Έχουν αγέρι με μία ευρωπαϊκή φυλή (θελ. πληθ.).
- 2) Πρωτεύουσα άωννύμου νομού. — Περιόφημος Όλλανδός άνωθωπιστής και συγγραφέας. — Άνθη.
- 3) Δημητοιακόν. — Θα μείνη άξέλαστος στην Ιστορία του έλ-

θάσος. — Κάθε κράτος έχει τη δική του (αίτ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Κάτι άποκοπτικό. — Μάρκα αυτοκινήτων. — Έργαλείο που λειάνει επιφάνειες.
- 2) Την συναντήσαμε και όοιζοντίως στην ίδια ακοιάς θέσι. — Γεωγράφος της άσχαϊότητος.
- 3) Κτητική άντωνυμία (οὐδ.).

ληνικού μουσικού θεάτρου. — Θεός (ξεν.).

4) Πόλις της Ν. Γαλλίας. — Έπώνυμον στάτο του άγγλικού κινηματογράφου. — Έργον τέχνης.

5) Βρίσκεται γύρω από ένα ή φαίστειο. — Βιβλικό βουνό.

6) Το όφειλουμε στους ηλικιωμένους. — Στοιλίζουν ένα δωμάτιο.

7) Έργαλεία (καθ.). — Υποθετικό. — Χορεύεται σ' έναν άοριστο (καθ.).

8) Γαλλικό μέτρο επιφανείας. — Απάντησις. — Ταία γράμματα γνωστά στα προσκοπτικά μας. — Πρόθεσις μπροστά σε δασυλόνημη λέξη.

9) Κατά τους άρχαίους Αίγυπτιους, επιζούσε μετά θάνατον. — Τμήμα της Μ. Άσίας. — Ρωσικό γυναικείο όνομα. — Θεός των Αιγυπτίων.

10) Το μικρό όνομα γνωστής στάς. — Κι' ένα ελληνικό γυναικείο όνομα (γαιδευτικά). — Νομός και ποταμός της Γαλλίας.

11) Κάτοικοι ευρωπαϊκής πρωτεύουσας. — Νησί των Άντιλλών.

12) Έξασφάλισις.

13) Συμβαίνει κάθε ώρα. — Έπίσημα που φανεώνει μεγάλη διασπορά.

14) Σώμα άόρατο και άπιαστο. — Άεροπορική δύναμις. — Μέση κατάλληλα για θαλάσσιο υπάτιον.

15) Φιλέλλην του τελευταίου πολέμου (έτών.). — Έχουν μικρό πλάτος και όκετο υψος. — Συμμετάσχεσις του Μωυσέως.

16) Έρωτηματική άντωνυμία (θελ.). — Καταστροφική όταν όφειλεται σε σεισμό. — Βιβλίο (δοτ.).

17) Δεν έχει θάσος. αλλά

3) Έξερευνητής της Άφοικής. — Προηγούνται ύψηλο τίτλου. — Κολακεύει κάθε γυναικα.

4) Βοσκομάστε ακοιάς μέσα σ' αυτή την εύθυμη περίοδο. — Άγανυτοι φουρούς.

5) Νησί της Μαλαισίας. — Άφοιά μέσος του σώματός μας.

6) Νότα. — Πόλις της Ρουμανίας. — Χρονικός σύνδεσμος. — Έυφαντικό υμνοί (άον.).

7) Κατάρα. — Σημαντικός αριθμός. — Άνεστραμμένη νότα.

8) Υποδιαιρέσεις του άσχαίου περσικού κράτους (πληθ.). — Μετέφερε φωνές.

9) Πρόθεσις και άσθος (δου.). — Άσθος. — Θεός.

10) Πιστή άναπαράστασις, αλλά σε διαφορετικές διαστάσεις. — Βελόνα ραβήματος (καθ.).

11) Τμήμα του στοατού μας. — Έκτασις με καρποφόρα δέντρα. — Άναφορική άντωνυμία (θελ. πληθ.).

12) Προτρέπει. — Δεν έχει λόγον ύπόθεσις (οὐδ.). — Μεγάλο κομμάτι του πλανήτου μας. — Κτητική άντωνυμία.

13) Βρίσκεται κοντά στον Θεό (θελ.). — Έξυπηρετεί τις συναλλαγές.

14) Προέγονται από μεγάλο ευρωπαϊκό νησί. — Κομμένα κεφάλια σου.

15) Τοποθετούνται γύρω απ' το λαμό. — Άσθος. — Σηματοποιούνται στους άνοους κατά τον θερισμό.

16) Ό πρώτος γυνυστής. — Ήπειρος. — Ή στέγη σε πολλά σπίτια κωικών.

17) Πολεμικές κοσυνές. — Περών άπασάτρηπτα. — Φιλόσοφος της άνωϊότητος.

ΑΓΑΘΩΝ ΚΑΡΑΝΑΣΟΣ

Η λύσις του 368

στη σελ. 62

Ήθελε να τα ξεγάζη ΟΛΑ ΜΟΝΑΧΟΣ ΤΟΥ!

Ο Όθων προστάτης των υπαλλήλων και των αδυνάτων

Τέσσερες ναύτες ενός ελληνικού έμπορικού πλοίου καταδικαστήκανε το 1842 σε θάνατο για πειρατεία και φόνο του πλοίαρχου τους. Έπρεπε η άπόφασι να ύπογραφή από το βασιλέα Όθωνα και να έκτελεσθή. Οί κατάδικοι ζητήσανε χάρη. Ο βασιλέας ζήτησε να διαβάσει τη δικογραφία κι' εκεί ανακάυσε πως ένας από τους ένόχους ήταν παιδί δέκα όχτώ χρόνων, άνεψιός του σκωτωμένου καπετάνιου, γυιός της χήρας αδελφής του, μα κι' άγαπημένος του ίδιου.

Ο Όθων άπόρρησε κι' άποφάσισε να χάρησι τη ζωή αυτού του παιδιού. Ζήτησε λοιπόν τη γνώμη του προέδρου του δικαστηρίου που έδωσε την άπόφασι, και του εισαγγελέα. Αυτοί όμως επιμένανε να μη χარიση ή ποινη «διά τους έν τη άποφάσει λόγους». Τέλος κάλεσε ο βασιλέας τον ύπουργό της Δικαιοσύνης και του είπε:

— Σεβόμενος τους νόμους ύπογράφω, άν και μετά θλίψεως, το της έκτελέσεως του νέου εκείνου διατάγμα. Περί των άλλων δεν έχω άντίρρηση.

Κάποτε που γύριζε ο Όθων από την Εύρώπη σταμάτησε για λίγο το πλοίο του από τρικυμία, στο νησί της Σερίφου. Ο λιμεναρχής έλειπε και παρουσιάστηκε στο βασιλέα ο γραμματέας. Κατά τη συνήθεια του ο Όθων άρχισε να τον ρωτά για την ύπηρεσία του. Από όσα δε άκουσε σχημάτισε καλή ιδέα για τον υπάλληλο.

— Πόσα έτη ύπηρετείτε; τον ρώτησε μετά στιγμή.

— Είκοσι χρόνια, Μεγαλειότατε, μα τότε ήμουν άσματος και τώρα έχω γυναικα και τρία παιδιά. Κι' ο μισθός μου είναι πάντα ένα κατοστάριο.

— Άν προβιδασθήτε άξιωματικός του Ναυτικού, του είπε ο Όθων, ύπόσχεσθε ότι δεν θα ζητήσετε ν' άπομακρυνθήτε της ύπηρεσίας;

— Υπόσχομαι, Μεγαλειότατε! Άμα γύρισε λοιπόν στην πρωτεύουσα, ο βασιλέας ύπογραψε ά-

Ινωρικό - Παροιμίες

* Ο κόσμος είναι σκάλα: άλλοι ανεβαίνουν κι' άλλοι κατεβαίνουν.

* Τα δάκρυα είναι ή βροχή της καρδιάς.

* Η άρρώστεια καβάλλα έρχεται και φεύγει πεζή.

* Χωρίς παπουτσιά μπορείς να περπατήσεις, χωρίς χρήματα όμως όχι.

* Όσο πιο πολλά έχεις, τόσο πιο πολλά βελεις.

* Για ένα καρφή χάθηκε ένα πέταλο, για ένα πέταλο χάθηκε το άλογο.

* Πριν άποκτήσης παπούτσιά καινούργια, μην πετάς τα παλιά σου.

* Τα γεράματα δεν άρχίζουν από το άσπρισμα των μαλλιών, αλλά από το μαύρισμα της καρδιάς.

* Είπε πιο εύκολο να βάλεις χαλινάρι σε χίλιους ψάλλους, παρά σε μία γυναίκα.

* Στο ποτήρι πνίγονται περισσότεροι παρά στη θάλασσα.

* Ο γλυκομίλητος μπορεί να βυζάει κι' λέαινα.

* Η άλγεια μοιάζει με το φάρμακο, που είναι πικρό στη γούσι, άλλ' ευεργετικό στον οργανισμό.

μέσως τον προβιδασμό του και τον έκαμε άξιωματικό.

Ένας οικονομικός έφορος (Ίω. Σουλτάκος το όνομά του) στη Λιβαδειά, τα χάλασε κάποτε μ' ένα ισχυρό παράγοντα του τόπου, γιατί δεν του έκανε τα ρουσφέτια που του ζητούσε.

Ο δεύτερος λοιπόν έκανε ό,τι μπορούσε για να βγάλη τον έφορο από τη Λιβαδειά, μα ο βασιλέας Όθων που ήξερε το μυστικό, δεν ύπογραψε τη μετάθεσι με κανένα τρόπο.

Επί τέλους ο έφορος άποφάσισε να φύγη μόνος του από εκεί πόρα. Έστειλε μάλιστα και γράμμα στον ύπουργό των Οικονομικών Ε. Σίμο και του το ζήτησε ως χάρη. Ο ύπουργός έτοιμάσε το διάταγμα, μα ο Όθων πάλι δεν ύπογραψε.

— Μεγαλειότατε, είπε τότε ο Σίμος, ο ίδιος ο έφορος ζητεί την μετάθεσι του διά γράμματός του προς έμέ...

— Φέρετέ μου το γράμμα! ήταν ή απάντησι του Όθωνος.

Και μόνο όταν είδε την έπιστολή με τα ίδια του τα μάτια ύπογραψε την μετάθεσι.

Μια ήμέρα, πάλι, ένας δημόσιος υπάλληλος του κατηγγείλε κάποιον αλκικό για κάτι σκάνδαλα. Κάλεσε τότε ο Όθων τον αλκικό και του έκανε άυστηρές παρατηρήσεις. Όμως στην όρμη του λόγου του μαρτύρησε το όνομα του υπαλλήλου. Και τότε στενοχωρημένος είπε του αλκικού του:

— Έν τη άγανακτήσει μου σ' άπεκάλυψα το όνομα του υπαλλήλου. Άπαιτώ να ύποσχεθήτε ότι δεν θα μνησικακήτε κατ' αυτού και την ύπόσχεσί σας θα έπιβεβαιώσετε δι' όρκου!

Κι' έβαλε μπροστά του τον αλκικό να όρκισθή.

Ο ύπουργός της Δικαιοσύνης ύπόβαλε κάποτε ένα διάταγμα να μετατεθ' ο πρωτοδικής Θεοδοσιάδης από την Καλαμάτα όπου ύπηρετούσε, γιατί τάχα ήταν άρρώστα τα παιδιά του.

Ο Όθων δεν το πίστεψε. Έβάλε και γράψανε στο Θεοδοσιάδη νόρθ στην Άθήνα και να παρουσιαστή στο Παλάτι.

Πως έχει ή υγεία των τέκνων σας; ρώτησε ο Όθων τον δικαστικό, άμα τον είδε.

— Παλύ καλά, εύχαριστώ, Μεγαλειότατε!

— Γάτορα έφερε τη συνομιλία σε πολλά και διάφορα, άλλα στο μεταξύ είχε παραγγείλει του ύπουργού του να κοπιάση στο Παλάτι γρήγορα.

Φτάνει λοιπόν ο ύπουργός και βρίσκει εκεί το Θεοδοσιάδη!

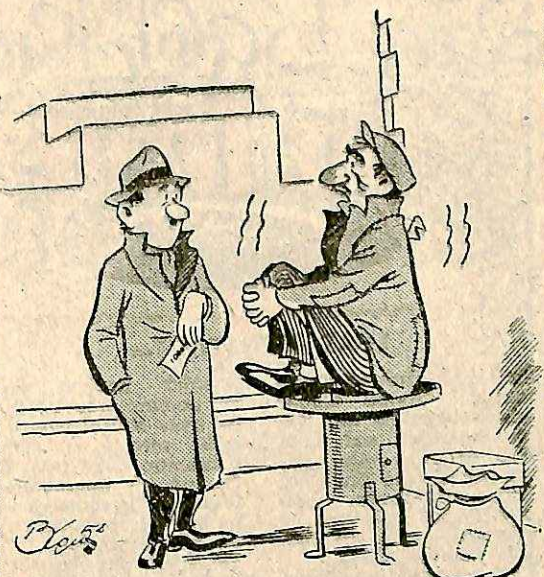
— Κύριε ύπουργέ, του λέει ο Όθων, τα τέκνα του κ. πρωτοδικού έχουν άρρωστα εις την υγείαν των!

— Δεν έχουμε χρήματα να φέρουμε γιατρό!...

— Αμα το έμαθε ο Όθων, έστειλε άμέσως έντολή στον ταμία του να δώση 500 δραχμές στον παυμένο υπάλληλο και να τον βεβαιώση πως γρήγορα θα έναδιορισθή.

Και διωρίσθηκε στ' αλήθεια, σε λίγες μέρες.

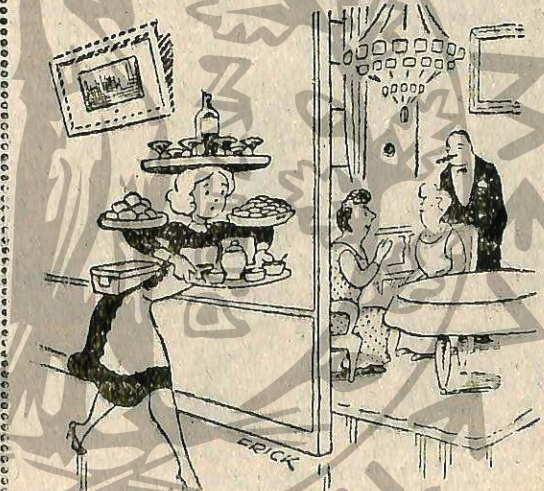
Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΚΡΥΟ!... — Δεν πουλάμε, σήμερα, κύριος! Το κατάστημα είναι γι' άτομική μου χρήση!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Μή φωνάζεις, Άγλατα!... Θα δώσω τα χου-σά σου δόντια και θα σου τα πάρουν κι' αυτά!...

Λαμπρό κορίτσι ή διηγήτρια μας! Πριν έρθη εδώ εργαζόταν σε τσίρκο!...

Στα Βαβίλεια ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

ΙΝΑΣ ΙΕΡΟΣΥΛΟΣ...

Σε κάποιο από τα μοναστήρια του 'Αγιου 'Ορους κρυμμένο μέσα σε ένα βαθυτάτο πευκώνα και όπου για να φτάσει κανείς χρειάζεται πάνω από έξι ώρες γαϊδουροκαβαλαρία, γνώρισα ένα γέρο καλόγερο με κατάλευκα γένεια και κυρτωμένο κορμί.

Το μετώπο του ήταν γεμάτο ουτίδες και τα μάτια του είχαν συνεχώς ένα βλέμμα πονεμένο σαν πληγωμένου ζώου.

Ο γέροντας αυτός—'Ακάκιος ήταν το δνόμα του με το όποιον εκάλυπτε την κοσμική υπόστασή του στο μοναστήρι—καθόταν ώρες αμίλητος και απομονωμένος σαν να τον έβρασαν κάποια φοβερή αμαρτία, που τον έκανε ν' υποφέρει.

Στο μοναστήρι εκείνο κάθισα δύο μέρες. Μόνο όμως λίγες ώρες πριν από την αναχώρησή μου κατώρθωσα να τον πληρώσω και να του αποσπασώ με δυσκολία το μεγάλο μυστικό της ζωής του.

—Είμαι ένας μεγάλος αμαρτωλός—μου τόνισε. Έχουν περάσει από τον καιρό εκείνο της θλιβερότης μου περιπέτειας πάνω από σαράντα χρόνια. Σαράντα χρόνια καλονομού και σαράντα χρόνια με τωμά το σαράκι της στενοχωρίας για την οποία κολάστικα για όλη μου τη ζωή.

Τότε που έγινε εκείνο το φοβερό έπεισόδιο ήμουν ένα παλλήκορι μόλις είκοσι χρονών. Κατόνομαι από την Θεσσαλονίκη και ήμουν άκετα εύπορος. Ο πατέρας μου ήταν ευπορευόμενος και μου έδινε όλες τις ευκολίες για να ζήσω δίχως σκοτούρες και δίχως να σκέπτομαι, τον επίουσιο.

Αυτές όμως οι ευκολίες με κάνανε τεμπέλη. Δουλειά δεν ήθελα να πιάσω και το μόνο που έκανα ήταν να γλεντοκοπώ και—το χειρότερο από όλα—να παίζω χαρτιά... Ήθελα δεν ήθελα, είχα γίνει ένας επαγγελματίας χαρτοπαίκτης!

Από την Θεσσαλονίκη βρέθηκα στην 'Αθήνα. Εκεί έδωσα τα λεφτά που μου έστελνε ο πατέρας μου για να σπουδάσω και να ζω σαν αργονόπουλο, παίζοντας στις λέσχες και χάνοντας κάθε βράδυ.

Από το ξενύχτι είχα γίνει σαν σκιάτρο και κανείς δεν μπορούσε πια να με αναγνωρίσει. Τόσο είχαν αλλάξει κι' ο χαρακτήρας μου.

Μια βραδυά συνέβηκε το μοιραίο που με ώδηγησε στην φοβερότερη αδικία που μπορεί να φαντασθεί άνθρωπος. Είχα πάλι μπλέξει με τη συντροφιά των νεαρών διεφθαρμένων που με είχαν παρασούει στην όδο της απώλειας... Από τις ένενά στρωθήκαμε στα χαρτιά και κατά τις δώδεκα είχα χάσει κυριολεκτικά τα μαλλιά της κεφαλής μου!

Χωροτούσα και από πριν πολλά χρήματα, μα τώρα στην συντροφιά μας είχε προστεθεί και ένας ξένος, που απαιτούσε να πληρωθώ μέσα σε είκοσι τέσσερες ώρες.

Δεν ήξερα τί να κάνω. Όταν τελείωσε το παιχνίδι στην λέσχη τράβηξα μόνος για το σπίτι μου. Ήμουν άναστατωμένος!

Δεν μπόρεσα όμως να πάω αμέσως σπίτι μου, γιατί βρισκόμουν σε μία φοβερή κατάσταση. Ήξερα ότι έπρεπε την επομένη το πρωί να πληρώσω το χρέος μου και ήξερα επίσης ότι αυτό το πράγμα δεν θα μπορούσα να το κατορθώσω, ούτε έπειτα από τρεις μήνες!...

Καθώς περπατούσα άσκοπα μέσα στο σκοτάδι είδα ξάφνου εκεί στην πλατεία της Μητροπόλεως το μικρό εκκλησάκι του 'Αγιου 'Ελευθερίου. Ή εξώπορτα ήταν ανοιχτή. Την ίδια στιγμή άρχισε να βρέχει και σκέφθηκα να υπάω μέσα στο εκκλησάκι για να ξεκουρασθώ και να ησυχάσω. Έτσι κι' έκανα. Για λίγη ώρα κάθησα σ' ένα στασίδι με τα μάτια κλειστά κι' ο δίκως να συλλογίζομαι τίποτε. Ύστερα τα ξανάνοιξα, καθώς μία τρελή σκέψη περνούσε από το μυαλό μου.

Το βλέμμα μου σπηλώθηκε εκεί προς το μέρος του 'Ιερού, όπου βοσκόντουσαν τα αγία σκεύη της εκκλησίας και το ταμείο όπου οι πιστοί έριχναν τις προσφορές τους. Χωρίς διαταγμό σπρώχθηκα από το στασίδι, πλησίασα το 'Ιερό και μπήκα μέσα. Με τρεμουλιαστό χέρι πήρα το νουσό διακοπτόπου και ό,τι άλλο γυάλιζε εκείνη την ώρα κάτω από το φως των κεριών και τα έβαλα όλα μέστ στις παροδείες τσέπες του πανωφοριού μου.

Ύστερα με θάρρος πλησίασα στο μεγάλο σιδερένιο κουτί με τα χρήματα του ναού και δοκίμασα να το διαρρήξω.

Έτσι, σκέφθηκα, πουλώντας τα ιερά σκεύη και παίονοντας το περιεχόμενο του ταμείου, θα μπορούσα να πληρώσω αύριο το χρέος μου.

Το χοντρό σιδερένιο κουτί δεν ήταν κλειδωμένο και, τρίζοντας άπαισια, καθώς μου φάνηκε εκείνη την ώρα, άνοιξε και άφησε να φανή στο έσωτερικό του ένα μεγάλο ποσό από χρυσά νομίσματα!

Σαν τρελλός το άδειασα μέσα στις τσέπες μου και ύστερα, σαν κυνηγημένος από άδρατο χέρι έφυγα από το εκκλησάκι.

Την άλλη μέρα είχα εοφλήσει το χρέος μου, χωρίς στην φοβερή εκείνη ιεροσυλία. Πίστευα δε ότι όλα θα πήγαιναν καλά από εδώ και μπρός.

Μα ο Θεός με τιμώρησε. Από εκείνη την ημέρα μία φοβερή δυστυχία απλώθηκε στην οικογένειά μου. Σε διάστημα λίγων εβδομαδών πέθανε ο πατέρας μου και η μητέρα μου, ενώ συγχρόνως χάσαμε όλη την περιουσία μας. Για τρεις μήνες έπεσα βαρειά άρρωστος και παρά λίγο να πεθάνω. Τότε κατάλαβα πόσο με τιμωρούσε ο Θεός για το φοικτό μου έγκλημα.

Δίχως να διατάσω λοιπόν έγκατέλειψα τα έγκόσμια και ήρθα εδώ στο 'Αγιο 'Ορος για να μοιάσω και να εξιλεωθώ με τη νηστεία και τον άσκητισμό.

Σαράντα χρόνια έχουν περάσει από τότε που άμαρτησα και ακόμα δεν μπόρεσα να ησυχάσω. Μόνο ο θάνατος θα με λυτρώσει από το ματούριο των τύψεων!

Και του γέροντα 'Ακάκιου τα μάτια ήταν τώρα γιομάτα δάκρυα.

ΑΛ. Γ. ΠΩΠ

Τι γίνεται σε μία ώρα

Σκεφθήκατε ποτέ πόσα πράγματα συμβαίνουν στον κόσμο σε μία ώρα!...

Πρώτα απ' όλα, σε μία ώρα πεθαίνουν 4.500 άνθρωποι και γεννιούνται 5.500 παιδιά.

Η ανθρώπινη καταναλισκει 200 τόνους άλατι.

Όσο για την παγκόσμια καταναλωτική κρασί, στο 'Ιδιο χρονικό διάστημα, υποβαίνει τους 1.500 τόνους. Άλλοι πάλι προτιμούν το τσάι ή τον καφέ, κι' έτσι πίνουν σε μία ώρα περί τα 40 εκατομμύρια φλυτζάνια απ' τα δυο αυτά ροφήματα.

Έξ' άλλου, η άδελφός ανθρώπινη καταβροχθίζει σε 60 λεπτά της ώρας 3.000 τόνους κρέας και 3.000.000 αυγά. Φυσικά η αναλογία αυτή ισχύει για όλες τις ώρες της ημέρας και της νύχτας. Για να βοούμε λοιπόν την ημερομιά καταναλώσει, πρέπει να καταναλώσουμε τους παπαγάλους άουθους επί 24.

Η τροναία κίνηση επιβαίνει κάθε ώρα με περισσότερα από 7.000 νέα αήματα.

Τα έγκλήματα που διαπράττονται κάθε ώρα (δολοφονίες, κλοπές κλπ.) είναι 200.000 περίπου. Μόνο όμως οι μισοί απ' τους δόσστες των συλλαμβάνονται.

Τέλος, ενώ οι καταγίντες φτάνουν τις 2.000 κάθε ώρα, οι σεισμοί είναι πολύ σπανιότεροι: ένας σε κάθε ώρα.

ΣΙΟΥΜΟΡ

ΑΣΦΑΛΕΙΕΣ...

Το αυτοκίνητο του κ. 'Ατυχίδη πήρε φωτιά και κάηκε κι' επειδή το είχε ασφαλίσει, παρουσιάστηκε στην Ασφαλιστική εταιρεία για να ζητήσει αποζημίωση. Εκεί όμως τον πληροφορήσαν ότι δεν θα έπαιρνε λεφτά, γιατί η εταιρεία θα του έδινε ένα άλλο αυτοκίνητο, όμοιο με το καμμένο.

—Όστε έτσι κάνετε έσείς τις δουλειές σας; φώναξε με θυμό ο κ. 'Ατυχίδης. Τότε ν' ανυψώθη η ασφαλεία ζωής της σύζυγού μου και να μου επιστραφούν τ' ασφαλίστρα, που έχω πληρώσει. Άλλοίμονο αν προσφερθήτε να μου την αντικαταστήσετε κι' αυτήν με μία όμοιά της!...

Χτές το βράδυ ο Μαρίνος ήταν τυφλά στο μεθύσι, είπε ο Μάνθος. Πώς το ξέρεις αυτό;... Άπλούστατα! Όταν τον έφερα σπίτι του, στο δρόμο με άφησε κι' έπεσα τρεις φορές!...

Ο κύριος στον υποψήφιο υπηρέτη: Βλέπω από τα πιστοποιητικά σου ότι έχεις αλλάξει τέσσερις φορές σπίτι σε ένα μήνα.

Αυτό σημαίνει, κύριε, ότι είμαι περιζήτητος!...

Μετά το ξυλοκόπημα του ξενύχτι συζύγου.

Η σύζυγος: Οι φίλοι σου είνε ή καταστροφή σου!...

Ο σύζυγος: Το ξέρω... Αυτοί με έφεραν στο σπίτι. Εγώ δεν ήθελα νάρθω!...

Ο σύζυγος είνε κρυφακούσει τη γυναίκα του να μαλώνει την υπηρέτρια.

Κι' οι δυο μας βρισκόμαστε στην ίδια δύσκολη θέση, Μαρία, είπε στην κοπέλλα αργότερα.

Καθόλου! απάντησε η υπηρέτρια. Απόδειξτε ότι εγώ την είδοπα να βροή άλλη υπηρέτρια γιατί στο τέλος της έδωκα όλο το θάμα!...

Εκείνη (διαβάζοντας την εφημερίδα): Έδώ γράφει ότι οι 'Εσκιμώοι μεταχειρίζονται για λεφτά μικρά αγνίστρια.

Εκείνος: Εύτυχισμένοι, 'Εσκιμώοι! Είνε ήσυχοι, όταν κοιμούνται. Ξέρουν ότι οι γυναίκες τους θα δυσκολευτούν να τους τα πάρουν, ψάχνοντας τις τσέπες τους τη νύχτα...

Εκείνη: Σεχνάς όμως ότι εκεί οι νύχτες διαρκούν έξι μήνες!...

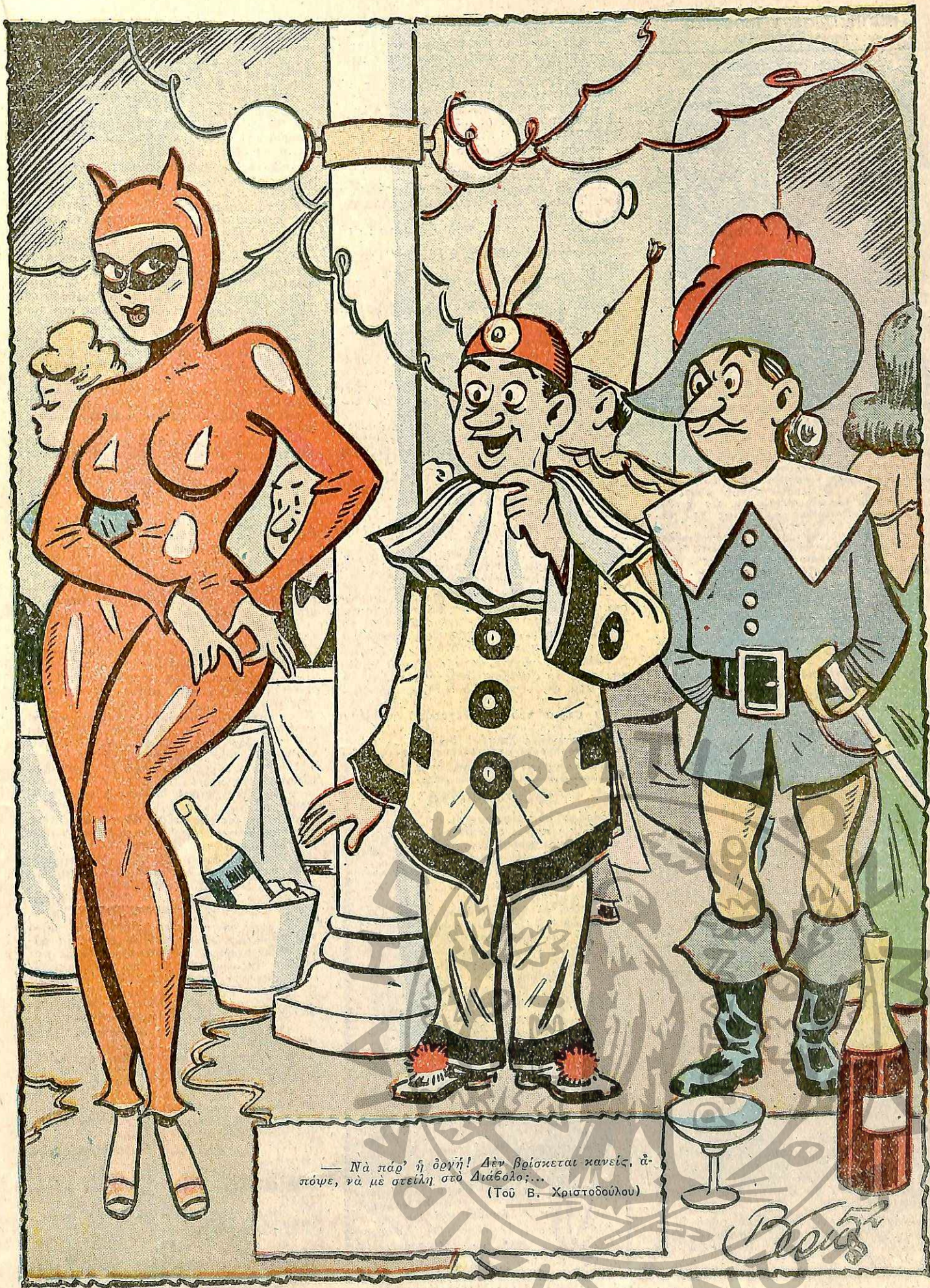
Επί μήνες τώρα ο επίδοξος θεατρικός συγγραφέας δεν έπαιρνε καμιά απάντηση από τον θεατρώνη για το νέο του έργο που είχε υποβάλει.

Το πράγμα είνε φανερό! είπε σ' ένα φίλο του. Είμαι το θύμα μιας συνωμοσίας της σινοπής. Τι με συμβουλεύεις να κάνω;

Απλούστατα, του απάντησε ο φίλος του. Να συμμετάσχεις κι' εσύ σ' αυτή τη συνωμοσία!...

Ο πρόεδρος: Καταδικάζω σε 2.000.000 πρόστιμο και σε έξι χρόνια φυλάκισης, επειδή είχες εκδώσει έπιταγή, χωρίς αντίκρισμα! Έχεις να προσθέσεις τίποτα;

Ο κατηγορούμενος: Μάλιστα, κύριε πρόεδρε. Μπορώ να πληρώσω μ' έπιταγή!...

—Να πάρ' ή δαγ'! Δεν βρίζεται κανείς, απόψε, να με στείλη στο Διάβολο!...
(Του Β. Χριστοδούλου)

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οι άνθρωποι του ιεροεξεταστού έκτελούν το Λεχερέ στο κελλί του, αφού του αποσπών μια έγγραφη κατάθεση που ένοχοποιεί τον Καντάλ. Ο ιεροεξεταστής προτείνει στον Καντάλ να τον φυλάσει, εις ανάλογα μιάς έγγραφης ομολογίας του, εγκληματίας του. Μα εκείνος αρνείται μ' αγανάκτηση. Το δικαστήριο τον καταδικάζει να πεθάνει στην αγχώνη, αφού πρώτα υποστηρίξει το βασανιστήριο της «μπότας». Τον επισκέπτεται στο κελλί του ο δήμιος.

—Είσαι ο δήμιος του Μπαζά.
—Τί με βέλεις;
—Έρχομαι να σάς πάρω... για το βασανιστήριο.
—Α, καί, τόχα έχασαι αυτό! Προχώρησε καί σ' ακολουθεί!

ΝΣΤ

Αντί να βγί απ' το κελλί ο δήμιος, μπήκε απεναντίας μέσα και κλειδώσε πίσω του την πόρτα. Πλησίασε ζωγρά τον κατάδικο και του ψιθύρισε:
—Δέν ξεχνώ... καί δέν είμαι άχαριστος!
—Τί θές να πής; ρώτησε με έκπληξη ο Ράφ.

—Θέλω να πώ ότι έχομαι να σάς προσφέρω μια μεγάλη υπηρεσία.
—Ποιά υπηρεσία μπορείς να προσφέρεις σ' ένα μελλοθάνατο;

—Ξέρετε, Έξοχότητε, τί είναι το μαρτύριο της «μπότας»; Είναι το φορικτότερο που έχει εφεύρει η σκληρότης των ανθρώπων... Γεμίζουν με λεματιστό ζυγκι μια σιδερένια υπότα και βουτάνε μέσα το πόδι του καταδικού...

—Είναι φοικτό! φώναξε ο Καντάλ.
—Όσο ταπεινωτική κι' αν είναι η κρεμάλα για ένα ευγενή σαν καί σάς, θάταν προτιμώτερο να κρεμαστήτε άμέσως...

—Μου προτείνεις δηλαδή να με κρεμάσεις, χωρίς να με βασανίσεις;

—Μακάρι να μπορούσα! Μα θάνα κι' άλλοι παρόντες. Ο κόσμος θα περιμένει να δει να σάς σέρνουν πάνω στην αγχώνη, τσακισμένο απ' το μαρτύριο, για να γαρή με τους πόνους σας και την αδυναμία σας. Έ λοιπόν, ενώ μπορώ να κάνω ώστε να διαψευσθεί αυτή η απάνθρωπη ελπίδα του! Από μένα εξαστάται ν' ανεβείτε μόνος σας τα σκαλοπάτια της αγχώνης, με βήμα σταθερό, έπειτα απ' το μαρτύριο της «μπότας»!

—Με ποιόν τόπο;
—Πάρτε αυτό το μολυβένιο κουτί. Περιέχει μια άλοιοφ δικής μου εφευρέσεως. Αφού τριψέτε μ' αυτήν τα πόδια σας, θα υπορτήτε πιά να τα βουτήχτε άφοβα στο αναβραστό ζυγκι!

—Μά είναι λοιπόν μαγική αυτή η άλοιοφ; ρώτησε ο κόμης με δυσπιστία προληπτικός σαν όλους τους ανθρώπους της εποχής του.

—Μήν ανησυχάτε. δέν έχει τίποτε το σατανικό. Αποτελείται από άμιαντο, κο-

πανισμένα κρεμμύδια καί χοιρινό λίπος.
—Καί φέρονε το αποτέλεσμα που είπες;
—Την έχω δοκιμάσει είκοσι φορές στον ίδιο τον εαυτό μου...
—Ευλογημένος νάσαι! Αφισέ με να σου σφίξω το χέρι...

Ο δήμιος του Μπαζά γονάτισε, φίλησε με σεβασμό το χέρι του κόμητος κι' άπάντησε:

—Σας πιστεύω άθώο Έξοχότητε, κι' όμως οφείλω να χρησιμοποιώ ως όργανο της αδικίας... Συχωρέστε με!

—Έχω συχωρέσει όλους τους δημίους μου. Έσύ δέν είσαι δήμιός μου, αλλά ευεργέτης μου...

Ακούστηκαν καί πάλι βήματα στη σκάλα.

—Γρήγορα! ψιθύρισε ο δήμιος. Έρχομαι!

Ο κόμης έτοιψε βιστικά τα πόδια του με τη θαυματουργή άλοιοφ. Μόλις είχε τελειώσει, μπήκε στο κελλί ο ιεροεξεταστής, μαζί με δυο φύλακες.

—Έρχομαι να σάς διαβάσω το πρακτικό της καθαιρέσεώς σας, είπε. Πρέπει ν' ακούσετε το περιεχόμενό του, πριν το υπογράψετε...

—Περιπτώ! Κάνετε τόση κακή χρήση των απογραφών, ώστε άρνούμαι να σάς δώσω τη δική μου, άπάντησε ο Ράφ.

Ο Ντεστραντέ γύρισε στους φύλακες:

—Είσαθε μάρτυρες αυτής της άρνήσεως, είπε. Καί τώρα θα έκτελεσθί το δεύτερο μέρος της απόφασής. Έμπρός!

Οι φύλακες άρπάξαν τον κατάδικο καί τον έσπρωξαν βέναντα προς την πόρτα. Έπνευθε όμως ο δήμιος καί είπε, παραμερίζοντας τους:

—Ο άνθρωπος αυτός μου άνήκει! Μήν τον άγγίζετε!

—Υποπίος μου φαίνεται αυτός ο δήμιος! ψιθύρισε ο Ντεστραντέ.

—Υστερα είπα στον κόμητα:

—Όπως να πεθάνετε πάνω στο μαρτύριο. Αν θέλετε λοιπόν να όμολογήσετε τα εγκλήματά σας καί να συμφιλιωθείτε με τη γνήσια χριστιανική θρησκεία, μπορώ να σάς φέσω ένα έξομολογητή.

—Μακάρι νάχτε στην ώρα του θανάτου σας, τη συνειδησί σας ήσυχη σαν τη δική μου, άπάντησε ξερά ο Ράφ ντε Καντάλ.

Τα μάτια του ιεροεξεταστού πέταξαν σπίθες.

—Προχωρήτε λοιπόν! διέταξε.

ΙΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ

Φροσάκι σε πληροφορώ, πώς έχω μείνει από καιρό, ταπi μεχρι κεραίας. Κι' έχω άπομεί τόση ταπi, που δέν χωρά για θεραπεί-χυνός... πικραγγορεύας!

Γι' αυτό το λόγο, φυσικά, θα παίρνω «μίζα» ταχικα απ' το κομπόδεμά σου και δίχως να πολυλογώ, θ' άρχισω να... φορολογώ καί το εισόδημά σου!

Κύττα, λοιπόν, άρθά κωφτά να μου δηλώνης τα λεφτά, που παίρνεις καί θα παίρνης, γιατί — καί πάλι θα από πω — υποδουλικώς «κι' από (σπό)».

Φροσά, δέν με του- (μπαίρνεις!)

Έλέγχους θάχης δη- (λαδη,)

ανελλιπώς στα εισοδή- (και στην παραγωγή)

και θα σ' άφήσω... (σου)

αν δώ καί την παρα- (μικρή)

«... φοροδιαφυγή (σου)»!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο κατάδικος οδηγήθηκε στη γνωστή μας αίθουσα των βασανιστηρίων, φωτισμένη μακάβρια απ' τους πυρσούς. Ο άέρας εκεί μέσα ήταν ανυπόφορα ζεστός καί μυρίζει καμένο ζυγκι.

Ο κόμης έκαμε ένα βήμα πίσω. Του φάνηκε πως έμπαινε στην Κόλαση... Υστερα διέκρινε, ανάμεσα στους καπνούς, τη φοικτή καί τεράστια σιδερένια υπότα, γεμάτη με ζυγκι που καπνίζει.

«Αν γελάστηκε ο δήμιος;...» σκέφθηκε ανατριχιάζοντας.

Γύρισε άλλου τ' μάτια του, για ν' αποφυγή το θέαμα εκείνο. Κι' είδε τις άλυσιδες κρεμασμένες στους τοίχους, τα σκονιστά, τίς τανάλλες...

—Ένας άντρας με μαύρα καί φθαρμένα ρούχα καί με κοινή φυσιγνωμία καθόταν μπροστά σ' ένα τραπέζακι με διάφορα χαρτιά! Ήταν ο γραφέας του ιεροεξεταστού. Δίπλα του στεκόταν ο Αιμδρόσιος Παρέ. Ο Καντάλ τον άναγνώρισε καί τον χαιρέτησε.

—Είμαι εύτυχής, του είπε, που μου δίδεται η εύκαιρία να έκφρασω τον άπεριόριστο θαυμασμό μου σ' ένα ευεργέτη της ανθρωπότητος!

Ο χειροούργος τον εύχαρίστησε με μια υπόκληση. Δέν πρόλαβε όμως ν' άπάντησει γιατί άκούστηκε η μονότονη φωνή του γραφέως:

—Επιμένετε, είπε στον κατάδικο, να υποστηρίξετε ότι είσαθε άθώος, της δολοφονίας του μαρκήσιου ντε Μπαζά:

—Επιμένω... άπάντησε αλλά ο κόμης.

—Καί ίσχυρίζεσθε πάντα ότι δέν έξερετε τον ένοχο;

Ο Ράφ άνασήκωσε τους ώμους του κι' άπάντησε:

—Τί χρειάζονται αυτές οι ερωτήσεις, αφού είσαθε βέβαιοι πως είμαι ο άληθινός κι' ο μόνος ένοχος; Αν τυχόν άμφιβάλλετε, είσαθε παληάνθρωποι καί άτιμοι όλοι έσείς που με καταδικάσατε, απ' τον πρόεδρο ως το γραφέα!

Ο γραφέας κρατούσε άτάραχος τα πρακτικά.

—Αρνείσθε πάντα να όνομάσετε τους συνενόχους σας; πρόσθεσε.

—Οι άθώοι δέν έχουν συνενόχους!

—Θά, υπογράψετε αυτές τίς άπαντήσεις σας;

—Ασφαλώς, γιατί αν τολμήση κανείς να τίς άλλοιώσθ, ο Αιμδρόσιος Παρέ θα πιστοποιήσθ όσα άκούσε... κι' όλοι θα πιστέψουν τότε αυτόν, κι' όχι σάς!

Ο Ράφ πήρε την πένα κι' υπέγραψε με σταθερό χέρι.

—Το δεξιό πόδι! διέταξε ο ιεροεξεταστής.

Δυο άντρες άρπάξαν απ' τους ώμους τον κατάδικο καί τον έδεσαν πάνω σ' ένα σιδερένιο κάθισμα. Υστερα ο δήμιος άνασήκωσε το δεξιό του πόδι καί το βούτηξε στη φοικτή «μπότα». Το καυτό ζυγκι ξεχείλισε καί χύθηκε έξω.

—Φωνάχτε λοιπόν! μουμούρισε ο δήμιος σ' αυτό του κόμητος.

Ο νέος έβγαλε ένα ούρλιασμα, μόνος καί μόνος για να μην έκθέσει το δήμιο, γιατί στην πραγματικότητα δέν έννοιζε παρά μια υποφεσθή ζέστη.

—Άρκει! είπε επιτακτικά ο Αιμδρόσιος Παρέ.

Ο δήμιος τράβηξε έξω το δεξιό πόδι του Ράφ καί το τύλιξε με πανιά.

—Προποινήθηκε πως λιγοψυχάτε... του ψιθύρισε.

Ο κόμης έκλεισε τα μάτια του κι' έγειρε το κεφάλι του προς τα πίσω. Ο Παρέ δέν μπορούσε να γελάσθ απ' αυτή την κωμωδία. Αλλά δέν τό έδειξε. Βούτηξε ένα σφουγγάρι σε ζυδι καί το πλησίασε στα ρουθούνια του καταδικού. Εκείνος ξανάνοιξε τα μάτια του.

—Τ' άριστερό πόδι τώρα! διέταξε ο ιεροεξεταστής.

Αφού επανελήφθ η ίδια σκηνή, ο γραφέας ξαναρώτησε τον Καντάλ αν όμολογούσε.

—Είμαι άθώος, καί το ξέρετε καλά... άπάντησε ο κόμης.

ΝΖ

Η άπογοήτευσί κι' η λύσσα του Ντεστραντέ ήσαν άπεριγράπτες.

—Πόσο πρέπει ν' άναπαυθί ο κατάδι-

κος, για να μπορεί νά βαδίση ως την αγχώνη; ρώτησε το χειρούργο.

—Αν δέν έχουν πάθει βλάβη τα κόκαλα της κνήμης, χρειάζεται ένα χρόνο για νάναί σε κατάστασι να συρθί με δριανίκα... Αφίστε τον δυο ώρες, κι' ύστερα άς τόν μεταφέρουν σκυωτό...

—Αδύνατον! Σε μια ώρα θάχη νυχτώσει, κι' η έκτέλεσις πρέπει να γίνι με το φως της ημέρας.

—Είμαι έτοιμος τώρα άμέσως, φώναξε ο κόμης. Δέν ζητώ παρά πέντε λεπτά, για να προσευχηθώ καί να παραδώσω την ψυχή μου στον Πλάστη.

—Ψυχή καί σώμα σιδερένια! μουμούρισε ο ιεροεξεταστής.

Καί πρόσθεσε με δυνατή φωνή:

—Καλά, θα σάς περιμένουμε πέντε λεπτά...

Βγήκε απ' την αίθουσα των βασανιστηρίων κι' ανέβηκε τη σκάλα.

Η πλατεία, μπροστά στο κτίριο του δικαστηρίου, ήταν άσφυκτικά γεμάτη από κόσμο, που έβγαζε άγρια κι' υπόκοφα μουγκρητά σαν τίς φυλακισμένες τίγρεις που περιμένουν την τροφή τους.

Όλοι έμπηξαν φωνές χαράς, όταν είδαν να παρουσιάζεται ο Λάζαρος Ντεστραντέ. Έπί τέλους, θα βάθαιναν κατί!

Ο ιεροεξεταστής άπλωσε το χέρι του, για να επιβάλη σιωπή. Υστερα είπε:

—Ο κατάδικος υπέσθ το μαρτύριο της «μπότας», αλλά δέν όμολόγησε τίποτα.

Ο δαίμονας που έχει πάρει την ψυχή του, του δίνει μια δύναμι υπερφυσική!

—Ενα ρίγος φόβης άπλώθηκε σ' όλο το πλήθος, ενώ ο ιεροεξεταστής συνέχισε:

—Σε λίγα λεπτά, θα διασχισθ αυτή την πλατεία, πηγαίνοντας στην αγχώνη!

—Θάνατος! Θάνατος στο δολοφόνο!... ούρλιασαν χίλιες φωνές.

Ο ιεροεξεταστής ξαναμπήκε στο κτίριο. Πέρασε λίγη ώρα άκοιμη. Η άνημπονισία του κόμους είχε φτάσει πιά στο κατακόρυφο. Πολλοί απ' τους ανθρώπους αυτοίς περιέμεναν εκεί απ' το πρωί, νηστικοί, κι' άλλοι είχαν νοικιάσει ακριβά ένα βαρέλι για να παρακολουθήσουν το θέαμα άπάνω σ' αυτό, από ψηλά, μ' όλη τους την άνεσι...

Τέλος, φάνηκαν οι στρατιώτες που είχε στείλει ο κοντόσταυλος, μ' έπί κεφαλής τους το Φερουιλάκ, ντυμένο σαν έδροντα, με μια περίοπνη παντοφλιά. Ο Χάιρε Μαρίας βρισκόταν στο πλευρό του.

Οι στρατιώτες παταχάθηκαν σε δυο σειρές, για να περάσθ άναμέσά τους ο κατάδικος. Στον κενό αυτό διάδρομο προχώρησε άργα καί σιωπηλά μια συνοδεία από καλόγερους καί παπάδες, ως την πόρτα απ' όπου θάβγαине ο κόμης. Ένα κάρο, μ' ένα άδύνατο μαύρο άλογο καί με όδηγο τον έναν άνθρωπο κοκκινοντυμένο, σταμάτησε κάτω απ' τη σκάλα του δικαστηρίου.

Τέλος, άνοιξε η μεγάλη πόρτα.

—Νά τος! Νά τος! φώναξαν από παντού.

Βγήκαν πρώτα ο ιεροεξεταστής, οι δικασταί κι' οι γραφείς. Ακολουθούσαν δυο άντρες, που κρατούσαν ένα ανθρώπινο σώμα: τον καταδικό, τυλιγμένο σ' ένα μεγάλο μαύρο μάλλινο ύφασμα.

Μόλις όμως τόν φόρτωσαν στο κάρο, δίπλα στο δήμιο ο κόμης πέταξε το μαύρο σάββανο καί σπκήθηκε όρθιος. Ένας ψιθύρος έκπληξεως καί θαυμασμού άπλώθηκε στο πλήθος.

Ο κατάδικος ήταν ντυμένος κομψότατα, με μαύρο έπιστήθιο καί μωβ παντελόνι. Τα πόδια του όμως γάνονταν κάτω απ' τους έπίδεδμους που τα είχε τυλίξει ο δήμιος ως τα γόνατα.

Ο θαυμασμός του όχλου δέν άργησε να μεταβληθί σε θυμό.

—Μας προκαλεί! άντήχησαν μανισμένες φωνές. Θάνατος στον αίρετικό, στο δολοφόνο!...

—Πόσο με μισεί όλος αυτός ο κόσμος! είπε σιγανά ο κόμης στο δήμιο. Καλά που θά πεθάνω!

Η συνοδεία ξεκίνησε, ενώ οι καλόγεροι κι' οι παπάδες έψαλλαν τη νεκρώσιμη ακολουθία μέσα στην Βοισίε καί τίς κατόρες του όχλου.

Βλέποντας τον κόμητα όρθιο πάνω στο κάρο, ο ιεροεξεταστής δάγκασε τα χείλη του καί ψιθύρισε:

—Δίκην είχα να δυσπιστώ σ' αυτό το δήμιο! Δέν βασάνισε άληθινά τον κατάδικο!

Μά δέν μπορούσε πιά να κάμν τίποτε... Κατάτιπε άναγκαστικά τη λύσσα του κι' έλαβε μέρος στους ψαλμούς.

Περνώντας μπροστά από τη φυλακή, ο Καντάλ κύτταξε ψηλά κι' είδε την Φλερέτα, που έκλαιγε, σκυμένη από ένα παράθυρο. Τη χαιρέτησε με μια χειρονομία κι' είπε ύστερα στο δήμιο:

—Σας παραδίνω, φίλε μου, τη χρυσή άλυσίδα που φορώ γύρω στο λαιμό μου. Αν, για τελευταία φορά, θέλετε να μου προσφέρετε μια έκδούλευσι, δώστε την έκδούλευσίν μου σ' αυτήν εκεί την κοπέλλα... την κόρη του διοικητού της φυλακής.

—Σας το υπόσχομαι, άπάντησε ο δήμιος.

Η έξαψί του πλήθους μεγάλωσε. Το ξερεβήζε η ήσυχη στάσι του καταδικού, καί οι κατηγορίες κατά των λουθηρανών καί ιδιαιτέρως κατά του κόμητος, που έσπερναν εδώ κι' εκεί μερικοί έμπιστοι του ιεροεξεταστού.

Ένας απ' αυτούς έσκυψε, πήρε μια φούχτα λάσπη καί την πέταξε στο πρόσωπο του Καντάλ. Τον μιμήθηκαν άμέσως έκαστο άλλοι, με χρώματα, πέτρες, ξύλα... ό,τι εύρισκε πρόχειρο ο καθένας, μαζί με άγρια γιουγατάματα.

Ξαφικά όμως έπαψαν αυτές οι έκδηλώσεις κι' άκούστηκαν φωνές τρομαγμένες. Ο Ρολάν ντε Φερουιλάκ είχε όρμησει με τ' άλογο του άναμέσθ στο πλήθος, κι' άρπάζοντας απ' τ' αυτή έναν απ' εκείνους που πρωτοστατούσαν στο πετροβόλημα του καταδικού, του μετρούσε την πλάτη με τη θήκη του σπαθιού του...

—Θά κάνω τρία κομμάτια όποιον θά τολμήσθ να ξαναπατάξθ κατί! φώναξε.

Η επέμβασι του θαυματουργήσε. Κανείς πιά δέν έτόλμησε ν' άψηφήσθ την άπειλή του. Περιορίστηκαν όλοι σε Βοισίεσ καί κατάρες.

ΝΤ

Τέλος, η συνοδεία έφτασε στους πρόποδες του λόφου, πάνω στον όποιο υψωνόταν ο φεουδαρχικός πύργος του Μπαζά.

Η ώρα ήταν 4 περίπου. Φυσούσε ένας κρύος άνεμος, σπρώχνοντας, τα γκρίζα σύννεφα που γλυστορούσαν στον ούρανό.

Ο Ράφ κύτταξε το μισοσκοτεινό τοπίο, το πλήθος που ήταν μαζεμένο όλόγυρα, κι' ύστερα τα παράθυρα του πύργου.

Στη μέση ενός κενού χώρου, περικυκλωμένη απ' τους στρατιώτες, υψωνόταν μια κατακαίνουρη αγχώνη, με το σκονί της άμεταχείριστο άκοιμη. Ο κόμης ένοιοσε μια στιγμιαία αδυναμία κι' έκρυψε το πρόσωπό του στα χείρια του. Του φαινόταν πως το σκονί, καθώς το τολάντευε ο άνεμος, τούγγνε να μην άγνή...

Πολλά βρετανικά νασοκαμεία εφευρίσθησαν τελευταία με κρεβάτια, που νάσις σ' ένα υδραυλικό σύστημα, παίρνουν με μεγάλη εύκαλτα διάφορες θέσεις. Τα νέα αυτά κρεβάτια άνασκαίνουν τους άρρώστους, ιδίως δε εκείνους που μια μακρόχρονη άρρώστεια τους υπαρκώνει για μεγάλο χρονικό διάστημα.

—Ο δήμιος άντελήφθ την ταραχή του καί του είπε ένθαρουντικά:

—Ο θάνατος στην κρεμάλα είναι ο λιγώτερο όδυνηρός απ' όλους...

—Μπορεί. Πάντως όμως είναι θάνατος... Το κάρο σταματήσε. Οι ψαλμοί είχαν πάψει. Ο κατάδικος κατέβηκε. Ένας από τους δικαστές του ξαναδιάβασε την άπόφασί καί τούκαμε τίς ίδιες πάλι ερωτήσεις.

—Δέν δολοφόνησα το μαρκήσιο ντε Μπαζά, άπάντησε ακόμα μια φορά ο κόμης.

Την ίδια στιγμή, ένας άσπρομαλλής γέρος παραμέρισε άπότομα τους στοατιώτες, έφτασε ως τον κατάδικο καί τόν έσφίξε σπασμωδικά στην άγκαλιά του τσαυλίζοντας με λυγμούς:

—Έλάτε τώρα, άθλιοι, έλάτε να μου πάρτε το παιδί μου! Αυτό το άθώο θύμα της άγριότητάς σας!

—Καλέ μου Ναβερύ! φώναξε ο κόμης. Γιατί ήρθεσ ως εδώ;

—Για να σάς σώσω!... Βλέπετε πως δέν τολμούν να με χωρίσουν από σάς... Μας λυπούνται καί τους δυο... Καταβαίνουν πως εγκληματήσαν καταδικάζοντας ένα άθώο, που δέν έκανε ποτέ κακό σε κανένα. Ναι, σάς άσίνουν ελεύθερο... Ας φύγουμε γρήγορα, άς γυρίσουμε στον πύργο σας...

Ο Ράφ χαμογέλασε πονεμένα κι' έίπε σιγανά, ενώ έχωνε μια περγαμνή στο χέρι του γάργαρο ύπνρεπτε:

—Νά η διαθήκη μου, καλέ μου Ναβερύ. Έξασφαλίζει τα γερατειά σου... Μην ξεχνάς τον κύριό σου που σ' αγαπούσε... Φύγε τώρα! Έφτασε η ώρα του θανάτου... καί τα δάκρυά σου μπορεί να κλονίσουν κάπως το θάρρος μου.

Μά ο Ναβερύ έξσκισε την περγαμνή.

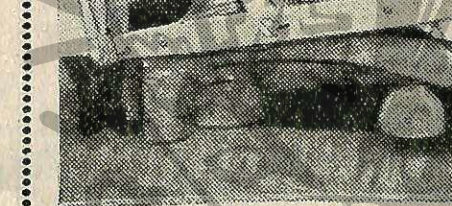
—Όχι, δέν θα πεθάνω! φώναξε. Ή θα πεθάνω κι' εγώ μαζί σας...

Γύρισε έπειτα στους δικαστάς καί πρόσθεσε:

—Τίποτα λοιπόν δέν σας μάλαξε τη σκληρή ψυχή σας; Ούτε η ώμορφιά του, ούτε τα νειάτα του, ούτε η ευγενική του ψυχή που καθρεφτίζεται στο πρόσωπό του;

Αν τόν κυττάζατε μόνος, θά ξέρατε πως δέν είν' ένοχος! Μά είν' ακόμα καιρός. Κυττάχτε τον, κι' απόδώστε δικαιοσύνη! Είναι γυγιός μου σχεδόν... τον είδα να γεννιέται, τόν νανούρισα στην άγκαλιά μου... η γυναίκα μου τόν έθρεψε με το γάλα της... Καί θέλετε να μου τόν πάρετε, να τόν σκοτώστε!... να τόν κρεμάστε!...

Λέτε δολοφόνο... αυτόν! Άτιμοι ψείτες! Ξέρω εγώ τόν άληθινό δολοφόνο, καί θα σάς τόν παραδώσω! Τουλάνιστον θα χρησιμεύη η αγχώνη σας... Εγώ, εγώ είμαι ο δολοφόνος! Είσαστε εύχαριστισμένοι; Ομολογώ! Αξίζω το θάνατο! Θέλω να πεθάνω... Αφίστε ελεύθερο τον κύριό μου θάνατο!

ΝΕΑ ΚΡΕΒΑΤΙΑ ΓΙΑ ΑΡΡΩΣΤΟΥΣ

Πολλά βρετανικά νασοκαμεία εφευρίσθησαν τελευταία με κρεβάτια, που νάσις σ' ένα υδραυλικό σύστημα, παίρνουν με μεγάλη εύκαλτα διάφορες θέσεις. Τα νέα αυτά κρεβάτια άνασκαίνουν τους άρρώστους, ιδίως δε εκείνους που μια μακρόχρονη άρρώστεια τους υπαρκώνει για μεγάλο χρονικό διάστημα.

και κρεμαστέ με τώρα άμείως... Τι περιμένετε;

Ο Ιεροεξεταστής έκρινε πως είχε διαρκέσει πάρα πολύ η σπαρτακτική εκείνη σκηνή. Έδειξε το γέρο στους τοξότες, ενώ συγχρόνως έβδυνε μια λαμπάδα που κρατούσε. Ήταν το σύνθημα της έκτελεσεως.

Οι βοηθοί του διμίου άρπαξαν τον κατάδικο και τον ανέβασαν στο Ικρίωμα. Οί τοξότες τράβηξαν μακριά το Ναβερύ, παρ' όλη την αντίστασή του, τα βογγητά και τις απελευθερωτικές κραυγές του, τον έβγαλαν έξω απ' τη γραμμή των στρατιωτών και τον πέταξαν ανάμεσα στο πλήθος που τον γιουχαίλε.

Ο δυστυνημένος υπηρέτης σηκώθηκε άμέσως και γύρισε για να ρίξη μια τελευταία ματιά στον άφεντή του. Έμπηξε τότε μια φωνή που δεν είχε τίποτε το ανθρώπινο. Είχε δη το σώμα του κουνήτος να ταλαντεύεται στο κενό, κρεμασμένο στο σκοινί!

— Τον σκότωσαν! τραύλισε.

Κι' ο αδύνατος αυτός γέρος παραμέρισε μ' ακατανίκητη δύναμη τους στρατιώτες, ώρμησε προς την άγχυνη, χτύπησε πάνω της δυνατά το κεφάλι του και σωριάστηκε κάτω αιμόφυρτος.

Μιά εσωνική κι' απόδελπτη αντίδραση σημειώθηκε άμέσως. Το πλήθος εκείνο, το διψασμένο από άγριο μίσος παρασύρθηκε από επίεικα και συμπόνια για την ύπερσση άφροσύνη του γέρου υπηρέτη που βέλε ν' ακολουθήσει τον κύριο του στο θάνατο.

— Μήπως δεν ήταν ένοχος ο δυστυχισμένος νέος; ψιθύριαν πολλοί.

Και διαδόθηκε άστραπιαία η ύποψια πως είχε γίνει δικαστική πλάνη.

— Είν' αθώος!... φώναξαν από παντού. Άδικα τον κρεμάσανε!

— Άουά το σκεφθήκατε, κτήνη! είπε μια άγρια φωνή. Έμπρός, γκρεμισακιστήτε κανάγηδες! Διάχτε τους δλους. Χαίρε-Μαρία, σαράστε τους, να μην τους βλέπω πιά!

Ήταν ο Ρολάν ντε Φερουίλακ, που ξεθύμαινε πάνω στον όχλο, χτυπώντας αλύπητα με τη σάχη του σπαθιού του δλους δεν πρόσφαιναν να φύγουν.

Ο Χαίρε-Μαρία διασκόρπισε όλον εκείνο τον κόσμο, και ξεκαγύρισε κοντά στο Ρολάν.

— Είμαι συγκινημένος, καπετάνιε... ωμολόγησε.

— Κι' εγώ το ίδιο. Νάσατε βέβαιος ότι ο κόμης ντε Καντάλ δεν έφταιξε σε τίποτε... Έγώ θα τον άδωνά. Βλέποντας μόνο το γέρο υπηρέτη του...

Στο μεταξύ, ο άνεμος ταλάντευε το άφουο σώμα του κρεμασμένου. Το πρόσωπο του άοχιζε να μελανιάζει. Μερικοί πολίτες παύσαν μ' ένα βοηθό του διμίου για ν' αγοράσουν το σκοινί της κρεμάλας. Τέλος, ένας απ' αυτούς έκλεισε συμφωνία για έκδοτο λίδρες.

Έφωγαν ύστερα όλοι. Η πλατεία άδειασε. Κάτω απ' την άγχυνη, κοντά στο λιπόθυμο Ναβερύ, έβειναν μόνον ο διμιοσ οί βοηθοί του κι' ο Χαίρε-Μαρία, που είχε πλησιάσει από περιέργεια.

ΝΟ'

Ο Χαίρε-Μαρία κάλεσε μερικούς τοξότες και τους έβαλε να φρουρούν την άγχυνη, για να μην άφισουν να ξεκορέμαση κανείς το σώμα του καταδίκου πριν νυχτώση. Ύστερα, κατέβηκε απ' τ' άλογο, έσκυψε πάνω απ' το Ναβερύ κι' άνασήκωσε το κεφάλι του. Ο γέρος υπηρέτης μισάνοιξε τα μάτια του και σηκώθηκε με κόπο.

— Τι με θέλετε; μουρομούρισε με ραγισμένη φωνή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Δοραδώνες

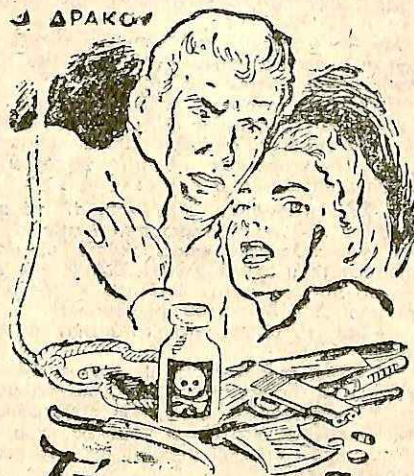
Είς τους δώσαντας άμοιβαίαν ύπαρξιν νάμου Ξενοφώντα Χαρίτων και δίδα Ρίταν Μ. Χαροβαλιά, εύχόμεθα ταχείαν στέψιν.

Οικόνεγνα Γ. Παύλου

★

Ο κ. Ντίνος Ν. Στεφανάκης και η δις Παναγιώτα Γ. Καπαεζίδου ηραδωνόθησαν. Τους εύχόμεθα ταχείαν την στέψιν. — Α. Ι.

ΔΡΑΚΟΝ

Το μούβειο ΤΟΝ ΑΙΜΑΤΟΣ

Ένα όκέφλο πτώμα ΣΤΑ ΝΕΡΑ ΤΟΥ ΕΒΡΟΥ

Υπάρχουν άνθρωποι, άληθινά τέρατα! Φοβερά θηρία, που είνε αδύνατο να φαντασθή κανείς πως μπορεί να έχουν ανθρώπινη καρδιά. Κι' ωστόσο κυκλοφορούν ανάμεσα στους καλούς χριστιανούς, στους τιμίους οικογενειάρχες, στους άγαθούς ανθρώπους που τραμάζουν μόλις δουν μια σταγόνα αίματος.

Η ιστορία που θα σας άφηγηθούμε πιδό κάτω, είνε, μα την άλήθεια, τρομερή. Συνέβη σ' ένα όμορφο, σ' ένα ειδυλλιακό χωριό της περιφέρειας του Σουφλιού, γεμάτο καταπράσινες μουριές και όμορφα τριαντάφυλλα. Σε μια παραδείσια τοποθεσία, όπου ζούνε άγαθοί και θεοφιδούμενοι άνθρωποι. Στο χωριό Λευκίμη, λοιπόν, χάθηκε μια ήμερα του 1937, η πεντάμορφη Άνέττα Πατμανίδη. Η γυναίκα αυτή, ήταν το καμάρι του χωριού. Μα, όταν εξαφανίσθηκε, όλοι όσοι την ήξεραν, άρχισαν να κάνουν διάφορες σκέψεις. Στην άνακρίσι κατέθεσαν πως ήταν στιγμές που την έβλεπαν μελαγχολική και συλλογισμένη, σαν κάτι να την βασάνιζε, σαν να έκρυβε κάποιο φοβερό μυστικό, που δεν τολμούσε να το εξομολογηθή ούτε στον πατέρα.

Άλλοτε πάλι την έβλεπαν να βγαίνει τρέχοντας, σαν κυνηγημένη, από το σπίτι της και να είνε τόσο θυμωμένη, που μάλλονε για άσημαντες άφορμές μ' όποιον εύρισκε μπροστά της.

Όταν, λοιπόν, χάθηκε ξαφνικά από το χωριό η Άνέττα, δεν δίτασαν πολλοί να ύποστηρίξουν, ότι αυτό το κρυφό ψυχικό μαρτύριο της, την είχε οδηγήσει στην αυτοκτονία. Τα πεβερικά της, ο Γ. Πατμανίδης κι' η γυναίκα του, ήταν επιφυλακτικοί και απέφευγαν να δώσουν μια έξηγησι. Όσο για τον άντρα της, έλειπε ταξείδι.

Η χωροφυλακή, ωστόσο, δεν μπορούσε ν' άφήση αυτή την ύπόθεσι ανεξέταστη. Θέλησε να δη τι είχε συμβή. Κι' άρχισε να ψάχνει μήπως βρή σε καμμία χαράδρα, το πτώμα της.

Τέλος, οι χωροφύλακες έκαναν έρευνες και στα νερά του ποταμού Έβρου. Και, ξαφνικά, κάτι σκαλώθηκε στις άρπάγες τους. Όταν το τράβηξαν στην επιφάνεια, άνατρίχισαν στο αντίκρυσμά του. Ήταν το άκέφαλο πτώμα μιας νέας γυναίκας. Από τα ρούχα, το άναγνωρίσαν άμέσως. Ήταν το πτώμα της Άνέττας, που κάποιος δολοφόνος την είχε άποκεφαλίσει κι' έπειτα είχε ρίξει το σώμα της και το κομμένο κεφάλι της στο πο-

τάμι, δένοντάς τους βαρείες πέτρες.

Η μακάβρια αυτή άνακάλυψι, άναστάρωσε όλο το χωριό. Κανείς δεν μπορούσε να φαντασθή, ότι η Άνέττα, που ήταν τόσο όμορφη και τόσο καλόκαρδη, θα είχε ένα τέτοιο τραγικό τέλος.

Όλοι σχημάτισαν τη γνώμη πως είχε πέσει θύμα κανενός κτηνανθρώπου, κάποιου ξυλοκόπου που την συνάντησε στην έρημια, και θέλησε να την κακομεταχειριστή. Κι' όταν εκείνη του αντίσταθηκε, τη σκότωσε με το τσεκούρι του. Η άλήθεια, όμως, ήταν άκόμη πιδό φοβερή.

Και να τι άκριβώς έφερε σε φώς η σχετική άνακρίσι της γυναίκας του Γ. Πατμανίδη: Η πεβέρα αυτή της όμορφης Άνέττας, από την πρώτη στιγμή που συνελήφθη με τον άντρα της, για να ύποβληθούν κι' οι δυο σε μια άυστηρή έξετασι, έκλειγε διαρκώς και μοιραλογούσε. Έντύπωνε επίσης έκανε στους χωροφύλακες, ότι σε ώριμένα σημεία απέφευγε ν' άπαντησή και ιδιαίτερα στις σκέψεις της με την Άνέττα. Ο άντρας της επίσης, κρατούσε μια πεισματάρικη σιωπή, ενώ το βλέμμα του άστραφτε από φοβερό μίσος. Δεν είχε δείξει μάλιστα την παραμικρή λύπη, όταν αντίκρυσε το πτώμα της νύφης του. Έτσι οι άστυνομικοί κατέλαβαν πως αυτοί οι δυο γέροι έκρυβαν κάποιο φοβερό μυστικό.

Μ' αυτή την σκέψι, άρχισαν να τους κάνουν μια έξαντλητική άνακρίσι. Ο γέρος Πατμανίδης ήταν παμπόνηρος. Δεν μπορούσαν να του άποσπάρουν ούτε μια λέξι περισσότερη από ό,τι είχε καταθέσει. Μα η γυναίκα του, στο τέλος, έσπασε:

— Τι να σας πω, παιδιά μου, δήλωσε, στο σπίτι μας είχε μπη ό γιος ο Σατανάς, γι' αυτό, σκαρπίστηκε και πήγε κατ' άνεμου!... Να είνε καταραμένη η ώρα που παντρεύθηκα. Ο άντρας μου είνε ένας κολασμένος! Από τον καιρό που η Άνέττα μπήκε στο σπίτι μας, αυτός ο γέρος ζανάνειωσε... Έμένα, ούτε με πρόσεχε πιά! Τα μάτια του τα είχε μόνο για την γυναίκα του παιδιού του. Τι συνέβη, πως την κατέφερε, άκόμη δεν μπορεί να το χωρήσιν οι νους μου. Μα την έπεισε να γίνη φίλη του... Έγώ, φυσικά, δεν είχα πάρει έηδισι... Ο καιρός περνούσε ήσυχα...

«Ο γέρος ήταν όλο κέφι, μα η Άνέττα, πολλές φορές, κυριεύονταν από μια φοβερή άπελπισία. Και σε μια τέτοια στιγμή, μου είπε όλη την άλήθεια! Ο γέρος την είχε κάνει φίλη του κι' από τότε τη φοβέριζε πως θα τα έλεγε όλα του γιου του!...

«Μα η Άνέττα δεν άντεχε περισσότερο... Προτιμούσε να φανερώνη τη ντροπή της στο παιδί μας, παρά να βασανίζεται έτσι από το γέρο...

«Και τότε εκείνος την παρέσυρε έξω από το χωριό κι' εκεί της έκοψε το κεφάλι μ' ένα τσεκούρι και την πέταξε στο ποτάμι... Φοβήθηκε μήπως τον σκοτώση το παιδί του!...».

Αυτή είνε η τραγική ιστορία της Άνέττας Πατμανίδη. Όσο για τον δολοφόνο, βρίσκεται άκόμη στα κάτερα.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Από σεβασμό...

Δυο Ιάπωνες καταδικάσθηκαν, το 1948, για ένα έγκλημα που δεν είχαν κάνει. Το ότι δεν ήταν οι δράστες αυτού του έγκλήματος, άνακαλύφθηκε τυχαία, πριν από μερικές ήμερες, χάρις στην όμολογία του πραγματικού δράστου. Ήρπε να σημειωθή, ότι οι Ιάπωνες αυτοί δεν είχαν άρνηθή το έγκλημα κατά τη δίκη τους. Και να πως έξηγησαν την περιέργη στάσι τους μετά την άποφυλάκισή τους:

— Από σεβασμό προς τους δικαστάς, είπαν, δεν τολμάσαμε να πούμε άνω σε καμμία από τις έρωτήσεις τους!...

Ανάμεσα στα νησιά της Δωδεκανήσου η Κως έχει έξαιρετική θέσι και για το μέγεθος της. — Είνε το δεύτερο μετά τη Ρόδο νησί σε έκτασι— άλλ' άκόμη για το ιστορικό, άρχαιολογικό και τουριστικό, ενδιαφέρον που παρουσιάζει η οφμισμένη αυτή πατρίδα του μεγάλου Ιπποκράτη.

Το σχήμα του νησιού, στενόμακρο, εισχωρεί μέσα στο Βαθύ Κεραμεικό κόλπο της Μ. Άσίας, που λέγεται και κόλπος της Κω, από το δνομά της. Γνωρίμες είνε οι στεριές της Μ. Άσίας που βρίσκονται άπέναντι με την Άλικαρνασσό, την πατρίδα του Ηροδότου και τη φημισμένη Κνίδο, τόσο λατρείας της Άφροδίτης, όπου ύπήρχε και το περίφημο άγάλμα της Κνιδίας Άφροδίτης του Πραξιτέλη.

Η ιστορία της Κω είνε παλιά, όσο και η έλληνική. Στον Τρωικό πόλεμο λαμβάνει μέρος με τριάντα «γλαφυρά» καράδια, που δείχνουν τη μεγάλη πολιτική και στρατιωτική δύναμη, που είχε την εποχή εκείνη.

Άλλά και στα κατοπινά χρόνια κρατάει τη δύναμή της. Η εύφορία της γής της και το μεγάλο εμπόριο της τη φέρνουν σε μεγάλη άκμή στα χρόνια του Μεγάλου Άλεξάνδρου και των Διαδόχων του. Ο πληθυσμός της ξεπερνούσε τις 160 χιλιάδες, ενώ σήμερα μόλις φάνει το δέκατο.

Στην εποχή της μεγάλης άκμης της, η Κως ήταν ο άγαπημένος τόπος των βασιληδών της Αίγυπτου, των Πτολεμαίων. Έκει η βασίλισσα της Αίγυπτου Βερενίκη γέννησε τον Πτολεμαίο Β'. Άργότερα οι βασιληδες της Αίγυπτου είχαν φυλάξει στο νησί τους θησαυρούς τους, καθώς και την περίφημη χλαμύδα του Μεγάλου Άλεξάνδρου, που την πήρε κατόπιν ο Πουμπλίος και τη φόρεσε. Όταν έκανε το θρίαμβό του στη Ρώμη, μετά τον Περσικό πόλεμο.

Άλλά η μεγάλη δόξα της άρχαιας Κω, ήταν το Άσκληπιείο της, που βρίσκεται σε μισή ώρα άπόστασι από τη σημερινή πρωτεύουσα.

Οί άνασκαφές που έγιναν πριν άπό πενήντα χρόνια και συνεχίστηκαν κατόπιν μας δώσαν την εικόνα του περίφημου αυτού ιατρείου και ιερού της άρχαιότητας, που δεν ήταν μόνο τόπος θεραπειάς και θεοσκευτικής λατρείας, άλλ' ά συγχρόνως και το πιδό φημισμένο κέντρο για την ιατρική έπιστήμη. Το ιατρείο αυτό, που η παράδοσι άναφέρει ότι το ίδρυσε ο Ιατρός Ποδολείριος — ο γιος του Άσκληπιού — μετά τον Τρωικό πόλεμο, έφτασε στη μεγαλύτερη άκμή του τον 5ον π. Χ. αιώνα, με το μεγάλο δάσκαλο της Ιατρικής έπιστήμης, τον Ιπποκράτη, που ήταν κι' αυτός γέννημα της Κω.

Κατά χιλιάδες μαζεύονταν κάθε χρόνο οι άρρωστοι από όλα τα μέρη της Έλλάδος και της Έγγυς Άνατολής για να κάνουν τα ιαματικά λουτρά τους στις περίφημες έγκαταστάσεις του Άσκληπιείου, και να έξετοσιούν από τους έακουμένους γιατρούς του. Άκόμη και για να άπολυσουν τις φυσικές άμορφές και το άραιο κλίμα του νησιού, καθώς και τα καλλιτεχνικά έργα που κοσμούσαν το Άσκληπιείο, μερικά από τα όποια ήταν οφμισμένα σε όλο τον κόσμο, όπως η Άναδυομένη Άφροδίτη του Άπελλι. Περιζήτητα ήταν τότε και τα κοσμήτα της Κω που τα συνιστά ο Ιπποκράτης για τονιστικά και φάρμακα. «Και πινέτω (ό άσθενής) σίλον ασπιδόον Κώων. Συμβούλη γρήσιμη για τους υπεκοήδες της έποχής εκείνης...

Περίφημα ήταν και τα μεταξωτά της Κω — έλαφρά και διάφανα — καθώς και οι μυρωδιές που έφτιαχναν στο νησί από θάμνους και άγριολούλουδα. Κατεργάζονταν άκόμη το νυσοσί σε κοσμηματα, που έθαμαζόνταν για

Η ΚΩΣ ΚΙ' Ο ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ

Στα βυζαντινά χρόνια το νησί άνήκε στο Θέμα της Δωδεκανήσου. Κατόπιν είδε τις έπίδρομες διαφόρων κατακτητών: των Σαρακηνών, των Γενοβέζων, των Ιπποτών του Αγίου Ιωάννου, των Τούρκων και στο τέλος των Ιταλών, από το 1912. Άν όμως η Κως άλλαξε πολλούς άφέντες, στους αιώνας που περάσαν, δεν έχασε ούτε την έλληνικότητά της, ούτε τίποτε από τις φυσικές της άμορφές.

Ο έπισκέπτης που θα φτάση σήμερα στην πατρίδα του Ιπποκράτη θα βρή την ίδια ωραία φύσι, που έχει εξυμνήσει ο Θεόκριτος στα Βουκολικά του ειδύλλια. Θα βρή άκόμη και την πανάρχαια πηγή Βουρίνα, έργο άξιοθαύμαστο τριάντα τουλάχιστον αιώων, που δίνει και τώρα νερό στην πρωτεύουσα της Κω, όπως και στην άρχαιότητα.

Άλλά να κι' ο ιστορικός πλάτανος του Ιπποκράτη! Ένα πελώριο δέντρο, που οι γυμνοί κλάδοι του άκουμπούν, σε δωμους και άρχαίες κώωνες. Κάτω από τον πλάτανο αυτό — σύμφωνα με την παράδοσι — ο Ιπποκράτης δίδασκε τη μεγάλη έπιστήμη του Άσκληπιού.

Κατά πόσο, βέβαια, είνε ο ίδιος πλάτανος που ζή κι' άναώνεται δύομισι χιλιάδες χρόνια τώρα ή νεώτερος που έχει βγή από τη φύτρα του είνε ζητήμα που οι βιτανολόγοι δύσκολα θα μπορούσαν να μας το βεβαιώσουν... τουλάχιστον όπως μας το βεβαιώνει ο ποιητής Σούτσος σε ένα ποιήμα του άφιερωμένο στο ιστορικό δέντρο:

Είς την γήν του Ιπποκράτους πλάτανος έτών χιλίων κρήνας και ναούς σκεπάζει δόξα αυτή των έγκοσμιών δέν γρηάσει, δεν πεθαίνει κολοβούτα κατ' αιώνας άλλά ζή και άναθάλλει...

Έκτός όμως από τον πλάτανο του Ιπποκράτους, υπάρχουν και πολλά άλλα άξιοθέατα στο ωραίο αυτό νησί της Δωδεκανήσου. Έλληνικές άρχαιότητες, βυζαντινές έκκλησίες, έρειπώμενα φράγγικα κάστρα και άλλα άκόμη ιστορικά μνημεία, που μαζι με την ωραία φύσι του νησιού, την πλούσια βλάστησι, τα τρέχονενα νερά και τις ιαματικές πηγές, το φέρνουν στην πρώτη γραμμή του τουριστικού ενδιαφέροντος.

Ένα ταξίδι στην Κω θα μας θυμίση όλη εκείνη την παλιά δόξα του νησιού που συγκέντρωνε άλλοτε την προσοχή του γνωστού τότε κόσμου και συνέδεσε τ' όνομά του με μια από τις περίφημες μορφές της άρχαιας διακοσμεως, τον Ιπποκράτη. Η σύγχρονος ιατρική — με τις τόσες άνακαλύψεις και έφευρέσεις — καταφεύγει πολύ συχνά στις ιπποκράτειες μεθόδους και διατηρεί σχεδόν ζήλοτυπα και την δοολογία του άκόμη.

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Για να πιούν το κρασί...

Στις τελευταίες του θελήσεις, κάποιος Γκορντ Μπατίνι, κάτοικος της Νεαπόλεως, άφινε παραγγελία να μοισαστούν έξη λίτρα κρασί σε καθένα από τους έβελοντάς που θα προσφένονταν να σηκώσουν στους ώμους τον το φέρετρό του. Βρέθηκαν δε τόσο πρόθυμοι να ύποβληθούν σ' αυτό τον κόπο, ώστε γράφιστηκε να γίνη κλήρωσι. Κι' όμως ο μακαρίτης ζύγισε 140 κιλά!...

Χαρακτηριστικός τύπος νέας της Κω.

την πλούσια βλάστησι, τα τρέχονενα νερά και τις ιαματικές πηγές, το φέρνουν στην πρώτη γραμμή του τουριστικού ενδιαφέροντος.

Ένα ταξίδι στην Κω θα μας θυμίση όλη εκείνη την παλιά δόξα του νησιού που συγκέντρωνε άλλοτε την προσοχή του γνωστού τότε κόσμου και συνέδεσε τ' όνομά του με μια από τις περίφημες μορφές της άρχαιας διακοσμεως, τον Ιπποκράτη. Η σύγχρονος ιατρική — με τις τόσες άνακαλύψεις και έφευρέσεις — καταφεύγει πολύ συχνά στις ιπποκράτειες μεθόδους και διατηρεί σχεδόν ζήλοτυπα και την δοολογία του άκόμη.

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Για να πιούν το κρασί...

Στις τελευταίες του θελήσεις, κάποιος Γκορντ Μπατίνι, κάτοικος της Νεαπόλεως, άφινε παραγγελία να μοισαστούν έξη λίτρα κρασί σε καθένα από τους έβελοντάς που θα προσφένονταν να σηκώσουν στους ώμους τον το φέρετρό του. Βρέθηκαν δε τόσο πρόθυμοι να ύποβληθούν σ' αυτό τον κόπο, ώστε γράφιστηκε να γίνη κλήρωσι. Κι' όμως ο μακαρίτης ζύγισε 140 κιλά!...

Τα έρείπια του περίφημου Άσκληπιείου του Ιπποκράτους στην Κω.

Τα έρείπια του περίφημου Άσκληπιείου του Ιπποκράτους στην Κω.

33

Το μικρό άτελιέ είναι βυθισμένο σχεδόν μέσα στη σκιά απ' τη νύχτα που απλώνεται. Λίγο μόνο φως μπαίνει απ' το μενάλο παράθυρο, που ρίχνει τις αχτίδες του σ' ένα ωραίο κι αρμονικό γυναικείο πρόσωπο και στα μακριά, λεπτά γυναικεία χέρια, που κρατούν το πινέλλο. Ο μεγάλος πίνακας τελειώνει. Είναι ένα ωραίο πορτραίτο κοριτσιού, που το πλακισώνει ένα τοπίο την ώρα του δειλινού.

Η Λεωνώρα είναι ευχαριστημένη από τη δουλειά της, μέσα στη ζεστή αυτή ατμόσφαιρα. Μά, ξαφνικά, η πόρτα του άτελιέ ανοίγει και το ηλεκτρικό που άναψε διαλύει όλη την ποιητική αυτή ατμόσφαιρα.

— Ά! εδώ είσαι, της λέει ο άντρας της, ο Πώλ, εδώ μέσα στα χρώματά σου και τα πινέλλα σου; Έγώ δεν είμαι τίποτα. Έρχομαι κουρασμένος σπíti μου, ελπίζοντας να βοώ τη γυναίκα μου στην κουζίνα κι' όμως...

— Εσύ σαι, Πόλο; λέει κι' εκείνη κάπως σαν χαμένη. Νόμιζα πως ήταν άκονο νωρίς. Συγγνώμη, το φαγητό είναι άλλωστε έτοιμο.

— Ναι, το φαντάζομαι, κύριε όπως πάντα. Νομίζεις πως ζούμε από την τέχνη; Αυτό νομίζεις;

— Ω! Πώλ, στενάζει η νεαρή γυναίκα, έτοιμη να κλάψη. Ιβίτε καν κύτταρες το ταμπλώ μου. Τελειώσε, βλέπεις; Θέλω να το τελειώσω άποψε! Είναι δτι καλύτερο ζωγράφισα. Θα το στείλω στην Έκθεσι, το Νοέμβριο. Είμαι βέβαιη πως θα πάρη το πρώτο βραβείο.

— Θέλω να φάω, καταλαβαίνεις; Πεινάω, δούλεψα όλη μέρα σαν σκυλί. Ταμπλώ, χρώματα, πινέλλα, άνοησιες, άνοησιες!...

Γράνε τώρα δύσθυμοι. Ο Πώλ συνεχίζει τη γκρίνια του: — Να πασοκολουθής τους άρρώστους σου στο νοσοκομείο, να κάνης ένευήσεις, να σώζης ανθρώπινες ζωές, αυτό είναι επιεία, όνι ή ζωοσφική!

— Ναι, Πώλ, λέει ταπεινά η Λεωνώρα, το ξέρω. Άκουσε υ' θα σου πώ κάτι. Όταν ήμουνα μικρή — χαμονελάει το φερών — όνειρευόμουνα να γίνω γιατρός. Είχα γραφή μάλιστα στην Ιατρική Σχολή κι' άκολουθήσα σπουδές δυό χρόνις. υά έπειτα άναγκάστηκα να τις διακόψω. Δέν τα κατάφερα, κι' έτσι περιορίστηκα στη ζωγραφική. Εκεί τα κατάφερα καλύτερα. Μά ήταν για μένα μιá μεγάλη άπογοήτευσι που πασάτησα την ιατρική...

— Άληθεια; της λέει με φωνή τρυφερή.

— Ναι, άνάπη μου. Έσύ είσαι ένας μεγάλος γιατρός, ένεις τις ίκονοποιήσεις σου γιατί δέν θέλεις να μ' άφήσης και τις δικές μου;

*

Έχει νυχτώσει πιά. Μπρος στο πορτραίτο της κόρης, ο Πώλ φαίνεται σαν ύπνωτισμένος. Το κυττάζει με προσοχή. Είν' άληθινά ωραίο! Σκέφτεται τη γυναίκα του, που πλαγίστε κιόλας.

Ο Πώλ πάει στην κρεβατοκάμαρα.

— Πώλ; του φωνάζει εκείνη γλυκά.

— Ναι, άγάπη μου;

— Είσαι ακόμα θυμωμένος μαζί μου;

— Όχι, άγαπημένη μου. Σου ζητώ συγγνώμη. Άκουσέ με, Λεωνώρα. Μούλεγες πριν πως όταν ήσουνα κορίτσάκι όνειρευόσουνα να γίνης γιατρός. Έ! θέλεις να σου πώ ποιά ήταν το δικό μου το νεανικό όνειρο; Να γίνω ζωγράφος, ναι, μεγάλος ζωγράφος! Θα σου φωνή γελοίο, υά έτσι είναι. Δέν είχα όμως ταλέντο... Φανταζόμουνα τις εκθέσεις σου, τον κόσμο να κυττάξη τα ταμπλώ μου, τη φήμη, την ύποθέωσι... Θα πεθάνω δίχως να τα γευθώ ποτέ όλ' αυτά. Με καταλαβαίνεις, Λεωνώρα;

— Καταλαβαίνω, Πώλ, ναι, καταλαβαίνω κι' αυτά κι' άλλα πολλά...

— Καταλαβαίνεις τώρα, γιατί δέν ήθελα να σε συνοδέψω σε καυιά έκθεσι; Λεωνώρα, έσύ είσαι σπουδαία, είσαι πραγματική ζωγράφος. Ήμουνα πριν στο άτελιέ σου. Το

ΜΙΚΡΟ ΔΡ. ΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

«Πορτραίτο κοριτσιού» είναι ένα άριστοούργημα, Λεωνώρα. Δίχως άλλυ θα βραδευθί...

— Ω! Πώλ, σ' ευχαριστώ, σ' ευχαριστώ... Μά για πές μου, γιατί ποθούμε ναμαστε πάντα αυτό που δέν είμαστε;

— Ποιός ξέρει, Λεωνώρα...

Της χαϊδεύει τα μαλλιά, τα νέσια, τη φιλεί τρυφερά στο μάγουλο, στο μέτωπο απ' όπου ξεκινούν τόσες θείες έμπνεύσεις!

— Δέν ξέρεις, της λέει σιγά, πόσα θάδινα για να μπορούσα να ζωγραφίσω όπως έσύ!

*

Η μεγάλη αίθουσα της εκθέσεως είναι γεμάτη κόσμο. Τα ταμπλώ είναι κρεμασμένα στους τοίχους με τ' όνομα του κάθε ζωγράφου. Ο Πώλ νοιώθει κάποια δειλία εκεί μέσα.

— Τι κόσμος! Θάσαι εύτυχισμένη, Λεωνώρα!

— Ευχαριστώ που ήρθες, άγάπη μου, του λέει.

Το έργο της «Πορτραίτο κοριτσιού» κρέμεται στο βάθος και τραβάει την προσοχή των φιλοτέχνων. Πολλοί στέκονται και το θαυμάζουν. Ο Πώλ πλησιάζει κι' αυτός με τη γυναίκα του.

— Δίχως άλλο θα πάρη το βραβείο, της λέει. Ξαφνικά νοιώθει ένα σκίρτημα.

— Λεωνώρα... Λεωνώρα, μά βλέπω τ' όνομά μου πάνω στο ταμπλώ! Δέν καταλαβαίνω!...

— Ναι, είναι το δικό σου όνομα, του λέει η γυναίκα του χαμογελώντας του έρωτικά. Όλοι θα μάθουν τ' όνομά σου, θα νομίσουν πως έσύ είσαι ο ζωγράφος και σένα θα βραδύσουν.

— Γιατί, γιατί τόκανες αυτό; τη ρωτάει με φωνή που τοέρει.

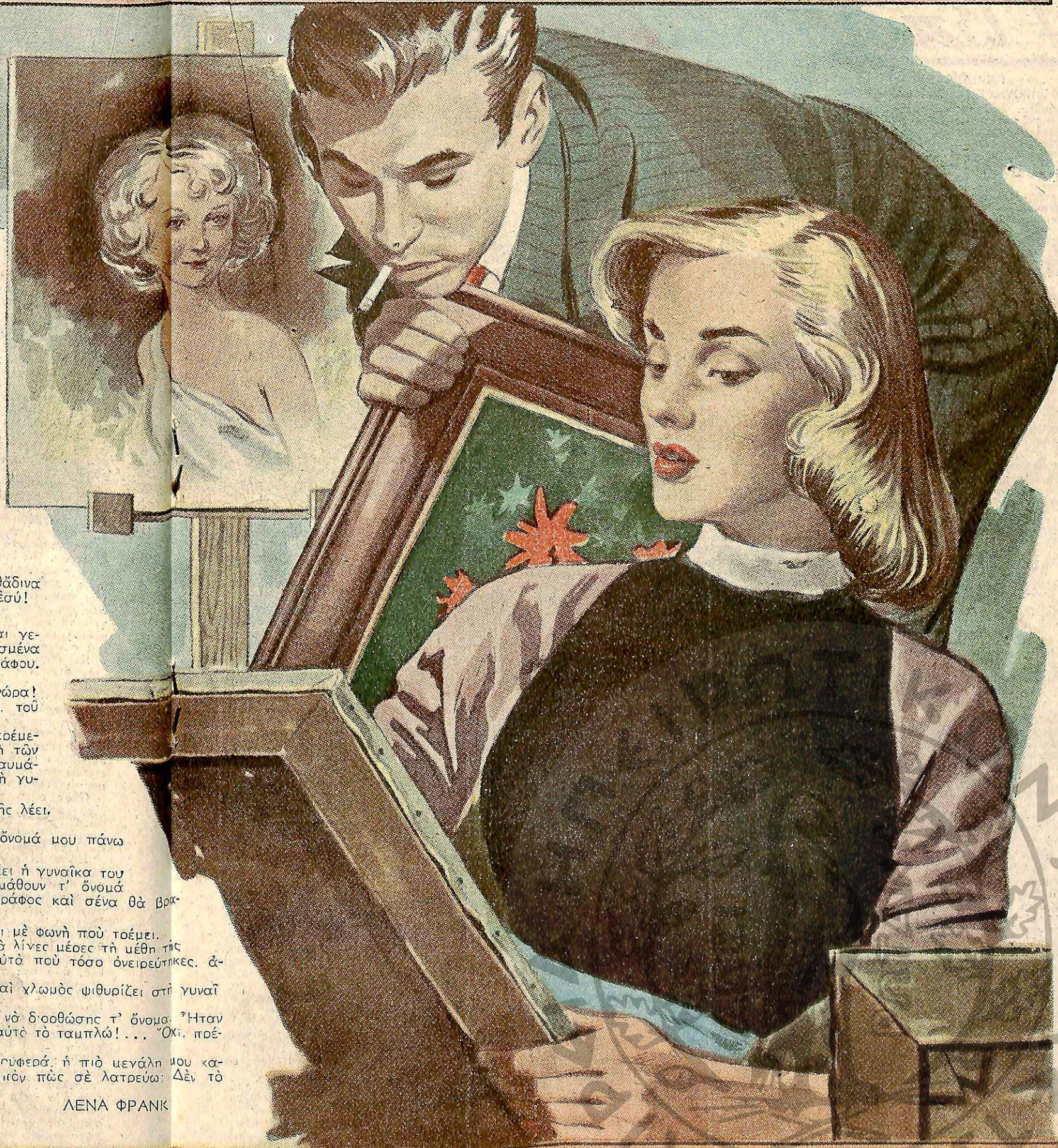
— Γιατί ήθελα να δοκιμάσης κι' έσύ για λίνες μέρες τη μέθη της επιτυχίας, τους επαίνους του κόσμου. Αυτό που τόσο όνειρεύτηκες, άγάπη μου!...

Κάτι τον πνίγει τώρα. Συγκινημένος και χλωμός ψιθυρίζει στί γυναίκα του:

— Όχι, άγάπη μου, δέν θέλω. Πρέπει να διορθώσης τ' όνομα. Ήταν ή πιό μεγάλη κατάκτησι σου στην τέχνη αυτό το ταμπλώ!... Όχι, πρέπει ν' αλλάξης τ' όνομα.

— Όχι, του άπαντάει ναμονελώντας τρυφερά, ή πιό μεγάλη μου κατάκτησι είσαι έσύ. Πώλ. Δέν ξέρεις λοιπόν πως σε λατρεύω; Δέν το ξέρεις άγαπημένη μου;

ΛΕΝΑ ΦΡΑΝΚ

Η Βασιλίτσα του χρυβού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μια ημέρα, από το πορτοφόλι του Άντρεά, έπεσε, μια φωτογραφία της Τερέζας σε παιδική ηλικία. Η Βασίλισσα του Χρυσού, μόλις την είδε, χλωμίωσε κι άρχισε να ερωτίζει τον τρολλή: «Είπε η κόρη μου, η Τερέζα!». Έπειτα έχασε τις αισθήσεις της και τη λιποθύμια της διαδέχθηκε ένας βαθύς ύπνος. Όταν ξυπνήσε την άλλη ημέρα ο Άντρεάς στις σχετικές ερωτήσεις της, της εξήγησε, ότι ήταν γιος της, ο σύζυγος της Τερέζας. Της ζήτησε όμως να ησυχάσει, γιατί ήταν ακόμη εξασθενημένη από τις συγκινήσεις και της υποσχέθηκε πως, όταν θα γινόταν καλά, θα πήγαιναν να συναντήσουν την Τερέζα και τη Φράγκα, τις κόρες της.

— Άνδρέα!
— Ο νέος έτρεξε κοντά της.
Το άπλωσε το χέρι της μόλις τον είδε.

— Κοιμήθηκα θαυμάσια, του είπε. Και θυμάμαι καλά και την παραμικρή λεπτομέρεια απ' τη χθεσινή μας συζήτηση. Να το πιστέψω λοιπόν ότι θα έχω ένα γιο σαν κι' εσάς κι' ότι θα ξαναδώ τα παιδιά μου; Και η Σίμπυλ; Τι άπόγινε η καλή μου φίληνός;

— Φρόντισε τις κόρες σας και τις ανάθρεψε σαν στοργική μητέρα.

— Η καλή μου η Σίμπυλ! Και τώρα Άντρεά πρέπει να κρατήσετε την υπόσχεσή μου! Εδώσε γιες. Ένσω θα μιλάς, θα προσπαθήσω να είμαι ήρεμη και κατόπιν, όταν έρθη η σειρά μου, θα σου διηγηθώ τις φρικτές περιπέτειες που πέρασα.

— Όλα αυτά όμως θα σας κάνουν να υποδέρετε.

— Όχι, απαντήστε! Αυτή η εξίστησή μου θα μ' ανακουφίσει όσο δεν μπορείτε να φανταστείτε.

— Ο Άντρεάς ντ' Άνζελό δεν επέμεινε περισσότερο.

— Έστω, είπε. Άλλά θα προγενεατίσουμε πρώτα μαζί, σαν μητέρα και γιος. Και τώρα, ως μη μιλώμε πια γι' αυτά.

Η Ναδίνα σώπασε για να ευχαριστήσει τον γιο της. Πού αν και μία μέρα μόνο τον γνώριζε, τον είχε αγαπήσει σαν πραγματικό της παιδί. μ' όλη τη θερμότητα της καρδιάς της.

— Ο Άντρεάς κράτησε την υπόσχεσή του και ύστερα απ' το πρόγευμα αποφάσισε να της διηγηθώ όλη την ιστορία του. Κάποτε κοντά του, πήρε το χέρι της μέσα στα δικά του και με άπειρες προφυλάξεις της εξίστησε, ότι είχε συμβεί στην οικογένειά ντ' Ροσβέλ απ' την επιστροφή του Χριστιανού με την δόνη γυναίκα του, ως τη στιγμή που αυτός, ο ντ' Άνζελό, άποχωρίστηκε την Τερέζα κι' έφυγε για τη Γαλλία.

Η καρδιά της άτυχης γυναίκας άνακουφιζόταν συχνά-σικά, όσο ο Άντρεάς την πληροφορούσε πως πρώτα η Σίμπυλ, ύστερα η βαρώνη Γιάκομπσεν και τέλος η Τερέζα, όλοι δηλαδή οι άνθρωποι που ά- Τερέζα, είχαν συμμεριστεί την πεποίθησή της Φράγκας, που ούτε γι' αμιά στιγμή δεν άναγνώρισε γι' αμιά στιγμή της γυναίκας του, ως τη στιγμή που αυτός, ο ντ' Άνζελό, άποχωρίστηκε την Τερέζα κι' έφυγε για τη Γαλλία.

— Άκουγε δακρυσμένη τον Άντρεά και σιωπιθιούσε.

— Χουρή μου Φράγκα! Ήσουν πάντα στοργική κοπέλλα. Και μ' άποζημιώνεις έτσι γι' αμιά στιγμή που μου προσέφερες όταν γεννήθηκες...

— Άγανάκτησε κατόπιν όταν έμαθε τί, ύπόφερε η Τερέζα απ' την έλευσή και πανούργια έκεινη γυναίκα που της έκλεψε τη θέση της και τ' όνομά της κι' ένθουσιαστήκε με τη στάση της Παυλίνας, που με την καλή της καρδιά και με το έξυπνο μυαλό της είχε βοηθήσει τον Άντρεά να προσδεύσει και να πλουτίσει.

Όταν ο νέος τελείωσε τη διήγησή του, η Ναδίνα ντ' Σάντα Κρούζ άρχισε ήρεμα την ιστορία της. Μία ιστορία τόσο τραγική και τόσο άπιστευτη, ώστε ο Άντρεάς δίσταζε να παραδεχτεί ότι το λογικό είχε

Ξαναγυρίζει έντελώς στην φτωχή και βασανισμένη αυτή γυναίκα.

Μα οι λεπτομέρειες που του έλεγε είχαν τέτοια ακρίβεια, ώστε δεν μπορούσε παρά να την πιστέψει άδιστακτα.

Τού διηγήθηκε λοιπόν τη διαφώνια που Βασίλευε άνάμεσα στο Χριστιανό και τη σύζυγό του, επειδή η τελευταία δεν ήθελε να τον συνοδεύσει στην Άθνα, όπου επρόκειτο να πάει, για να τακτοποιήσει διάφορες υποθέσεις του.

Άλλά μεσολάβησε τότε η βαρώνη Γιάκομπσεν. Έκείνη συμβούλεψε τη Ναδίνα να κάνει με τον άντρα της το μακρινό εκείνο ταξίδι. Της εξήγησε πως θα ήταν γι' αμιά στιγμή της θύμισε ότι ο κόμης την επιπολαιότητα του δεν θα κατώρθωνε, αν πήγαινε μόνος του, να τελειώσει καλά τις δουλειές του.

Κι' έτσι η κυρία ντ' Ροσβέλ δεν έφερε πια καμιά αντίρρηση και σ' έλινό έφευγε με τον άντρα της για την Άθνα.

Απ' τη στιγμή όμως που ξεκίνησαν μία μεγάλη ψυχρότητα Βασίλευε μεταξύ τους, που εξακολούθησε σ' όλη τη διάρκεια του ταξιδιού.

Το πλοίο άγκυροβόλησε άναγκαστικά,

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Η γνωστή τσαγουδίστρια Έβελινα, που σημειώνει εξαιρετικές επιτυχίες στην Κωνσταντινούπολη με το έκλεκτο ρεπερτόριό της. Μετά την επάνοδό της στην Άθνα η Έβελινα θα εμφανιστεί και πάλιν σε κοσμικό νυχτερινό κέντρο.

έξ αιτίας κάποιας βλάβης που έπαθε, στον Άγιο Θωμά.

Επειδή οι επιδιωρθώσεις θα κρατούσαν κάμποσες ημέρες, ο κόμης βγήκε έξω, αλλά η Ναδίνα άρνήθηκε να τον συντροφεύσει κι' έμεινε μόνη στο πλοίο.

Οι έπισκευές κράτησαν όλόκληρη έβδομάδα και στο διάστημα αυτό η κυρία ντ' Ροσβέλ πολύ σπάνια συναντιόταν με το σύζυγό της που προσφασίζταν συνεχώς, ότι είχε στο νησί διάφορες σπουδαίες ασχολίες.

Η γυναίκα του δεν τον πίστευε φυσικά, είχε όμως συνηθίσει ν' αδιαφορή έντελώς γι' αμιά στιγμή που έκανε ο άντρας της.

Όταν εξακολούθησαν το ταξίδι τους γι' αμιά Άθνα, ο κόμης φαινόταν τόσο άπασχολημένος και το πρόσωπό του είχε μία τόσο δυσάρεστη έκφραση, ώστε η κόμησησα παραξενευτήκε.

— Θα παίξετε ίσως πάλι και θα χάσετε μεγάλα ποσά; τον ρώτησε μία ημέρα.

— Όχι, άπάντησε αυτός. Είμαι βέβαια κάπως στενοχωρημένος κι' άνυπόμονος, μα αυτό δεν προέχει απ' ό,τι φαντάζεστε...

— Μπορώ να μάθω τί σας συμβαίνει;

— Άν μου υποσχεθείτε ότι δεν θα παρεξηγήσετε τί πράγματα που θα σας διηγηθώ, της άπάντησε ο κόμης, τότε ναι, θα σας τα έμπιστευτώ όλα! Άλλωθως όχι.

Η κόμησησα ντ' Ροσβέλ είχε ύποφερι αρκετά, ώστε έπρεπε να έξει ότι δεν ήταν δυνατόν να έχη την παραμικρή έμπιστοσύνη στο σύζυγό της. Άλλά ήταν τόσο άγνη και ελκυστική αυτή, ώστε ποτέ δεν είχε ύποφερι να πιστέψη ότι κάθε καλό αίσθημα είχε σβύσει στην ψυχή του Χριστιανού.

Οι τελευταίες λέξεις του συζύγου της της έκαναν έντυμια.

— Έξηγηθήτε, του άπάντησε και να είστε βέβαιοι πως δεν πρόκειται να δώσω άλλη σημασία στα λόγια σας...

— Έρω ότι είστε πολύ καλή, άπάντησε ο κύριος ντ' Ροσβέλ. Πολλές φορές ως τώρα σας παραγνώρισα και είχα τύψεις γι' αυτό. Μα το θάρρος που δείξατε τελευταία να έγκαταλείψετε τις κόρες σας και να με συνοδεύσετε στο ταξίδι μου μ' έκανε ν' άνοιξω τα μάτια μου και να καταλάβω την πραγματική σας αξία...

— Αισθάνομαι βαθιά έκτιμησι γι' αμιά, Ναδίνα, και θα ήμουν ο ευτυχέστερος άνθρωπος, αν θέλατε, και γι' αμιά των παιδιών μας, να δώσουμε τα χέρια, να γίνουμε φίλοι από δω και πέρα γι' αμιά συνεχίσουμε έτσι άνυμνημένα τη ζωή μας και στο σπίτι μας στο Παρίσι.

Η κυρία ντ' Ροσβέλ άκούγοντας αυτά τα λόγια συγκινήθηκε. Κι' ούτε βέβαια της πέρασε απ' το νου ότι πίσω απ' όλα αυτά ήταν πιθανό να κούβεται κάποια παγίδα.

Προτίμησε να πιστέψη αυτό που της έλεγαν συχνά η Σίμπυλ κι' η Παυλίνα: ότι ο Χριστιανός, όσο περνούσαν τα χρόνια, θα καταλάβαινε πόσο μάταιες ήσαν οι διασκεδάσεις και πόσο άσχημα σπαταλούσε τον καιρό του και τη ζωή του κι' ότι θα γυρίζει άλλαγμένος κοντά στην οικογένειά του και στα παιδιά του.

Στην αρχή της ήθε η έπιθυμία να σ' ύπερηφάνη και σκληρή άπεναντί του, όπως τού άείζε.

Είχε με μιάς σκεφτή τις πικρές ποι, πέρασε, τα χαμένα νεύδα της, τη θλίβερη διάψευσι των ελπίδων της και τους έξευτελισμούς που τράβηζε απ' αυτόν.

Μα συνεχώς παραυσιότιηκαν στο μάτια της οι γλυκές μορφές της Φράγκας και της Τερέζας.

Ο Χριστιανός δεν ήταν πατέρας τους; Και τα παιδιά της δεν θα μεγάλωναν σε μία πιο εύτυχισμένη άτμόσφαιρα, αν άποφάσιζε να σβύση το παρελθόν και να συνενωθώ με τον κόμηση;

— Άλλωστε γι' αμιά την άγάπη τους και τί δεν ήταν ίκανή να θυσιάσει η Ναδίνα;

Επειδή όμως έμεινε μερικές στιγμές σκεπτική, ο κύριος ντ' Ροσβέλ της είπε: — Δεν θέλετε να με συγχωρέσετε, το βλέπω...

— Δεν είπα τίποτα τέτοιο, άποκρίθηκε έκεινη ζωηρά. Φάνει η διαγωγή σας στο μέλλον να είναι καθώς πρέπει και να δείξετε ότι μπορείτε να βρήτε την εύτυχία άνάμεσα στα παιδιά σας και κάποιο θέλητρο στο σπίτι μας...

— Είστε άξιολάτρευτη, Ναδίνα! Δεν περιμένα τόση καλωσύνη για μένα που τόσο πρόστυχα σας φέρθηκα. Σας ύποσχομαι όμως ότι από έξής θα είμαι πρόστομα πατέρα και συζύγου. Και τώρα θα έχω το θάρρος να σας έμπιστευτώ τις σκέψεις που τόσο μ' άπασχολούν.

— Σας άκούω...

— Το πλοίο με είχε κουράσει τρομερά. Ήμουν λοιπόν πολύ ευχαριστημένος όταν βγήκα στην ξηρά, γιατί έτσι θα κοιμώμουν σ' αλήθινω κρεβάτι χωρίς να με ζαλίζει η θάλασσα. Ύστερα απ' την πρώτη μου νύχτα, επειδή ο καιρός ήταν εξάίσιος, υπήκα σ' ένα άμάξι με το σκοπό να κάνω ένα μικρό περίπατο στις γύρω διάφορες έξοχές. Οι έκδρομές αυτές μ' ένθουσίασαν.

— Μα μου φαίνεται ότι έζωστε κι' απ' άλλοτε τον Άγιο Θωμά...

— Όχι, δεν τον ήξερα...

— Μήπως όνειρεύομαι; Τότε, στα πρώτα χρόνια του γάμου μας όταν μέναμε στην Άθνα δεν πηγαιότα συχνά εκεί πέρα;

— Ποτέ!

Η Ναδίνα κύτταξε στα μάτια στο σύζυγό της.

— Είστε βέβαιος ότι είναι μία τίμια γυναίκα;...

— Θα πράξενοόμουν πολύ, αν συνέβαινε το αντίθετο, αφού σας μοιάζει τόσο πολύ. Άλλά μοσείτε να το εξακριβώσετε και μόνη σας. Καλέστε την κοντά σας, γνωρίστε την συζητήστε μαζί της και αφού σχηματίσετε μία σωστή γνώμη για τον χαρακτήρα της, τότε άποφασίζετε, ότι σας φανή καλύτερο...

— Πώς σας ήθε αυτή η ιδέα; άπόρρησε η Ναδίνα. Θέλετε να πήτε να την πάρω κοντά μου στο σπίτι που έζησε η υπτέρα μου; Και τί θα πούν όλοι οι γνωστοί μας, όταν δούν να μας συνοδεύει αυτή η νέα; Όλοι έξερουν καλά, ότι δεν είχα ποτέ αδελφή. Καταλαβαίνετε λοιπόν πόσο προσβλητικό θα είν αυτό γι' αμιά μνήμη της μαοκσίας ντ' Σάντα Κρούζ!

— Ο κόμης ντ' Ροσβέλ δεν φάνηκε να φέρη καμιά αντίρρηση.

— Ελάτε, λοιπόν, άγαπητή μου, μ' άστενοχωρίστε είτε χαμογελώντας. Δεν θα γίνω στο κάτω-κάτω παρ' ό,τι έπιθυμείτε έσείς. Κι' εγώ δεν πρόκειται να έπιθυμώ περισσότερο γι' αμιά πείσω να

— Σ' έμένα: Έλάτε... άφήστε τα συτά... Είναι περιττά...

— Είναι όμως αλήθινά κι' αυτό μ' έκανε να λυπηθώ, γιατί τόσο άνοητα άπομακονύθηκα όλα αυτά τα χρόνια απ' την καρδιά σας... Έχετε όμως δικόμο δεν είστε άναγκασμένη να με πιστέψετε. Έλπίζω ότι το μέλλον θα σας άποδείξη πόσο ελκυστική είμαι αυτή τη στιγμή...

— Συνεχίστε, είπε η Ναδίνα πιο συγκινημένη απ' ό,τι ήθελε να φαίνεται. Τί σας συνέβη;

— Ε, λοιπόν! Καθώς περπατούσα στην έξοχή, σας είδα εαφνικά κοντά μου! Έρχόσαστε να με συναντήσετε! Είσαυτε έσείς η ίδια με ντυμένη φτωχικά...

— Εγώ; Έξηγηθήτε...

— Έτυχε να μάθετε ποτέ, ότι άλλοτε, ο πατέρας σας, ο μαρκήσιος ντ' Σάντα Κρούζ, είχε μία κουφή σχέση' εδώ στον Άγιο Θωμά;

— Δεν άκούσα ποτέ να μιλούν γι' αυτό. Άυτό, ώστόσο είναι αλήθεια...

— Επειδή όμως ο πατέρας σας άναπούσε ελκυστικά τη μητέρα σας, που ήταν μία άγία γυναίκα, φρόντισε να κρύψη τους τελλούς έρωτές του γι' αμιά μνήμη της πικράν. Γι' αυτό κι' έσείς δεν έζωστε αυτή την ιστορία.

— Ίσως.

— Ο πατέρας σας λοιπόν άπόκτησε μία κόρη απ' τη φίλη του έκεινη. Ε, λοιπόν, η νέα αυτή είναι η ζωντανή εικόνα σας! Δεν έζωστε... Σας μοιάζει τόσο πολύ, σαν να ήταν δίδυμη αδελφή σας. Με τη διαφορά ότι αυτή είναι φτωχή και ύποφεί... Με μιά ματιά καταλάβα την κατάσταση της. Άδύνατος λοιπόν κατά μένος τα αίσθήματα του σεβασμού που είχα πάντα γι' αμιά των Σάντα Κρούζ, που έτερεχε και στις φλέβες του ευεργέτη μου, τού Δόν Ζοζέ, δεν μπορώ να ύποφείω την ιδέα ότι ένας άπόγονός τους, που τόσο παράξενα σας μοιάζει, θα τρυφίσει φτωχός κι' έρμος σ' όλη του τη ζωή.

— Όποια κι' αν ήταν η διαγωγή μου άπεναντί σας, ώστόσο ποτέ δεν έπαψα να νοιώθω σεβασμό και στοργή γι' αμιά μητέρα των παιδιών μου... Ύποφείω λοιπόν τώρα στη σκέψη ότι η άτυχη αυτή νέα, που έχει τα χαρακτηριστικά σας, ζή μέ-

σα στη δυστυχία. Μου φαίνεται σαν να ντροπιάζετε έξ αιτίας της και έσείς η ίδια!

Η Ναδίνα δεν μπορούσε να κούψη τη συγκίνησή της.

Γι' αμιά στιγμή, άόριστα, ύποπτευηκε ότι ο άντρας της προσπαθούσε να τη ξεγελάσει αλλά αυτό κράτησε μόνο μία στιγμή...

Σήκωσε τα μάτια της και τα κάοφωσε πάνω στο σύζυγό της. Αυτός είχε δώσει στο πρόσωπό του μία τέτοια έκφραση τιμωρίας και ελκυστικότητας, ώστε η Ναδίνα κατηγόρησε τον έαυτό της, σαν να είχε κάνει έγκλημα γι' αμιά φευγαλέα έκεινη ύποψία της.

— Λοιπόν, τον ρώτησε, συναντήσατε μιά γυναίκα που μου μοιάζει τόσο πολύ;

— Είσαυτε έσείς η ίδια!

— Τί κάνατε τότε; Πώς μάθατε ότι η νέα έκεινη ήταν κόρη του μαρκήσιου ντ' Σάντα Κρούζ;

— Μπορούσα στην άπίστευτη έκεινη όμοιότητα να έχασα τόσο και η φυσιογνωμία μου έδειχνε τέτοια έκπληξη, ώστε η έξνη σταμάτησε. Έδώ οι άνθρωποι άοχίζουν εύκολα τη κουβέντα και δεν διατάζουν να κάμουν γνωριμιές. Με μεγάλο σεβασμό λοιπόν έκανα μερικές έρωτήσεις σ' αυτή τη γυναίκα. Έτσι έμαθα ότι είχε πάει άλλοτε να εργασθώ ως παιδαγωγός στη Γαλλία κι' ότι είναι μόνη στον κόσμο τώρα που πέρασε η υπτέρα της. Νομίζω λοιπόν ότι θα ήταν καθήκον σας και δικό μου να της εξαοφάλισουμε μία άνετη ζωή.

— Είσαυτε βέβαιος ότι είναι μία τίμια γυναίκα;...

— Θα πράξενοόμουν πολύ, αν συνέβαινε το αντίθετο, αφού σας μοιάζει τόσο πολύ. Άλλά μοσείτε να το εξακριβώσετε και μόνη σας. Καλέστε την κοντά σας, γνωρίστε την συζητήστε μαζί της και αφού σχηματίσετε μία σωστή γνώμη για τον χαρακτήρα της, τότε άποφασίζετε, ότι σας φανή καλύτερο...

— Πώς σας ήθε αυτή η ιδέα; άπόρρησε η Ναδίνα. Θέλετε να πήτε να την πάρω κοντά μου στο σπίτι που έζησε η υπτέρα μου; Και τί θα πούν όλοι οι γνωστοί μας, όταν δούν να μας συνοδεύει αυτή η νέα; Όλοι έξερουν καλά, ότι δεν είχα ποτέ αδελφή. Καταλαβαίνετε λοιπόν πόσο προσβλητικό θα είν αυτό γι' αμιά μνήμη της μαοκσίας ντ' Σάντα Κρούζ!

— Ο κόμης ντ' Ροσβέλ δεν φάνηκε να φέρη καμιά αντίρρηση.

— Ελάτε, λοιπόν, άγαπητή μου, μ' άστενοχωρίστε είτε χαμογελώντας. Δεν θα γίνω στο κάτω-κάτω παρ' ό,τι έπιθυμείτε έσείς. Κι' εγώ δεν πρόκειται να έπιθυμώ περισσότερο γι' αμιά πείσω να

— Σ' έμένα: Έλάτε... άφήστε τα συτά... Είναι περιττά...

— Είναι όμως αλήθινά κι' αυτό μ' έκανε να λυπηθώ, γιατί τόσο άνοητα άπομακονύθηκα όλα αυτά τα χρόνια απ' την καρδιά σας... Έχετε όμως δικόμο δεν είστε άναγκασμένη να με πιστέψετε. Έλπίζω ότι το μέλλον θα σας άποδείξη πόσο ελκυστική είμαι αυτή τη στιγμή...

— Συνεχίστε, είπε η Ναδίνα πιο συγκινημένη απ' ό,τι ήθελε να φαίνεται. Τί σας συνέβη;

— Ε, λοιπόν! Καθώς περπατούσα στην έξοχή, σας είδα εαφνικά κοντά μου! Έρχόσαστε να με συναντήσετε! Είσαυτε έσείς η ίδια με ντυμένη φτωχικά...

— Εγώ; Έξηγηθήτε...

— Έτυχε να μάθετε ποτέ, ότι άλλοτε, ο πατέρας σας, ο μαρκήσιος ντ' Σάντα Κρούζ, είχε μία κουφή σχέση' εδώ στον Άγιο Θωμά;

— Δεν άκούσα ποτέ να μιλούν γι' αυτό. Άυτό, ώστόσο είναι αλήθεια...

— Επειδή όμως ο πατέρας σας άναπούσε ελκυστικά τη μητέρα σας, που ήταν μία άγία γυναίκα, φρόντισε να κρύψη τους τελλούς έρωτές του γι' αμιά μνήμη της πικράν. Γι' αυτό κι' έσείς δεν έζωστε αυτή την ιστορία.

— Ίσως.

— Ο πατέρας σας λοιπόν άπόκτησε μία κόρη απ' τη φίλη του έκεινη. Ε, λοιπόν, η νέα αυτή είναι η ζωντανή εικόνα σας! Δεν έζωστε... Σας μοιάζει τόσο πολύ, σαν να ήταν δίδυμη αδελφή σας. Με τη διαφορά ότι αυτή είναι φτωχή και ύποφεί... Με μιά ματιά καταλάβα την κατάσταση της. Άδύνατος λοιπόν κατά μένος τα αίσθήματα του σεβασμού που είχα πάντα γι' αμιά των Σάντα Κρούζ, που έτερεχε και στις φλέβες του ευεργέτη μου, τού Δόν Ζοζέ, δεν μπορώ να ύποφείω την ιδέα ότι ένας άπόγονός τους, που τόσο παράξενα σας μοιάζει, θα τρυφίσει φτωχός κι' έρμος σ' όλη του τη ζωή.

— Όποια κι' αν ήταν η διαγωγή μου άπεναντί σας, ώστόσο ποτέ δεν έπαψα να νοιώθω σεβασμό και στοργή γι' αμιά μητέρα των παιδιών μου... Ύποφείω λοιπόν τώρα στη σκέψη ότι η άτυχη αυτή νέα, που έχει τα χαρακτηριστικά σας, ζή μέ-

Ο ΖΗΛΙΑΡΗΣ

— Ευχαρίστος, γεαρέ μου, της έμπερπω να γορεύη. Δεν έζωω όμως αν θέλη κι' αυτή!...

φροντίζετε γι' αμιά άτυχη αυτή νέα. τη Ζουανέττα... Άς ύποθεσουμε ότι δεν σας είπα άπολύτως τίποτα κι' άς μιν ένασυζητήσουμε γι' αυτό το πράγμα. Άλλωστε δεν ταιριάζει ν' άνακατεύωμαι έγώ σ' ένα ζήτημα που άφορά μάλλλον έσας.

— Ίσως έχετε δικόμο... Όστόσο εγώ δεν μπορώ με κανένα τρόπο να την καλέσω στην Άθνα...

— Είμαι σύμφωνος. Άλλά θα πάμε άργότερα στη Γουάνα για να έπισκεφθώμε το χρυσωρυχείο που μας άφησε ο Δόν Ζοζέ. Τί σας έμποδίζει λοιπόν να την γνωρίσετε και αν την βρήτε καλή και τίμια να της δώσετε τα μέσα γι' αμιά μόρεση να ζήσ' ως παιδαγωγός η διευθύντρια οίκοτροφείου στην Νέα Υόρκη ή όποιάδήποτε άλλο;

— Η πρότασι αυτή άρεσε στην Ναδίνα. Κι' οι διαταγμοί της ύποχώρησαν άμέσως. Όσο κι' αν της ήταν άδύνατο άπό σεβασμό στη μνήμη της υπτέρας της, να πάρη μαζί της αυτή την παράξενη αδελφή της στην Άθνα, θα ήταν ώστόσο πολύ άσχημα να την έγκαταλείψη δίχως καμιά βοήθεια...

— Έστω, άπάντησε στον άντρα της. Ο άκολούθησ' τις συμβουλές σας. Άλλά πιστεύετε ότι η γυναίκα αυτή έχει τα προσόντα που χρειάζονται γι' αμιά έπάγγελμα που άνασφάρε; Και θα της άρέσει άργα μία τέτοια θέσι;

— Η Ζουανέττα η ίδια μου μίλησε γι' αυτό, άποκρίθηκε ο κόμης.

— Να μου δώσετε τη διεύθυνσι της, έίπε τότε η Ναδίνα νικημένη. Θα της γράψω.

Κι' έτσι έγινε. Όταν έφτασαν στην Άθνα μία τακτική άλληλογραφία άρχισε άνάμεσα στις δυο αδελφές.

Η κόμησησα στα γράμμάτα της έκφραζόταν στην αρχή με κάποια έπιφύλαξι και ψυχρότητα μάλιστα.

Άπεναντίας η Ζουανέττα άνοιξε σ' αυτή την καρδιά της και της έδειχνε πραγματικά αλήθινω αδελφική στοργή.

Έτσι η Ναδίνα συγκινήθηκε τέλος απ' την τόσο άγάπη της άγνωστης αδελφής της.

«Φαίνεται αλήθινά άξιοάγαπητη, συλλογίζόταν, και είμαι σίγουρη πως ό,τι κι' αν της προσφέρω — γι' αμιά μνήμης του πατέρα μου — δεν θα πεί χαμένο...»

Η συνάντησι ώστόσο των δυο αδελφών, που τόσο την έπιθυμούσε ο κόμης και που η Ζουανέττα τώρα τη ζήτουσε σε κάθε της γράμμα, άργούσαν από διάφορα άποόρητα έμπόδια.

Είχε βέβαια τους λόγους της η Παυλίνα Γιάκομπσεν, όταν έπέμεινε να συντημείνω περισσότερο γι' αμιά πείσω να

Είχε βέβαια τους λόγους της η Παυλίνα Γιάκομπσεν, όταν έπέμεινε να συντημείνω περισσότερο γι' αμιά πείσω να

Είχε βέβαια τους λόγους της η Παυλίνα Γιάκομπσεν, όταν έπέμεινε να συντημείνω περισσότερο γι' αμιά πείσω να

Είχε βέβαια τους λόγους της η Παυλίνα Γιάκομπσεν, όταν έπέμεινε να συντημείνω περισσότερο γι' αμιά πείσω να

Είχε βέβαια τους λόγους της η Παυλίνα Γιάκομπσεν, όταν έπέμεινε να συντημείνω περισσότερο γι' αμιά πείσω να

Είχε βέβαια τους λόγους της η Παυλίνα Γιάκομπσεν, όταν έπέμεινε να συντημείνω περισσότερο γι' αμιά πείσω να

Είχε βέβαια τους λόγους της η Παυλίνα Γιάκομπσεν, όταν έπέμεινε να συντημείνω περισσότερο γι' αμιά πείσω να

Είχε βέβαια τους λόγους της η Παυλίνα Γιάκομπσεν, όταν έπέμεινε να συντημείνω περισσότερο γι' αμιά πείσω να

Είχε βέβαια τους λόγους της η Παυλίνα Γιάκομπσεν, όταν έπέμεινε να συντημείνω περισσότερο γι' αμιά πείσω να

Είχε βέβαια τους λόγους της η Παυλίνα Γιάκομπσεν, όταν έπέμεινε να συντημείνω περισσότερο γι' αμιά πείσω να

Είχε βέβαια τους λόγους της η Παυλίνα Γιάκομπσεν, όταν έπέμεινε να συντημείνω περισσότερο γι' αμιά πείσω να

Είχε βέβαια τους λόγους της η Παυλίνα Γιάκομπσεν, όταν έπέμεινε να συντημείνω περισσότερο γι' αμιά πείσω να

Είχε βέβαια τους λόγους της η Παυλίνα Γιάκομπσεν, όταν έπέμεινε να συντημείνω περισσότερο γι' αμιά πείσω να

Είχε βέβαια τους λόγους της η Παυλίνα Γιάκομπσεν, όταν έπέμεινε να συντημείνω περισσότερο γι' αμιά πείσω να

Είχε βέβαια τους λόγους της η Παυ

39

Θρύλοι και παραδόσεις

Ο πλούσιος Έμπορος Άλφ Μπέν Χουριέτ, είχε τρεις κόρες, την μία πιο όμορφη από την άλλη. Μά η πιο αγαπημένη του ήταν η Άϊσα, γιατί κατάφερε να τον κάνει να ξεχάσει το μαράκι του, ότι δεν είχε αποκτήσει ένα γιο. Πρόθυμα, λοιπόν, είχε δεχτεί η Άϊσα να μεγαλώσει σαν αγόρι. Κι' από την παιδική ηλικία της, έμαθε την τέχνη των όπλων και καβαλλούσε σ' αλόγο, σαν τον καλύτερο πολεμιστή. Σ' όλο τ' Άλγερ, και πέρα προς τις όασις του Νότου, είχε απλωθεί η φήμη της Άϊσα και δεν υπήρχε άνθρωπος

— Κι' εσύ τί θα φας για να έχεις δύναμη να κόψεις ξύλα; τόν ρώτησε η Άϊσα....

που να μη είχε ακούσει ένα σωρό ιστορίες γύρω από τ' όνομά της.

Η Άϊσα ήταν για τον πλούσιο έμπορο Χουριέτ, ο αξίος φύλακας των θησαυρών του, όταν εκείνος έθευε με τα καραβάνια για τα μακρινά ταξίδια του.

Η Άϊσα ήταν τρομερή στην εκδίκαση της κι' οι κλέφτες δεν τολμούσαν να περάσουν το κατώφλι του σπιτιού του Χουριέτ. Ωστόσο η όμορφη νέα δεν τ' άνηκε και τόσο καλά με τις δυο αδελφές της, που τη ζήλευσαν και που με μεγάλη ευχαρίστηση θα της έβλεπαν να χάνεται από το πρόσωπο της γης, για να κερδίσουν κι' εκείνες την αγαπητή του πατέρα τους.

Έτσι, με κορυφή χαρά, άκουσαν μία μέρα, ότι ο Άλφ Μπέν Χουριέτ θα έφευγε πάλι για ένα μακρινό ταξίδι του.

Μη ξεχάσεις, Άϊσα της είπε ο πατέρας της, να μου περιποιήσαι τον αγαπημένο μου γάτο...

Ο γάτος αυτός ήταν η δεύτερη αδυναμία του Χουριέτ.

Η Άϊσα καθυσάχεσε το γέρο πατέρα της και τον συνόδεψε, καβάλλα σ' αλόγο της και φορώντας την πιο όμορφη ανδρική στολή της ως τους δρόμους των καραβανιών, που τράβηξαν προς την έρημο.

— Άλλωχ μαζί σας! τούε ευχήθηκε. Μά, όταν γύρισε στο σπίτι της και γύρεψε το γάτο, δεν τον βρήκε πουθενά. Τ' όμορφο ζώο, κυνηγημένο από τις δυο αδελφές της, που το είχαν βασανίσει, πήδηξε τριτοκοκκινισμένο από ένα παράθυρο του σαραγιού κι' έτρεξε να κρυφτεί πέρα στο δάσος.

Είσαστε ανώμαλες και κακές είπε η Άϊσα στις αδελφές της, όταν έμαθε από τις ίδιες την αλήθεια.

Επειτα ζήτησε τ' αματά της, καθάλησε τ' αλόγο της και τράβηξε για το δάσος, με την ελπίδα μήπως βρή πουθενά τ'

αγαπημένο ζώο του πατέρα της.

Εκεί, λοιπόν, στο δάσος, τη βρήκε η νύχτα, να δεν φοβήθηκε. Καί, ξαφνικά, μέσα στο σκοτάδι, είδε ένα μικρό φως. Χωρίς τότε να διστάσει, προχώρησε προς τα εκεί.

— Αν είναι ληστές, δεν θα δειλιάσω μπροστά

νες την τύχη σου, του απάντησε η Άϊσα. Είμαι η κόρη του Άλφ Μπέν Χουριέτ κι' αυτός είναι ο γάτος του που έφαγα να τον βρω, γιατί μου τον είχε εμπιστευθεί. Αυτή, λοιπόν, η πράξη σου θα πληρωθεί με πολύ χρυσάφι.

Μπορείς να πάρεις τον γάτο, είπε ο ξυλοκόπος. Δεν επιθυμώ να πληρωθώ για κάτι που δεν είναι δικό μου...

Η Άϊσα τότε πήρε το γάτο και γύρισε στο σερράγι του πατέρα της. Μά συχνά από τότε πήγαινε στο δάσος, για να συναντήσει τον όμορφο ξυλοκόπο και να κουβεντιάσει μαζί του.

Όταν γύρισε ο πλούσιος Έμπορος από το ταξίδι του, κάλεσε την Άϊσα κοντά του και της είπε πως ο Σουλτάνος του είχε στείλει προξενιτζήδες για να του ζητήσουν την όμορφη κόρη του για τον μεγάλο γιο του. Μόλις τ' άκουσε αυτά η Άϊσα, στενοχωρήθηκε. Μά της ήρθε μία έξυπνη ιδέα.

Άκουσε πατέρα, του είπε, να του στείλεις ένα δαχτυλίδι μου με την παράκληση να μη το αποχωρίστη ποτέ, ακόμη κι' αν προκύψει να θυσιάσει τη ζωή του.

Έτσι θα είναι αξίος να γίνει άντρας μου. Επίσης, πρέπει να ξεκινήσει μόνος για τ' Άλγερ, για να έρθει να με βρει...

Ο Άλφ Μπέν Χουριέτ έστειλε στο γιο του Σουλτάνου το δαχτυλίδι της Άϊσα και το μνημό της. Κι' εκείνος ξεκίνησε άμεσα για να τη συναντήσει στο Άλγερ. Μά η Άϊσα ντύθηκε πάλι σαν άνδρας, τύλιξε να τον προσλάβει στο δρόμο των καραβανιών.

Εκεί, μόλις τον είδε, τον πρόσβαλε και του ζήτησε να μονομαχήσει μαζί της.

Ποιος είσαι εσύ, της φώναξε περιφρονητικά ο γιος του Σουλτάνου, που τόλμας να προκαλέσεις ένα φημισμένο πολεμιστή, σαν κι' εμένα...

— Μπροστά σ' αματά, δεν χρειάζονται πολλά λόγια, του είπε η Άϊσα. Χίς τους δεν κράτησε πολύ. Ο γιος του σουλτάνου κυλίσθηκε στην άμμο, το σπαθί στην καρδιά του το δικό της.

— Έλεος! της είπε εκείνος. Θά σου χαρίσω τη ζωή, αν μου δώσεις αυτό το δαχτυλίδι που έχεις στο χέρι σου, του απάντησε εκείνη.

Μ' όλη μου την καρδιά, της είπε ο γιος του Σουλτάνου και της έδωσε το δαχτυλίδι της!

Υστερα, ναρούμενος που γλύτωσε, συνέχισε το ταξίδι του κι' έφτασε στο σπίτι του Άλφ Μπέν Χουριέτ.

Πού είναι το δαχτυλίδι; τόν ρώτησε τότε ο πατέρας της Άϊσα.

— Από τη βιασύνη μου να έρθω, έχασα να το φέρω, του απάντησε εκείνος. Μά, όταν ήρθε να τον ναυρέτη η Άϊσα, λίδι που του είχαν πάρει, ντράπηκε τόσο που ζήτησε συγγνώμη κι' έφυγε από το σερράγι. Γιατί είχε καταλάβει, ότι είχε νικήσει από μία γυναίκα!

Έτσι η Άϊσα έμεινε ελεύθερη, για να διαλέξει όπου ήθελε η καρδιά της και παντρεύθηκε τον ξυλοκόπο που περιφρονούσε το χρυσάφι.

ΚΑΛΑΡΑ ΝΤΕ ΠΕΤΙΝΥ

ΚΑΤΑ τον Μεσαίωνα έκαιγαν τους επιληπτικούς ή τους έκλειναν σε άσυλα, όπως και τους τρελλούς. Άλλα και σε μεταγενέστερα χρόνια, ο επιληπτικός ήταν ένα δυστυχισμένο πλάσμα, που έπρεπε να ζήσει στο περιθώριο της κοινωνίας, σαν στιγματισμένος. Κανείς δεν του εμπιστευόταν την παραμικρή εργασία κι' όλοι τον απέφυγαν! Είναι αυτόνομο ότι είτε για άντρα επρόκειτο είτε για γυναίκα, ο γάμος απαγορευόταν απολύτως.

Η επιληψία εθεωρείτο, άλλωστε, ακόμη ως προχθές, ως ανίατη ασθένεια. Η επιστήμη μπορούσε ίσως να μειώσει την ένταση των κρίσεων ή να τις κάνει λιγότερο συχνές, με διάφορα μέσα (ειδικά φάρμακα, ακτίνες κτλ.). όχι, όμως, και να θεραπεύσει την αιτία τους.

Άλλ' οι σημερινοί επιστήμονες δεν βλέπουν την επιληψία με την απαισιοδοξία του παλαιού καιρού. Την θεωρούν, τουλάχιστον, σαν ασθένεια, που μπορεί να θεραπευθεί όπως και οποιαδήποτε άλλη.

Πρώτ' απ' όλα λοιπόν δεν υπάρχει μία αλλά πολλές επιληψίες.

Μερικές απ' αυτές οφείλονται σ' έγκεφαλικά βλάβες που μεταδίδονται από τον πατέρα στα παιδιά, όπως και διάφοροι οικογενειακοί μορφολογικοί χαρακτήρες (π. χ. τα κόκκινα μαλλιά).

Άλλες πάλι σ' έγκεφαλικά βλάβες, που έπληθαν είτε κατά τη στιγμή της γέννησής τους, είτε αργότερα.

Οι επιληψίες της δεύτερης κατηγορίας είναι οι περισσότερες συχνές. Ένας δύσκολος τοκετός π. χ. μπορεί να προκαλέσει μια έγκεφαλο-υπνιγική αιμορραγία. Δημιουργούνται τότε τραύματα στον έγκεφαλο, που προκαλούν άνοδο της έντασης επιληπτικών κρίσεων.

Η διάγνωση της μορφής της επιληψίας, καθώς και ο ακριβής εντοπισμός της βλάβης, γίνονται σήμερα ευχερέστερα με τη βοήθεια του ηλεκτρο-εγκεφαλογράφου.

Από τη στιγμή αυτή, η επιληψία, οποιαδήποτε κι' αν είναι η μορφή της, μπορεί να θεραπευθεί με νευροχειρουργική επέμβαση.

Σε τί αποβλέπει αυτή η έγχειρση; Ούτε λίγο, ούτε πολύ, στο ν' απαλλάξει τον έγκεφαλο από το τμήμα εκείνο, που σύμφωνα με τις εκδηλώσεις του ηλεκτρο-εγκεφαλογράφου (άνωμαλη ηλεκτρική ενέργεια), προκαλεί την εμφάνιση επιληπτικών κρίσεων.

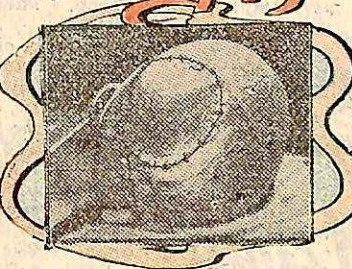
Οι βλάβες που δημιουργούν αυτές τις κρίσεις εντοπίζονται στο φλοιώδες μέρος του εγκεφάλου, ή περὶ δε έχει αποδείξει ως σήμερα ότι μπορούν ν' αφαιρεθούν σημαντικά τμήματα απ' αυτό, χωρίς να θιγούν καθόλου (Χιλιάνες τραυματίες του πρώτου και του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου ζουν με άκρωτηριασμένους έγκεφαλούς).

Η έγχειρση όμως που απαιτείται για να πραγματοποιηθεί αυτή η αφαίρεση, είναι εξαιρετικά πολύπλοκη και μπορεί να γίνει μόνο από εξειδικευμένους χειρουργούς.

Είναι αυτόνομο ότι η περιοχή του εγκεφάλου που θ' αφαιρεθεί πρέπει να είναι όσο το δυνατόν μικρότερη. Για το λόγο αυτό, οι παρατηρήσεις με τον ηλεκτρο-εγκεφαλόγραφο συνεχίζονται καθ' όλη τη διάρκεια της έγχειρσης (ηλεκτρο-φολιογραφία).

Μετά την αφαίρεση του τμήματος, που είναι εστία

Η επιληψία θεραπεύεται με χειρουργική

Πώς αφαιρείται το πάσχον μέρος του έγκεφάλου

των επιληπτικών κρίσεων, γίνεται νέα εξέταση πάλι με τον ηλεκτρο-εγκεφαλόγραφο, για να εξακριβωθεί αν τ' αφαιρέθηκαν τμήματα είναι επαρκή. Σε διαφορετική περίπτωση, αφαιρούνται και νέα τμήματα, μέχρις ότου η ηλεκτρική ενέργεια που καταγράφει ο ηλεκτρο-εγκεφαλόγραφος καταστή και πάλιν ομαλή.

Πριν από την έγχειρση, γίνεται μία μεγάλη τομή στο τριχωτό του κεφαλιού. Ο χειρουργός ξεκολλάει κατόπιν τα δύο φύλλα του δέρματος και τα τραβάει προς τα κάτω. Στη θέση αυτή συγκρατούνται με ειδικές λαβίδες καθ' όλη τη διάρκεια της έγχειρσης.

Μία από τις δυσχερέστερες φάσεις της είναι η τοποθέτηση χαλυβδίνων πλακών μεταξύ του έγκεφάλου και των οστών του κρανίου. Η τομή που αναφέραμε προηγούμενως πρέπει, να είναι πολύ μεγάλη, ιδίως προς το όπισθιον μέρος, σε τρόπον ώστε να καταστή δυνατή η εισαγωγή αυτών των πλακών.

Ο προσορισμός αυτών των πλακών είναι να προστατεύουν τον έγκεφαλο κατά το πριόνισμα των οστών του κρανίου, που αποτελεί το επόμενο στάδιο της έγχειρσης.

Το πριόνισμα αυτό γίνεται με ειδικόν δόγανο και αποτελεί την πιο επικίνδυνη φάση της έγχειρσης.

Η ζωή του ασθενούς βασίζεται κατά τη διάρκεια του στα χέρια του νευρολόγου. Η παραμικρή απροσεξία μπορεί ν' έχει μοιραία αποτελέσματα.

Δημιουργείται λοιπόν έτσι ένα κενό, που αποκαλύπτει ένα σημαντικό μέρος του έγκεφάλου.

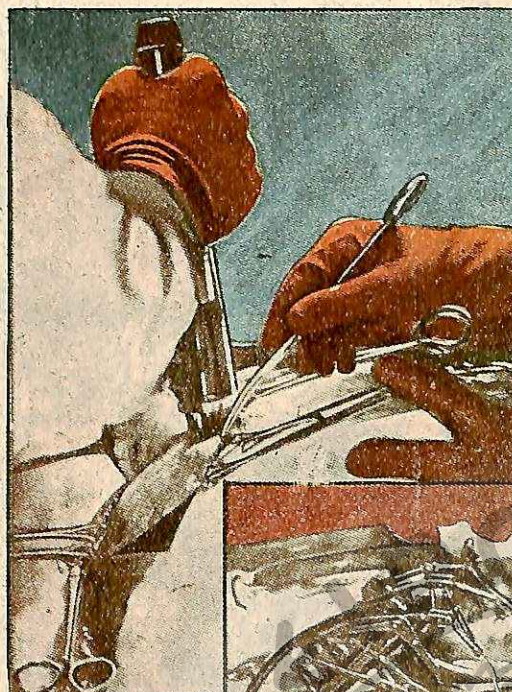
Ο ηλεκτρο-εγκεφαλόγραφος, που δεν έπαυσε ούτε στιγμή να λειτουργεί, πληροφορεί το χειρουργό ποιό είναι το μέρος του εγκεφάλου, από όπου πηγάζουν οι επιληπτικές κρίσεις.

Το μέρος αυτό αφαιρείται με όλη την απαιτούμενη προσοχή.

Η έγχειρση μπορεί να θεωρηθεί ως τερατισμένη, όταν ο ηλεκτρο-εγκεφαλόγραφος εμφανίσει, όπως είπαμε, την ηλεκτρική ενέργεια του εγκεφάλου τελείως ομαλή. Αυτό σημαίνει ότι η εστία που προκαλούσε τις επιληπτικές κρίσεις δεν υπάρχει πια.

Το μόνο που απομένει τότε είναι η συγκόλληση του αφαιρέσαντος οστεώδους μέρους του κρανίου και η επαναφορά του δέρματος στη θέση του.

Όταν η έγχειρση γίνει με την απαιτούμενη λεπτολόγο προσοχή, η θεραπεία του ασθενούς είναι πλήρης. Οι κρίσεις εξαφανίζονται ως δια μαγείας και ο επιληπτικός αποδίδεται στην κοινωνία τελείως υγιής. Μπορεί να εργασθεί, ν' αναλάβει την ευθύνη της δημιουργίας οικογένειας κτλ., όπως και κάθε άλλος άνθρωπος.

Αν το πριόνισμα των οστών του κρανίου, απαιτεί μεγάλη προσοχή. Κατά το πριόνισμα, ο χειρουργός πρέπει να εργασθεί ελεύθερα.

Το μόνο που απομένει τότε είναι η συγκόλληση του αφαιρέσαντος οστεώδους μέρους του κρανίου και η επαναφορά του δέρματος στη θέση του.

Όταν η έγχειρση γίνει με την απαιτούμενη λεπτολόγο προσοχή, η θεραπεία του ασθενούς είναι πλήρης. Οι κρίσεις εξαφανίζονται ως δια μαγείας και ο επιληπτικός αποδίδεται στην κοινωνία τελείως υγιής. Μπορεί να εργασθεί, ν' αναλάβει την ευθύνη της δημιουργίας οικογένειας κτλ., όπως και κάθε άλλος άνθρωπος.

Ενας πυροβολισμός ακούστηκε μέσα στη σιγαλιά. Το παιδί που κάλυψε στην έρημη πεδιάδα του Τέξας, τράβηξε τα γκέμια του μικρού αμαξιού αλόγου του και το σταμάτησε. Πήδησε έπειτα από τη σέλα κι έφερε το χέρι στο παλιό πιστόλι που είχε κρεμασμένο στη ζώνη του. Με το βλέμμα ανήσυχο, αναζήτησε στις γύρω φυλλωσιές το μέρος απ' όπου προήλθε ο πυροβολισμός. Έδεσε τ' αλογάκι του σ' ένα δέντρο κι άρχισε να προχωρή με προφυλάξεις.

Από κάπου εκεί κοντά, άκουσε με μισοδυσημένη φωνή που καλούσε σε βοήθεια. Μπήκε μέσα στους θάμνους και εφάνηκε αντίκρυσε ένα ανθρώπινο σώμα καταγής. Στο ένα του χέρι κρατούσε περί-

θω. Σ' αυτό το ζήτημα, θέλω τη βοήθειά σου, παιδί μου. Να προσπαθήσεις να μου τον φέρεις εδώ...

— Πώς μπορώ να το κάνω αυτό; ρώτησε με είλικρινή α-

στροφο και στο ήλιοκαμμένο του πρόσωπο, ο άγνωστος είχε διαχύτη μια πονεμένη αγωνία. Το πουκάμισό του ήταν βουτηγμένο στο αίμα.

— Μη φοβάσαι, μουμουρίσε βραχνά. Και να ήθελα, δεν μπορώ πια να βλάψω κανένα, παιδί μου. Όπως βλέπεις, σε λίγο πεθαίνω. Θέλω όμως να μου κάνης μια χάρη, πριν ξεψυχίσω...

— Τι χάρη θα μπορούσα να σάς κάνω; τόλμησε να πη μουδιασμένα το παιδί.

— Δεν θέλω ούτε να με πιάς σε γιατρό, ούτε να μου φέρης κανέναν εδώ. Δεν μου χρειάζεται πιά, το ξέρω καλά αυτό. Για κάτι άλλο πρόκειται...

— Άκουσέ με, παιδί μου. Με λένε Σιντ Τζάγκουαρ, είμαι κακοποιός και ή αστυνομία με κυνηγάει για ένα σωρό εγκλήματα. Σήμερα το μερό έγκλημάτα. Σήμερα το μερό έγκλημάτα. Σήμερα το μερό έγκλημάτα...

— Μα βέβαια, παιδί μου, θα στο πω, πρόφερε μ' ένθουσιασμό ο Τζάγκουαρ. Τρία μίλια μακριά από δω, προς το νότο, είναι μια χαράδρα. Έκει είναι ένα πεύκο πεσμένο χάμω με τις ρίζες βγαλμένες απ' το χώμα. Σκαίε στο πλάι του, δεξιά κι' εκεί θα βρης τα λεφτά...

— Θα κάνω αυτό που θέλετε, είπε τέλος, αν μου πητε που είναι κρυμμένα τα λεφτά. 'Αν μου πητε που είναι, θα σάς φέρω εδώ τον 'Αγριομάτη.

— Μα βέβαια, παιδί μου, θα στο πω, πρόφερε μ' ένθουσιασμό ο Τζάγκουαρ. Τρία μίλια μακριά από δω, προς το νότο, είναι μια χαράδρα. Έκει είναι ένα πεύκο πεσμένο χάμω με τις ρίζες βγαλμένες απ' το χώμα. Σκαίε στο πλάι του, δεξιά κι' εκεί θα βρης τα λεφτά...

— Το παιδί γύρισε κι' έφυγε χωρίς άλλη κουβέντα. Καθάλισε τ' αλογάκι του και άρχισε να καλπάζει προς το Γκάνστοκ. Ήταν προχωρημένη η νύχτα, όταν έφτασε εκεί, μα ένα γεμάτο φεγγάρι πλανιόταν στον ουρανό. Έδεσε τ' αλογάκι του σ' ένα δέντρο κι' άρχισε να ψάχνει στις ταβέρνες. Βρήκε τον 'Αγριο-

μάτη Κέντ στην τρίτη ταβέρνα. Ο μικρός τότε φώναξε δυνατά: — Μήπως είδε κανείς τον σερίφη; Βρήκα ένα πτώμα στο δρόμο, κάπου μία ώρα από δω!

— Όλοι οι θαμώνες σάπασαν. Ο μικρός είδε τα δίχρωμα μάτια του 'Αγριομάτη να βγάζουν σπίδες.

— Ποιος είν' ο πεθαμένος; ρώτησε ένας.

— Δεν ξέρω. Κάποιος τον πυροβόλησε από πίσω. Είναι γεμάτος αίματα κι' έχει πάνω στο στήθος του ένα χαρτάκι, όπου, καθώς φαίνεται, έγραψε πριν πεθάνει το όνομα του φονιά του...

Ο σερίφης θα διαβάσει και θα μάθει τον δολοφόνο...

Το πρόσωπο του Κέντ πήρε μια έκφραση τρόμου. Σήκωσε με δάχτυλα που έτρεμαν

προς τον Τζάγκουαρ. Πήγε κοντά κι' έσκυψε από πάνω του ψάχνοντας για να βρή το ενοχοποιητικό σημείωμα.

Με μιάς όμως τ' όπλο κινήθηκε με άπιστευτη γρηγοράδα. Πριν ο 'Αγριομάτης καταλάβει τι συνέβαινε, το όπλο σφαιρίστηκε στο στήθος του Τζάγκουαρ. Ο Τζάγκουαρ, την ίδια στιγμή, έβγαλε μιά πνιχτή φωνή και ξανάπεσε προς τα πίσω, νεκρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

προς τον Τζάγκουαρ. Πήγε κοντά κι' έσκυψε από πάνω του ψάχνοντας για να βρή το ενοχοποιητικό σημείωμα.

Με μιάς όμως τ' όπλο κινήθηκε με άπιστευτη γρηγοράδα. Πριν ο 'Αγριομάτης καταλάβει τι συνέβαινε, το όπλο σφαιρίστηκε στο στήθος του Τζάγκουαρ. Ο Τζάγκουαρ, την ίδια στιγμή, έβγαλε μιά πνιχτή φωνή και ξανάπεσε προς τα πίσω, νεκρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

— Καλά πληρωμένοι κι' οι δύο τους, μουμουρίσε ο μικρός.

Πώς φανερώνονται τα προτερήματα και τα ελαττώματα

Το άνασκήκωμα του ποδιού, το τέντωμα του χεριού. ή άνωψωσι του ενός ώμου είναι μικρές και άσημαντες κινήσεις της κάθε στιγμής, που καθρεφτίζουν όμως αλάθητα το χαρακτήρα. Αυτό τουλάχιστον βεβαιώνουν οι ψυχολόγοι. Έσαρμόζοντας λοιπόν τα πορίσματά τους, μπορείτε να γνωρίσετε τα προτερήματα των φίλων σας — αλλά και του ίδιου του εαυτού σας.

1) Όταν ο αντίχειρ σκεπάζεται απ' τ' άλλα δάχτυλα φανερώνει αδυναμία;

Ναί. Όσο πιο ανεπτυγμένο είναι αυτό το δάχτυλο, τόσο δείχνει μεγαλύτερη δύναμη, σωματική και πνευματική ζωτικότητα.

Όταν ο αντίχειρ είναι μικρός σχετικά με τ' άλλα δάχτυλα. Μια σφιγμένη γροθιά, με τον αντίχειρα όχι απ' έξω αλλά μέσα από τ' άλλα δάχτυλα, δείχνει εξάρτησι και ανάγκη προστασίας. Έτσι σφίγγουν τις γροθίες τους τα νεογέννητα βρέφη, αλλά και οι τρελλοί, οι απόπληκτοι, οι παράλυτοι και οι επιληπτικοί. Οι γίγαντες έχουν διαπιστώσει ότι, όσο πλησιάζει ο θάνατος και χάνονται οι δυνάμεις του ανθρώπου, το χέρι του σφίγγεται μ' αυτό τον τρόπο.

2) Το κράτημα της πίπας με τα δάχτυλα τεντωμένα φανερώνει άνθρωπο που επιδιώκει ν' ανεβή κοινωνικά;

Ναί. Έτσι κρατούν συνήθως την πίπα οι άνθρωποι της μεσαίας τάξης (σχεδ. α), που προσπαθούν να μιμηθούν τους άριστοκράτες. Στην πραγματικότητα όμως ανωτέρα τάξι, σπάνια συναντά κανείς τέτοιες επιτηδευμένες χειρονομίες.

3) Το ανάκλινμα των μαλλιών με τα δάχτυλα δείχνει απελπισία;

Ναί, κυρίως για τις γυναίκες, που ανακατεύουν έτσι τα μαλλιά τους όταν αντιμετώπιζουν διλήμματα ή δύσκολα προβλήματα. Σε παρόμοια περίπτωση, ένας άντρας ξύνει μάλλον το κεφάλι του. (Σχεδ. β.).

4) Η στάσις έχει στενή σχέση με την πνευματική ανάπτυξη;

Ναί. Γι' αυτό άλλωστε, όταν οι ήθοιοι-οί παριστάνουν άεστα πρόσωπα, στέκονται με τα πόδια ανοιχτά. Αντίθετα, η χαρακτηριστική στάσις των ανεπτυγμένων ανθρώπων είναι ευθυγενής, με τα πόδια ενώμενα. Γενικά, οι άγριοι και άμορφτοι ακολουθούν την δοκίμια κατεύθυνσι στη θέση των ποδιών και στις χειρονομίες τους. ενώ όσοι έχουν αντίληψι και μόρφωσι ακολουθούν μάλλον την κατακόρυφο. Αυτό το χαρακτηριστικό σημείο ισχύει τόσο για τους άντρες όσο και για τις γυναίκες.

5) Το σταύρωμα των χεριών στο στήθος (σχεδ. γ) δείχνει κλειστό χαρακτήρα;

Ναί. Φανερώνει τον άνθρωπο με τις επίμονες γνώμες, που δεν δέχεται συζητήσεις. Ήταν μιά χαρακτηριστική χειρονομία του Χίτλερ. 'Αλλά κι' ο Μαλί, ο Ρώσος αντιπρόσωπος στον ΟΗΕ, με το σταύρωμα των χεριών εκδήλωνε την απειρόσστη άπαιθεσι που τον χαρακτήριζε. Όταν συνοδεύεται κι' από σταύρωμα των ποδιών, ή κίνησις αυτή φανερώνει δυσπιστία, φιλοποψία και άνοησι.

6) Τα ανοιχτά χέρια σημαίνουν ανοιχτό πνεύμα, που επηρεάζεται εύκολα;

Ναί. Οι 'Αμερικανοί πλαστές, που έδωσαν περιφωτισμένη δουλειά τους, είναι σχεδόν βέβαιοι ότι θα καταφέρουν ένα ύποψιο πελάτη ν' αγοράσει τα είδη τους, αν τον ιδουν ν' ακουμπά τα χέρια του με ανοιχτά τα δάχτυλα πάνω στο γοφό του ή στα γόνατά του. 'Από ένα τέτοιο άνθρωπο μπορείτε να επιτύχετε το κάθε τι αν επιμένετε λίγο.

7) Ο καθάλιος που σφίγγει πολύ τη νύα του στο χορό, έχει πολλά αυτοπεποιθήσι;

Όχι. Άπεναντίας, δεν είναι βέβαιος για τον εαυτό του, για την αξία του και προσπαθεί να πείση τη νύα του μ' αυτό τον τρόπο για το αντίθετο. 'Αν μάλιστα στρέψει προς τα πάνω την παλάμη του χεριού του με το οποίο κρατάει

το δικό της, είναι ο τύπος του ανθρώπου που μπορεί κανείς να τον κάνει ό,τι θέλει.

7) Το μηχανικό τράδηγμα του αυτιού (σχεδ. δ) έχει την ίδια σημασία με το τράδηγμα των χειρών;

Όχι. Φαίνεται τα ίδια, αλλά διαφέρουν πολύ μεταξύ τους. Συνήθως, εκείνοι που τραβούν τ' αυτί τους είναι τύποι επιτηδευμένοι, με πνευματική ευστοφία, ενώ αυτοί

Οι χειρονομίες σας

ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΤΕ

που τραβούν το κάτω γέλος τους διακρίνονται για την ψυχρή λογική των σκέψεών τους. Οι ντέτε-κτιβ κι' οι δημοσιογράφοι συνηθίζουν πολύ την πρώτη χειρονομία, οι δικαστάι και οι ανώτεροι υπάλληλοι τη δεύτερη.

9) Το άρπαγμα απ' το μπράτσο σφίχτα φανερώνει ισχυρή προσωπικότητα;

Όχι. Είναι απεναντίας ή χειρονομία του συνεσταλμένου ανθρώπου, που φοβάται πως δεν θα μπορέσει να τραβήξει άλλους την προσοχή σας (σχεδ. ε). Έκείνος που προσπαθεί να σας επιβληθεί, σας πιάνει σφίχτα απ' τή πλευρά. Η ίδια κίνησις δείχνει σκληρότητα και άκαμψία χαρακτήρος.

10) Οι αβέλτερες κινήσεις του χεριού κατά την ομιλία αποτελούν δείκτη της είλικρινείας;

Ναί. 'Αν δυσπιστήτε σε κάποιον, προσέξτε αυτή την ένδειξι. Κουνάει οριζόντια τα χέρια του, ενώ σας λέει κάτι. Μπορείτε τότε ν' ασπαστε βέβαιος ότι σκέπτεται στην πραγματικότητα το αντίθετο. 'Αν όμως τα κουνάει κατακόρυφα (σχεδ. η) αυτό σημαίνει ότι οι σκέψεις του συμπίπτουν με τα λόγια του.

11) Η γυναίκα που συναισθάνεται πως γεννάει, το δείχνει με τις χειρονομίες της;

Ναί. Συνήθίζει να πιάνει κάθε τόσο και να τραβά το δέρμα του σώματος που τονίζει τα λόγια του (σχεδ. θ), να σπείνι τις ρυτίδες στις άκρες των ματιών της. Κι' ολ' αυτά γιατί προσπαθεί υποσυνείδητα να εξαφανίση τα ίχνη που έχει άσσει πάνω της το πέρασμα του χρόνου.

12) Το χτύπημα της γροθιάς στο τραπέζι φανερώνει εξύστερη και θετική σκέψι;

Όχι. Έτσι πιστεύεται συνήθως. Οι ψυχολόγοι όμως βεβαιώνουν ότι εκείνος που τονίζει τα λόγια του με το χτύπημα της γροθιάς του, (σχεδ. ι), είναι απλώς κάποιον άνθρωπος εύεστος, που παραινύρεται και διευθύνεται από τις συγκινήσεις του.

13) Η πλήξις εκδηλώνεται με το ρυθμικό χτύπημα των δακτύλων πάνω στο τραπέζι;

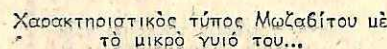
Ναί. Όταν διηγείσθε κάτι κι' οι άκροαταί σας χτυπούν έτσι τα δάχτυλά τους, (σχεδ. κ), σημαίνει πως είναι πια καιρός να σταματήσετε. Δεν χρειάζεται να χασιμυρηθούν, για να σας δώσουν να καταλάβετε ότι βαρέθηκαν.

Το κομψό βάδιση

Θα άκούσατε βέβαια πολλές φορές να λένε: «Πολύ ύμμοση αυτή ή γυναίκα! Άλλά έχει τόσο ασχημο περπάτημα». Πραγματικά το ασχημο περπάτημα βάσει τη γυναίκα σε μειονεκτική θέση.

Για να κάνετε ωραίο περπάτημα πρέπει να έχετε μεγάλη ελαστικότητα στους μύς και γερά πόδια. Όταν τα πόδια πονούν, όταν πιάνονται οι μύς τους, όταν τα παπούτσια είναι στενά, δεν μπορείτε ποτέ να περπατήσετε ελεύθερα.

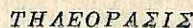
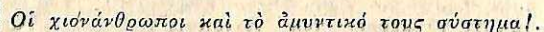
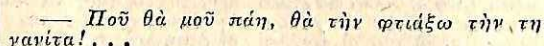
Προσέξτε τα λοιπόν όλα αυτά, αν θέλετε να έχετε ωραίο βάδιση και μη παραλείπετε να κάνετε 10—20 λεπτά της ημέρας ένα περπάτημα μελετημένο, δηλαδή μεγάλα ρυθμικά βήματα, παίρνοντας βάρεις άσπνοες και πατώντας τα πόδια σας ποδά με τα δάχτυλα και με ελαφρά κλίσι προς τα έξω. Κρατάτε δε τον κορμό ίσιο, το κεφάλι ψηλά και τα γόνατα σφίχτα, χωρίς να τα λυγίζετε. Τα βράδια, για να ξεκουράσετε τα πόδια σας, να τ' ακουμπάτε σ' ένα μαξιλάρι, ώστε να είναι υψηλότερα από τον κορμό. 'Αν δε είναι ποιομένα, κανέτε τους ένα ζεστό μπάνιο με «σαλταρά, ρουτέλ» ή με λίγη στίψι και σόδα.

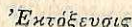
Ἡ περίεργη αἵρεσις τῶν Μω-
ξαβιτῶν

Κάθε πόλις διοικείται από μια «πόλμπα», δηλαδή από δώδεκα γέροντες, που εκλέγονται από τους συμπολίτες τους. Αυτή ή «πόλμπα» είναι παντοδύναμος. Διοικείται και δικαστεί, είναι εκείνου που την αποτελούν οι έμπνευσις σ' όλους τα τελευνιά και έμπνευσις τους είναι σεβασμιά. Οι απόφασεις τους είναι άνεκίκαλτες. Οι παραβάτες τους τιμωρούνται με πρόστιμα.

πραχωρήσαντες πλήρη αυτοδιόκησις
στοιχὸν Μαζωβίτες καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς
ἐξουσίας ἀπὸ τῆς ὑποχρέωσις νὰ παρε-
λθόντων στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, πρᾶ-
γμα ποὺ δὲν ἔχουν καμμί γιὰ κα-
νένα ἄλλον λόγῳ ἕως σήμερον. Ἐποί-
ον φανατικὸν αὐτοὶ τηρεῖται τῶν
δογματῶν τῶν Κορανίου, διετήρη-
σαν τὴν ἀπόλυτην ἀπομωνώσει του-
ς ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπον κόσμον!

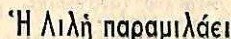
— Δεν είμαι ἔδῳ γιὰ κανένα! . . .

Μία διαφωτιστική καὶ ἐνδια-
φέρουσα ἔρευνα

6. Ἡ σύγχρονη βιομηχανία ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ὀργανισμὸς τῶν ἡλικιωμένων ἀτόμων περιέχει περισσότερα ἀσβεστίου, νατρίου καὶ χλωρίου, ἐνῶ στὸν νέον ὑπάρχει τὸ κάλιο,

Ἐξ ἄλλου, τὸ πιστότερο ἀπὸ
τῶν κατοικίδιων ζῶων, ὁ σκύλος,
ἀνέχεται σαρκοφάγο. Οἱ ταῦροι, ἀν-
τίθετα, εἶναι χορτοφάγοι ζῶα.
καὶ οἱ πολεμοναεῖς πετεινοὶ
ἀρέσκονται περισσότερο μὲν χορ-
τοφάγα παρὰ μὲν ζωϊκὰ τρο-

— 'Η Λιλή παραμιλάει!
— Παραμιλάει; ξαφνιάστηκε

10 КСФП: ...
★

Και ή... διάλεξι της συνεχί-
στηκε επί μισή ώρα στο ίδιο
μοτίβο. Κι ή Μπαμπής πανευ-
τυχής, ρουφούσε κυριολεκτικά
τάς σερμπάτες και τὰ ροσβόλια
που κυλούσαν από τὰ δάγκυλα
ελαϊκάς της γυναικόλας του.
Και μουρμούριζε, γεμάτος εὐδαι-
μονία:

— Πραγματικά, ή Λιλή πα-
ραμιλλεί! Σ' ευχαριστώ, Θεέ
μου!...

★

Τὸ ἄλλο βράδυ, τὰ ἴδια, Ἡ
Λιλή ἔστησε — στὸν ὕπνο της
πάντα — ψιλὴ καυθέντα μὲ τὴν
μητέρα της, μὲ τὸν πατέρα
της, μὲ τ' ἀδελφία της καὶ μ'

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Ένα τσούρμιο συγγενείς, ανιδύνας και κατιόντας.

— Ο Μπάμπης μου ό καλός!... Ο Μπάμπης μου ό χρυσός!... Ο Μπάμπης μου ό γλυκύς!... Τόν λατρεύω! Τόν σεβόμαι! Τόν θαυμάζω!

Αυτό ήταν το «ρεφραίν» του δεύτερου παραμιλητού της.

Ο Μπάμπης ό φουκαρής συγκινήθηκε, βούρκωσε, τού στάθηκε κόμπος στο λαιμό. Καί της γάλαξε απαλά-απαλά τα μαλλιά, ώσπου τόν πήρε κι' αυτόν ό ύπνος.

★

Καί το «βιολί» τού παραμιλητού της Λίλης, εξακολούθησε με τόν ίδιο μαγευτικό ρυθμό. Κάπου-κάπου, βέβαια, έκανε και κανένα «ρεπ». Αλλά συνήθως ή γλώσσα της, ή μελιστάλακτη γλωσσίσια της, εργαζόταν εντατικά και προέβαινε σε αποκαλύψεις πολύ ενδιαφέρουσες για τόν Μπάμπη, όταν ή Λίλη ήταν έγνια, δέν μπορούσε να της αποσπάσει αυτά τα μικρά κι' αόμα μυστικά της.

Κι' έτσι περίμενε να τήν πάρη ό ύπνος για να ικανοποιήσῃ τήν περιέργειά του. Κι' από τήν κοιμισμένη γυναικούλα του, πληροφόρηθηκε διάφορες μικρολεπτομέρειες τού απασχολούσαν τούς κρυφούς λογισμούς της.

«Αλήθεια! Πόσα δέν έιχαε ό Μπάμπης από τό παραμιλητό της Λίλης. Ότι τρελλανότανε για γαλόπουλο, για ψωρονέφρι, για μπρίκι, για αυγόταραχο, για φουστικά και για σοκολατάκια. Ότι ντρεπότανε γιατί οι δύο αδελφές της ήτανε πολύ καλύτερα ντυμένες απ' αυτήν. Ότι ένοιωθε πάρα πολύ κουρασμένη, μα δέν τολμούσε να πῇ στον «άντρούλη της», ότι της χρειαζόταν μια υπηρέτρια, για να μὴν τήν θεωρήσῃ — ό «άντρούλης» της πάντοτε — για τεμπέλα. Καί άλλα πολλά και διάφορα.

Καί ό,τι έλεγε στ' όνειρό της, τάδελεπε να πραγματοποιούναι στο ύπνιο της. Ο Μπάμπης δηλαδή τσακίζονταν ό καυμένος να ικανοποιήσῃ κάθε της επιθυμία.

Καί τό ψυγείο τούς γέμισε από τά καλύτερα τρόφιμα, ό μπουφές από τά ωραιότερα γλυκά, ή ντουλάπα από ακριβά φορέματα. Κι' όσο για τό δωμάτιο της υπηρέσας, φρεσκορίστηκε για να υποδεχτῇ τήν υπηρέτρια που με χίλια βάσανα ξεστρώσε ό Μπάμπης καί τήν παρουσάσε της Λίλης σαν κμεγάλη σουρπρίζ.

Η Λίλη εαφνιαζότανε, χαϊρότανε καί χοροπῆδαγε. Αυτά δηλαδή συνέβαιναν μόνο τήν ημέρα. Γιατί τά βράδια παραμιλούσε, μονίμως καί χωρίς διακοπή. Αλλά μια νύχτα... Ό! τί έξεοτάμισε εκείνη τή νύχτα!

— Σας παρακαλώ, κυρία Καραμουνταράκη!... έπτε δυνατά ή κοιμισμένη Λίλη.

Ο φουκαρής ό Μπάμπης τι νάχηκε σαν ελατήριο. Τόν ήξερε καλά αυτόν τόν Καραμουνταράκη. Ήταν ένα «αυτοτρό» ά συνειδητό κι' επικίνδυνο, που από καιρό καλόδελεγε τή Λίλη. Κράτησε, λοιπόν τήν αναπνοή του καί περίμενε τή συνέχεια.

— Μα σας παρακαλώ, τέλος πάντων! Ξαναείπε ή Λίλη. «Όχι! όχι! Δέν θέλω να δεχθώ κανένα δώρο από σας! Τίποτα! Τίποτα! Όποτε κάτι... Όύτε καί τή γούνα που θέλετε να μου χαρίσετε. Ναί, δέν τήν θέλω. Μπορεί να γίνωμαι ευτυχισμένη αν είχα μια καλή γυναίκα, μα να μὴν προέρχεται από σας, κ. Καραμουνταράκη. Είμαι τίμια γυναίκα καί... Μα αφήστε με, λοιπόν! Αφήστε με! Αφήστε με!...»

★

Τό επόμενο μεσημέρι, ό Μπάμπης γύρισε πολύ νωρίτερα στο σπίτι του, κρατώντας ένα τεράστιο πακέτο, που — δέν χρειάζεται δα καί φιλοσοφία για να τό μαντέψτε — έτύλιγε στοργικά μία περίφημη γούνα. Μπήκε αόρουθα στο χάλ καί στάθηκε γιατί άκουσε ήυλίες στο

σαλόι...

— Όποτε είσαι σίγουρη για τή γούνα; Ρώτασε ή μητέρα της Λίλης.

— Όύ! όπως με βλέπετε καί σε βλέπω. Άν όχι σήμερα, αύριο θα μου τή φέρη όπως όποτε!

— Μα πώς έχεις τόση βεβαιότητα;

— Άς είνε καλά τό παραμιλητό, καλέ μαμά. Είνε τό πιο θαυματουργό καί αποτελεσματικότερο μέσον για ν' αποκτήσῃ μια παντρεμένη ό,τι θέλει!

Ο Μπάμπης χλώμιασε κι' έσφισε τή γραθιά τού έλευθερου χειού του. Υστερα έφυγε αόρρυθβα, όπως ήθε. Καί σε μια ώρα περίπου ξαναγύρισε, αλλά χωρίς τό πακέτο.

Έσπασε βιαστικά κι' έπεσε για τόν τακτικό μεσημεριτικό ύπνο του. Η Λίλη καθυστέρησε λιγάκι, για να δώσῃ μερικες όδηγίες στην υπηρέτρια. Κι' όταν πήγε στην κρεβατοκάμαρα, ό Μπάμπης ροχάιζε καί... παραμιλούσε τού καλού καιρού.

— Άκούς τί σου λέω; φώναζε στον «ύπνο» του. Γούνα δέν βλέπεις που να χαλάσῃ ό κόσμος. Κι' αν σου τήν πάρη ό Καραμουνταράκης στα παλά μου τά παπούτσια! Καί που είσαι! Από αύριο, κόδονται τά σοκολατάκια, τά αυγόταραχάκια, οι μπαναίτσες καί τά ρέστα! Καί κόδεταί καί ή υπηρέτρια! Τ' άκούς; Όχι, αν θέλεις, μὴν τ' άκούς!...

Από κείνη τήν ημέρα, ή Λίλη έκοψε τό παραμιλητό. Καί τό...συνήθισε ό Μπάμπης, που παραμιλάει τουλάχιστον μισή ώρα κάθε βράδυ καί βγαίει τό άχτι του... Γ. ΓΙΑΝ.

Έβγαμε ωραίες μου πιερότες...
...τό ΚΡΑΓΙΟΝ
δέν θα βγῇ από τα χείρη γιατί είναι:

NEALSON

Η αδιόδοξογραφία μας

«Ασπιν Οίκονόμου. Καρδίτσα: 'Η διεύθυνσις της Ειρήνης Παπά είνε: Θεάτρον Παταϊώνων 28ης Οκτωβρίου καί Καποδιστρίου, 'Αθήναι. "Όσον άφορά τούς συγγραφείς, που άναφέρετε πρόκειται πράγματι για ένα καί τό αυτό πρόσωπο. Για τά αθλητικά νέα δέν υπάσχει δυστυχώς περισσότερος χώρος. Β α σ ί λ ε ι ο ν 'Α γ α π ί ο υ, Λάονακα - Κύπρου: 'Η διεύθυνσις της Σμαρούλας Γιούλη είνε: Δημοτικόν Θεάτρον Πειραιώς, Πειραιά. Της δέ 'Ελληνς Λαμπέρη: Θεάτρον Κώστα Μουσούρη, πλατεία Χρήστου Λαδά, 'Αθήναι. Κ α ρ ζ ο ύ ν η ν: 'Η μεγαλύτερη ελληνική έφημερίς της Κύπρου είνε τό «Έθνος», όδός Λήδας 124, Λευκωσία - Κύπρου. 'Η διεύθυνσις της εφημερίδας «Αντίς» είνε: 443-445 West, 41st Street, New York 18, N. Y. U. S. A. Δέν έχομε πρὸς τό παρόν τίς διεύθυνσεις έφημερίδων που εκδίδονται στη Ν. Α. φαική καί Ν. Αμερική. 'Ι ω ά ν ν η ν Γ ι ά κ α ν, Τρίκαλα: 'Η διεύθυνσις τού Humphrey Bogart καί της Laureen Bacall 2707 Benedict Canyon Drive, Beverly Hills, Los Angeles Calif. U. S. A. 'Η δέ διεύθυνσις τού Gregory Peck 1700 San Remo Avenue, Pacific Palisades, Los Angeles, Calif. U. S. A. Φυσικά θα τούς γράψετε άγγλικά ή γαλλικά. Ν ι κ. Π α ν α γ ὀ π ο υ λ ο ν καί Ν. Τ. 'Ενταύθα: 'Η διεύθυνσις τού Άλέκου Άλεξανδράκη είνε: Θεάτρον Κοτοπούλη - Ρέε, Φειδίου 5, 'Ενταύθα. Της 'Ελληνς Λαμπέρη: Θεάτρον Μουσούρη, πλατεία Χρήστου Λαδά, 'Ενταύθα. Καί ή διεύθυνσις της Σμαρούλας Γιούλη: Δημοτικόν Θεάτρον Πειραιώς, Πειραιά. Β. Κ ο υ ρ ο υ Αιγάλεω: 'Η διεύθυνσις της Κας 'Ελένης Χατζηπαργώνη είνε: 'Εθνικόν Θεάτρον, όδός 'Αγίου Κωνσταντίνου, 'Αθήναι. Τό άλλο γράμμα σας άπευθυνέτε τό στο Σωματείο 'Ελλήνων 'Ηθοποιών, Στατοδριάνου 52Α, 'Αθήναι. Π α ν α γ ὀ π ο υ λ ο ν Π ι ε ρ ο ὀ τ ο ν 53 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 917Γ, Δημήτριον Μανίσαν. 2ον Σύνθος Μ.Τ.Ε. Β.Σ.Τ. 902 Σ. Τ. 'Αεροπορίας. Άνδρόγυρον Μπαρόδων καί Νικόλαον Ρούσσον 211 Τ. Προκαλ. Σ.Τ.Γ. 916Α: Δέν υἱς έπιτρέπεται ή δημοσίευσις άγγελιών αυτού τού είδους. Κι' έτσι δέν θα υπορρώσω να σας εξυπηρετήσω. Οι στρατιώτες μας Β α σ ί λ ε ι ο ς Ζ ε τ ὀ μ ὀ γ λ ο υ, Σισίνης 'Αγγελάκης καί Κωνσταντίνος Μαυράς, που βρίσκονται στην Κορέα, έπνουν άλληλογραφία με 'Ελληνπούλες. 'Η λ ί α ν Σ κ ω λ ί κ η ν, Λαμία καί Δ. Σ π α θ ἄ ν, Γαλλικήν Ζώνην Κατοχής, Γερμανία: Δέν δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών. Π. Ζ ή σ η ν: 'Ελπίζουμε πολύ σύντομα να ικανοποιήσωμε τήν επιθυμία σας. Φ. Α.: 'Ο κ. Σάμμο Γουέλς έχει πεθάνει πρὸ καιρού. 'Αδυνατούμε συνεπώς να σας δώσωμε τήν... διεύθυνσιν του. Κ ο ι ν ο λ ο ὀ ὀ λ ο υ δ ο, Ναυπλίου: 'Η διεύθυνσις της Barbara Bates είνε: 20th Century - Fox Films, 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif. U. S. A. Καί της Elizabeth Taylor: 703 N. Elm Drive, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U. S. A. 'Α γ α π ῆ μ ἑ ν η τ ο ὀ ὀ σ α ν ρ ο ὀ ν: 'Ενταύθα: Στείλτε τό γράμμα στα γράφειά μας. Θα τό δώσωμε άμέσως στον άναπημένο σας συγγαφέα. Θε ο δ ὀ σ ι ο ν Σ τ α θ ο γ ι α ν ν ὀ π ο υ λ ο ν, Ναυπλίου: 'Η διεύθυνσις της Virginia Mayo είνε: 14.635 Magnolia Blvd, San Fernando Valley, Los Angeles, Calif. U. S. A. Τού δέ Tony Curtis καί της Miltz Gaynor: Universal - International Pictures Co., Inc. Universal City, Calif. U. S. A. Τέλος ή διεύθυνσις τού Victor Mature είνε: 20th Century - Fox Films, 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif. U. S. A. Σας ευχαριστούμε για τά καλά σας λόγια. Έ μ μ. Β ε ρ ν α ρ δ α κ η ν, Χανιά: Τά τεύχη αυτά στοιχίζουν τό καθένα 4.000 δραχ. Όλα μαζί δηλαδή στοιχίζουν 148 χιλιάδες. Β. Θε ο ρ ὀ κ η ν, Γυθείον: 'Η διεύθυνσις τού Larry Parks είνε: Columbia Pictures Corp. 1438 North Gower, Hollywood 28, Calif. U. S. A. Τού Randolph Scott 10.018 123 N. Beverly Drive, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U. S. A. Καί της Lana Turner: 301 Crown Drive, Brentwood, Calif. U. S. A. 'Ι ω ά ν ν η ν Γ ι ά κ α ν, Καλάμας: 'Η διεύθυνσις της Elizabeth Taylor είνε: 703 N. Elm Drive, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U. S. A. Λ ί α ν Χ α ρ α λ α μ π ῖ δ ο υ, Ν. Συδνής: 'Η διεύθυνσις τού John Hall είνε: Columbia Pictures Corp. 1438 North Gower, Hollywood 28, Calif. U. S. A. 'Ε λ έ ν η 'Α λ ε λ α κ α ν τ ῆ λ ο γ ι α σας. Τίς φωτογραφίες που θέλετε ζητήστε τις από τούς ίδιους τούς ήθοποιούς. Θα σας τίς στείλουν καί μαζί στα με άμέσως. 'Η διεύθυνσις τού Gregory Peck είνε: 1700 San Remo Avenue, Pacific Palisades, Los Angeles, Calif. U. S. A. Της Silvana Mangano: Produzione de Laurentis, Via Po 36, Roma, Italia. Καί τού Gene Kelly: Metro - Goldwyn - Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd, Culver City, Calif. U. S. A. Χ ο υ ο ν: Στα «Παραμύθια τού 'Οφθμαν» τούς βασικούς ρόλους ύποδύονται οι έξής ήθοποιοί. Πρόλογος: Στέλλα: Μόρια Σπέρου, Λίντοφ: Ρόμπερτ Χέλπιαν, Νίκλαους: Παυέλα Μπαρόν. Τό παραμύθι της 'Ολυμπίας: 'Ολυμπία: Μόρια Σπέρου, Σαλαντζάνι: Λεονίντ Μασσίν. Κοπέλιους: Ρόμπερτ Χέλπιαν. Τό παραμύθι της 'Ιουλιέτας: 'Ιουλιέτα: Λουντίλλα Τσερίνα. Νταρετούτο: Ρόμπερτ Χέλπιαν. Σελμίλ: Λουντίλλα Τσερίνα. Τό παραμύθι της 'Αντωνίας: 'Αντωνία: Λεονίντ Μασσίν. Φράντς: Λεονίντ Μασσίν, καί δόκτωρ Μίρακλ: Ρόμπερτ Χέλπιαν. Σ' όλοκληρό τό έργο, ό Ρόμπερτ Ράουντνιλ παίζει τόν ρόλο τού 'Οφθμαν καί ή Παυέλα Μπαρόν τόν ρόλο της Νίκλαους. 'Α ν α ν ὀ σ τ η ν «Θ η σ α ρ ο ὀ ν»: 'Η διεύθυνσις τού κ. Σπύρου Σκούρα είνε: 20th Century - Fox Films Corp. 444 West 56th Street, New York 19, N. Y. U. S. A. Σ. Ν. 'Ενταύθα: Είνε άδύνατον να δημοσιευθόν τά ποιήματά σας. 'Ο «Θησαυρός» ένει ως άόχνη να μὴ δημοσιεύσῃ συνεργασία άναγνωστών, γιατί ό χώρος που διαθέτει είνε περιορισμένος.

Τα έγκλήματα ενός άπαισίου κακούργου

Τ Ο βράδυ της 26ης Δεκεμβρίου 1893, οι κάτοικοι τού μικρού γαλλικού χωριού Γιβραλτάρ, κοντά στη Λίλλη, άναστατώθηκαν από τά έφωφνητά μιας γυναίκας. Ήταν μια συγχωριανή τους, ή Ευγενία Τάγκ, «Βοήθεια! φώναζε, χτυπώντας από πόρτα σε πόρτα. Μόλις μπήκα στο σπίτι είδα τή μητέρα μου... τά παιδιά μου!... Τάσφαξαν καί τά δύο! Καί τή γρηά μαζί!»

Στήν αρχή, δέν τήν πίστεψαν. Αλλά ή Ευγενία εξακολούθησε να φωνάζη:

— Πηγαίνετε στο σπίτι να τά όπτε καί τά τρία πτώματα! έλεγε. Έμένα ή καρδιά μου δέν βασταίει!

Μερικοί χωρικοί πήραν τότε τό δρόμο τού σπιτιού της. 'Η πόρτα ήταν μισάνοιχτη.

«Μόλις μπήκα στο σπίτι είδα τή μητέρα μου... τά παιδιά μου... Τάσφαξαν καί τά δύο!»

Τότερας του ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ

Τήν έσπρωξαν καί πέρασαν στο έσωτερικό.

Τό δεύτερο από τά δωμάτια τού σπιτιού φωτιζόταν από μια λάμπα πετρελαίου, που ήταν κρεμασμένη στον τοίχο.

Όταν οι χωρικοί μπήκαν σ' αυτό, άντίκρυσαν ένα ανατριχιαστικό θέαμα. 'Η Μπλοντίν Βανκοπενολ, ή μητέρα της Ευγενίας, είχε γείρει στο άριστερό πλευρό της πολυθρόνας της. Τό πίσω μέρος τού κεφαλιού της είχε μια μεγάλη πληγή. 'Ο δολοφόνος τήν είχε χτυπήσει, χωρίς άμφιβόλως, με σφυρί κι' ό θάνατός της ήταν άκαριαίος. Λίγο πιο πέρα, βρίσκονταν τά πτώματα τού μικρού 'Εδμόνδου — όκτώ χρόνων — καί της Μαρίας — τριών χρόνων. 'Ο δολοφόνος είχε χτυπήσει τόν 'Εδμόνδο, με σφυρί στο κεφάλι, όπως καί τή γיאγία του. Τή Μαρία τήν είχε στραγγαλίσει με τά χέρια του. Αλλά, σαν να μὴν άρκούσε αυτό, τής είχε άνοίξει μ' ένα μαχαίρι τήν κοιλιά. Ήταν τόση ή όρμη τού χτυπήματός του, που τό μαχαίρι τού είχε σπάσει κι' ένα κομμάτι τού είχε σπληνέσει στο κάκκολα της λεκάνης!

Η κατάστασις τού δωματίου έδειχνε πώς τό ελατήριο αυτού τού ανατριχιαστικού έγκλήματος ήταν ή κλοπή. 'Ο δολοφόνος είχε ψάξει παντού κι' έπειδή δέν βρήκε εκείνο που ζητούσε, άφησε τήν όργη του να ξεσπάσῃ πάνω στα άμυνα αντικείμενα. Είχε σπάσει δύο μεγάλους καθρέφτες, κι' είχε άναποδογυρίσει τό τραπέζι κι' ένα μπουφέ. Οι καρέκλες ήταν πεταμένες έδώ κι' εκεί με σπασμένα τά πόδια τους. Τα πάντα είχαν άναστατώσῃ.

Η Ευγενία εργαζόταν όλη τήν ημέρα σ' ένα νηματοურγείο κι' ό άντρας της, ό Λουκιανός Τάγκ, στα σφαγεία της Λίλλης, ως λογιστής. Αφηναν, λοιπόν, τά δύο παιδιά τους στη γיאγία τους, που τά περιποιόταν.

Η γρηά Μπλοντίν ήταν χήρα ενός παλμού σιδηροδρομικού υπαλλήλου καί ζούσε από τή σύνταξη που έπαιρνε. Αιτοδίατῃ όπως ήταν, είχε πάντα μερικες οικονομίες. Αλλά, τήν εποχή εκείνη είχε δοβέψει όλα σχεδόν τά χρηματά της, για να πάρη χριστουγεννιάτικα δώρα στα έγγονά της, στην κόρη της καί τό γαμπρό της. Της είχαν μείνει μόνο δέκα όκτά φράγκα, που τά είχε στο ντουλάπι της κουζίνας. Κι' αυτό ήταν τό μόνο μέρος, όπου δέν έψαξε ό δολοφόνος!

Αλλά ποίος μπορούσε να ήταν;

Η άνάκρισις καρκινωβατούσε από αρκετές ημέρες χωρίς αποτέλεσμα, ως που, ένα βράδυ, έπειτα από δύο βδομάδες, μια γυναίκα παρουσιάστηκε στην άστυνομική διεύθυνσι της Λίλλης καί ζήτησε να δῇ τό διευθυντή.

Η Μαντέλν Τρομπέρ — έτσι λεγόταν — δέν ήταν άγνωστη στους άστυνομικούς. Δούλευε τήν ημέρα σ' ένα εργοστάσιο καί τά βράδια γλεντοκοπούσε στις ταβέρνες. Η ζωή της δέν ήταν, βέβαια, υποδειγματική, άλλ' εκτός από τό πάθος της για τό κρασί καί τό ότι άλλάζε διαρκώς φίλους, δέν μπορούσε να τήν κατηγορήσῃ κανείς για τίποτε

άλλο. Νά, λοιπόν, τί άφηγήθηκε στο διευθυντή της άστυνομίας:

— Απόψε τό βράδυ, είπτε, συναντηθήκαμε με τό Ζαν Βανιέ καί γλεντήσαμε μαζί στο καπνί. "Επειτα με πήγε στο δωμάτιό του... Κι' εκεί μου είπτε πώς αυτός είχε σκοτώσει τή γρηά Μπλοντίν καί τά δύο έγγονάκια της... Καί για τό τίποτα! Δέν βρήκε ούτε ένα φράγκο! Τόν άφησα ν' αποκοιμηθῇ κι' έπειτα γλυστρήσα αόρουθα έξω από τό δωμάτιό του κι' έτρεξα έδώ... Μοῦρχεται να σκοτωθώ καί μόνο που σκέφτομαι πώς αυτός ό κακούργος με έσφισε στην άγκαλιά του...

Οί άστυνομικοί τόν έπιασαν τό ίδιο βράδυ καί τόν έρρίξαν σ' ένα κελλί της άστυνομικής διεύθυνσεως για να ξεμεθύσῃ. Τό άλλο πρωί, τόν άνέκριναν. Καί ό Ζαν Βανιέ ώμολόγησε τό έγκλημά του.

— Ήμουν μεθυμένος καί δέν ήξερα τί έκανα, είπτε.

Αυτή ήταν ή μόνη δικαιολογία του. 'Ο Ζαν Βανιέ εργαζόταν ως σφαγέυς στα σφαγεία της Λίλλης. Η ειδίκτης του ήταν τά γουρούνια. Μπορούσε να σφάζῃ πάνω από εκατό τήν ημέρα χωρίς να κουρασθῇ καθόλου!

Με τό Λουσιέν Τάγκ ήταν φίλοι. Τούς συνέδεε τό κοινό πάθος τους για τό κρασί. Καί, πολλές φορές, αφού έπιναν στα καπνί, ό Ζαν Βανιέ συνώδεε τόν άντρα της Ευγενίας ως τό σπίτι του. "Ετσι, ήξερε όλα όσα άφορούσαν τή ζωή του...

Στήν άνάκρισι, ό Βανιέ κατέθεσε ό,τι πήγε στο σπίτι της γρηάς Μπλοντίν για να κλέψῃ κι' ό,τι έπειδή ή γρηά καί τά παιδιά φώναζαν, άναγκάστηκε να τά σκοτώσῃ. Για τή μικρή Μαρία κατέθεσε ό,τι τής άνοίξε τήν κοιλιά, για να συντομεύσῃ τή άγωνία της! Αλλά ήταν άναμφισβήτητο ό,τι είχε προμελετήσει τό έγκλημά του. Τό γεγονός ό,τι είχε μαζί του τό σφυρί καί τό μαχαίρι τό πιστοποιούσε άρκτά.

Η άνάκρισις εξακρίβωσε, άλλωστε, ό,τι ό Ζαν Βανιέ δέν βρισκόταν στο πρώτο έγκλημά του. 'Ο άνθρώπος αυτός είχε γεννηθῇ με τή δίψα τού αίματος.

Όταν έγινε δέκα πέντε χρόνων, οι γονείς του, που ήταν φιλήσυχοι μεροκαματιάρηδες, τόν έβαλαν σ'

ένα σεμινάριο, με τήν πρόθεσι να τόν κάμουν άββά. Αλλά οι καθήκοντά του τόν έδιωξαν σε λίγο για τήν έξη αιτία: Μια μέρα, ό Ζαν παρέσυρε τό σκυλί τού ιδρυματος σε μια γωνία τού κήπου κι' εκεί τόν έδεσε τά πόδια μ' ένα σχοινί καί τού έβγαλε τά μάτια μ' ένα μαχαίρι. Όταν τόν ρώτησαν γιατί τό έκανε, άπάντησε πώς ήθελε να εξακριβώσῃ αν τό σκυλί θα μπορούσε ν' άναπληρώσῃ τά μάτια του με τήν σφαγή τού!

Επειτα από κάμποσο καιρό, ό Βανιέ πήγε στο Παρίσι, όπου έγινε μέλος μιας σπείρας κακοποιών. Οι άνθρωποι αυτοί είχαν ειδικευθῇ στις νυχτερινές επιθέσεις εναντίον άτόμων που γύριζαν στα σπίτια τους. Τά ξαλαφράναν από ό,τι είχαν καί κατόπιν τούς έδιναν μια γροθιά στο σαγόνι ή ένα χτύπημα στο κεφάλι για να τά κάμουν να χάσουν τις αισθήσεις τους. Αποφεύγαν, όμως, τό αίμα.

Αλλά αυτά τά «ήπια» μέσα δέν άρεσαν στο Βανιέ. "Εφυγε, λοιπόν, απ' αυτή τή σπείρα καί πήγε σε μια άλλη, που τά μέλη της ήταν πιο «τολμηρά». "Ετσι, τού δοθηκε ή ευκαιρία να ικανοποιήσῃ αρκετές φορές τά κακούργα ένστικτά του... Αλλά τά μέλη της σπείρας συνελήφθησαν ένα βράδυ. 'Ο Βανιέ κι' ένας άλλος κατεδικάσθησαν μόνο με φυλάκιση. Βγαίνοντας από τή φυλακή ό Βανιέ σκότωσε ένα νέο έπειδή δέν τού βρήκε τίποτε πάνω του. "Επειτα κατέληξε στη Λίλλη, όπου κατέφερε να βρῇ δουλειά στα σφαγεία. Εκεί συνδέθηκε με τόν Τάγκ κι' έμαθε απ' αυτόν ό,τι πεθερά του είχε ένα μικρό κομπόδεμα. 'Ο Βανιέ ζεν δίστασε να βουτήξῃ τά χέρια του στο αίμα για τό μικρό αυτό ποσό, που, άλλωστε δέν υπήρχε πια, Η δική τού κακούργου έγινε ύστερα από λίγον καιρό καί καταδικάσθηκε σε θάνατο. Στις 21 'Απριλίου τού 1894, ό Ζαν Βανιέ άνέθηκε στο ικρίωμα. Στην έρώτησι τού πνευματικού, που τόν σωδευε, αν μετανούσε για τά έγκλημά του, άπάντησε πώς δέν είχε καιρό ν' άσχοληθῇ μ' αυτό τό ζήτημα.

Ποιά είναι τα κυριότερα
ναρκωτικά

Ένα από τα άνησυχαστικότερα μεταπολεμικά προβλήματα που απασχολούν τους Αμερικανούς, είναι η εκπληκτική διάδοση των ναρκωτικών στη χώρα τους. Το χειρότερο δε είναι ότι η κοινωνική αυτή πηγή έχει διαδοθεί ιδίως μεταξύ των παιδιών και των έφηβων!

Μέχρι πρό 2—3 έτων, δεν είχε γίνει καθόλου λόγος για ανήλικους τοξικομανείς στις Ηνωμ. Πολιτείες. Το σκάνδαλο όμως ξέσπασε ξαφνικά και πήρε τεράστιες διαστάσεις. Απασχολήθηκαν μ' αυτό το Κογκρέσσον, οι δικαστικές αρχές, η αστυνομία, διάφορες επιστημονικές και κοινωνικές οργανώσεις...

Ένας πρόχειρος υπολογισμός ανέβασε σε 40.000 τα ανήλικα θύματα των ναρκωτικών (τά 10.000 απ' αυτά βρίσκονται στη Νέα Υόρκη). Πρέπει δε να σημειωθεί ότι το πάθος των ναρκωτικών αποτελεί το πρώτο βήμα προς την εγκληματικότητα. Γιατί, για να μπορέσουν να πληρώσουν 20, 30 ή 40 δολάρια την ημέρα για τα ναρκωτικά τους, οι ανήλικοι τοξικομανείς δεν διστάζουν να επιδοθούν σε κλοπές, σε ληστείες ή στο εμπόριο του έρωτος.

Πώς δημιουργήθηκε η φοβερή αυτή απειλή κατά της σωματικής και ψυχικής υγείας ενός ολοκληρωμένου έθνους; Οι ειδικοί την αποδίδουν σε τρεις βασικούς λόγους:

1) Τη γενική ανήσυχη και ταραγμένη ατμόσφαιρα που δημιουργείται πάντοτε έπειτα από ένα μεγάλο πόλεμο. 2) Το τραγικό περιβάλλον που έχει δημιουργηθεί για τόσα και τόσα παιδιά από το διαζύγιο των γονέων τους και τη διάλυση της οικογενείας τους. 3) Τη δίψα της σημερινής νεολαίας να δοκιμάσει κάτι το καινούργιο και συνταρακτικό.

Τα ναρκωτικά που χρησιμοποιούνται οι τοξικομανείς, είναι τα εξής κυρίως:

Μορφίνη.— Παράγεται από το όπιο, ένα φυτικό προϊόν του «λευκού μήκωνος» (ένος φυτού της ίδιας οικογενείας με την παπαρούνα). Οι γιατροί το χορηγούν σε ένεσεις για την ανακούφιση των ασθενών που υποφέρουν από ισχυρούς πόνους ή επίμονη άπνεια. Στους τοξικομανείς η ένεση της μορφίνης προκαλεί μία ψυχική ηρεμία και ευνυχία, που την ακολουθεί βαθύς ύπνος μ' ευχάριστα όνειρα. Μόνο με ειδική θεραπεία σε κλινική μπορεί ο μορφινομανής να απαλλαγεί από το καταστροφικό πάθος του. Άλλοιώς, η στέρεσις της μορφίνης επί λίγες ημέρες τον φέρνει σε μία κατάσταση παραφροσύνης.

Ηρωίνη.— Είναι μία άσπρη σκόνη, που εξάγεται από τη μορφίνη. Χρησιμοποιείται από τους γιατρούς κατά των μετεγχειρητικών πόνων, καθώς και για να λιγώσει το βήχα. Στους τοξικομανείς φέρνει μία έξαρση.

Κωδεΐνη.— Είναι μία κρυσταλλική ουσία πικρή, που εξάγεται κι' αυτή απ' τη μορφίνη. Χρησιμοποιείται ως φάρμακο για το βήχα και κατά των πόνων. Σπάνια χρησιμοποιείται από τους τοξικομανείς. Είναι άλλωστε εξαιρετικά επικίνδυνη, καίτοι 10 φορές ασθενέστερη από τη μορφίνη.

Κοκαΐνη.— Μία πικρή σκόνη, που εξάγεται από τα φύλλα ενός φυτού του Περού. Χρησιμοποιείται άλλοτε ευρύτατα ως τοπικό αναισθητικό, εκτοπίστηκε όμως από άλλα φάρμακα που δεν προκαλούν τοξικομανία. Αν τη ρουφήξει κανείς σαν ταμπάκο, τη μασηση ή την κάνη ένεσις, αισθάνεται μία διέγερση των σωματικών και πνευματικών δυνάμεών του και μία ψευτική ευεξία.

Όπιο.— Το προϊόν αυτό του μήκωνος υποδεικνύεται από τους γιατρούς ως καταπραυντική των πόνων και για το βήχα της πνευμονίας. Οι τοξικομανείς το καπνίζουν με ειδική πίπα ή το καταπίνουν. Προκαλεί τα ίδια συμπτώματα με της μορφίνης, αλλά πολύ ασθενέστερα, και δημιουργεί εξ ίσου τοιοτρόμο πάθος.

Ινδική κάνναβη.— Έκχύλισμα του δημόνιου φυτού, που χρησιμοποιείται στη θεραπευτική κατά της άπνειας και των καταστάσεων άγνωσης. Οι τοξικομανείς το παίρνουν με δυο μορφές: ως χάσις ή ως μαριχουάνα.

Χάσις.— Το καπνίζουν ή το μασούν. Προκαλεί ύπνο σαν το όπιο. Όταν ξυπνή, ο τοξικομανής νοιώθει ένα παράξενο συναίσθημα, σαν να βρίσκεται έξω από την πραγματικότητα. Με τον καιρό, η κατάχρησι του χάσις οδηγεί στην επιληψία και την τρέλλα.

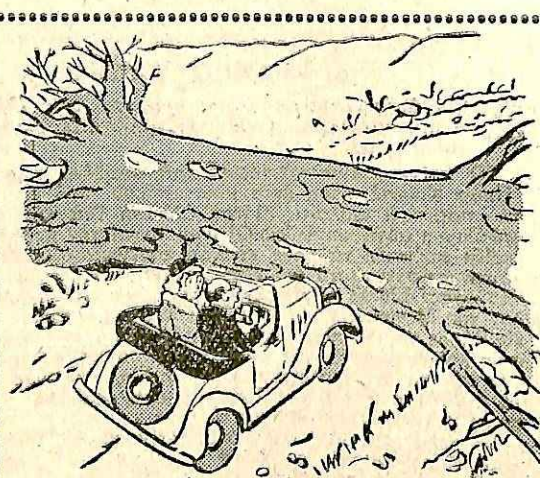
Μαριχουάνα.— Αφίσμα τελευταίο αυτό το ναρκωτικό, που έχει γίνει σήμερα της «μόδας» και παρουσιάζει μεγαλύτερη διάδοσι από κάθε άλλο στην Αμερική. Εξάγεται από τα φύλλα της ινδικής καννάβης και δεν χρησιμοποιείται καθόλου στην ιατρική. Βρίσκεται εύκολωτερα από τη μορφίνη, γιατί το φυτό απ' το οποίο παράγεται μπορεί να καλλιεργηθεί οπουδήποτε, ακόμη και στα πιο άγονα χωράφια όπου φυτρώνουν μόνον αγκινίδια.

Από μία λίτρα μαριχουάνα, που κοστίζει 90 δολάρια μπορεί να γίνουν 1.000 τσιγάρα. Οι πλανόδιοι πωλητά ναρκωτικών διαθέτουν τα τσιγάρα αυτά ιδίως στους ανηλικούς, προς μισό δολλάριο το καθένα. Από τους γνωστούς όμως τοξικομανείς απαιτούν περισσότερα, μέχρι 3 δολάρια, γιατί ξέρουν πως δεν μπορούν να κάνουν δίχως μαριχουάνα.

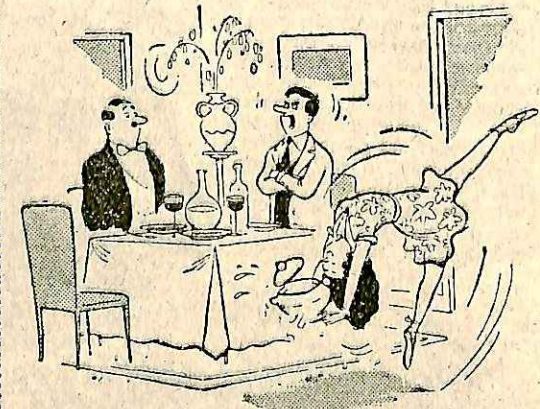
Πολλοί δεν καπνίζουν τη μαριχουάνα, αλλά την προσθέτουν σε τσιγκές, σε γλυκίσματα ή σε γυμνούς φρούτους. Καθώς δε δεν έχει ιδιαίτερα γεύσι, μπορεί να δοθεί μ' αυτό τον τρόπο σ' ένα πρόσωπο ανήλικό χωρίς να αντιληφθεί.

Με τη μαριχουάνα, νομίζει κανείς ότι γίνεται όζυτερη ή αντίληψή του κι' ότι παρατηρείται ατελείωτα η διάρκεια του χρόνου. Οι νεαροί γκάνγκστερ της χρησιμοποιούν για να παίρνουν θάρρος.

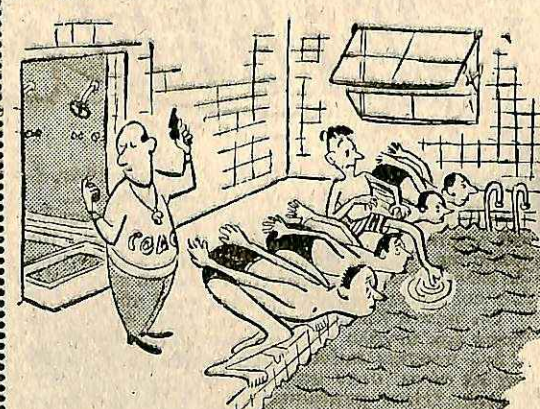
Μολονότι η ενέργεια της μαριχουάνας είναι σχετικά ασθενέστερη, θεωρείται ώστόσο πολύ επικίνδυνη απ' ένος για τη μεγάλη διάδοσή της κι' απ' έτέρω γιατί αποτελεί συχνά το πρώτο σκαλοπάτι που οδηγεί σε άλλα ισχυρότερα ναρκωτικά.

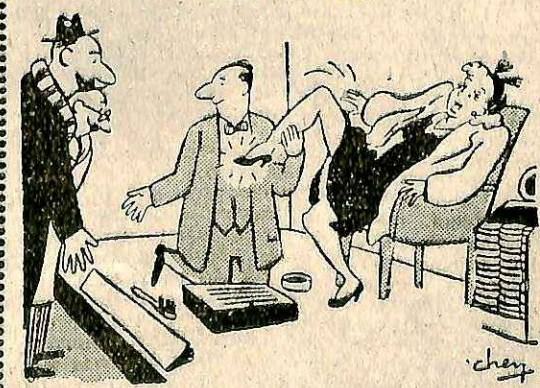
Ευτυχώς, Ανδρέα, που έβαλα κι' ένα προ-
νι μέσα στο σάνκο των εργαλείων!...

Μερικές φορές μετανού που παντρεύτηκα
μιά χορεύτρια!...

Χωρίς λόγια...

—Όχι, πέντε μου, αν έχουν οι ανταγωνιστάι
μου τέτοιο πράγμα!...

ΖΑΝ ΝΤΕ ΛΑ ΧΙΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

“Ο Ένας από τους Μασοί, που βρίσκονται στη σφαίρα, χύνει γάλα το ναρκωτικό που περιέχεται σε μία υποτίλπη, κι' όλοι αποκοιμούνται. Σ' αυτή την κατάσταση τους βρίσκει ο Πόπυ. Με τις κατάλληλες προετοιμασίες, στο πλοίο, ο Πανταλόν κι' ο Τζέφρι συνέρχονται και άφηνονται τις περιπέτειές τους. Ύστερα καταστρώνουν όλοι μαζί ένα σχέδιο απόδρασης στο νησί των Μασοί και άπελευθερώσεως του Κορριντέ. Στο νησί, ο Πουπουτέκι κατορθώνει να γίνη Ένας από τους άρχηγους της φυλής των Πούλκα, που τον αϊματώσανε. Λέει στον Κορριντέ ότι, ενώ οι άλλοι ήθελαν να τον φάνε, αυτός τον υπέρασπισθήκε. Και τον ρωτάει αν η σφαίρα είναι θεός ή πλοίο που πετάει.

—Κι' αν πω στον αδελφό μου τι ακριβώς είναι η στρογγυλή μηχανή, τι πρόκειται να με κάνουν ύστερα; —Εξαρτάται! δήλωσε ο Μασοί. “Ας μιλήσω πρώτα ο αδελφός μου, κι' ύστερα θ' αποφασίσουν οι άρχηγοί των Πούλκα.

Ο Κορριντέ δίστασε. “Απ' αυτό που θ' άπαντούσε έξαρτα η τύχη του! Θα βεβαίως ότι η σφαίρα ήταν μία θεός; Δέν δεν θάχε τίποτε το εξαιρετικό, στα μάτια των άγριών. Θα προσπαθούσε άπεναντίας να τους δώση όσο το δυνατόν να καταλάβουν τί ήταν η «Βικτόρια»; Ήταν πολύ άπίθανο να το κατορθώση, και θά μπορούσε να μη τον πιστέψουν τότε.

“Αλλά ο εύθους χαρακτήρας του Κορριντέ άπεχθανόταν το ψέμα, ακόμη και προκειμένου για τους άπλοικούς και σκληρούς έκεινους Πολυνήσιους. “Επειτα, δέν μπορούσε παρά άγνατικά να προβλέψη ποιά άπάντησι θάταν ώφέλιμωτερη γι' αυτόν, ή άλήθεια ή το ψέμα.

“Ο διαταγμός του δέν κράτησε πολύ: Για καμιά περίπτωσι δέν θάλεγε ψέματα! “Απάντησε λοιπόν, διαλέγοντας καλά τις λέξεις του, ώς

στε να τον καταλάβη στην έν-
τέλεια ο «σοφός»:

—“Η στρογγυλή μηχανή δέν είναι θεός. “Ο αδελφός μου Πουπουτέκι έδειξε μεγάλη άντίληψι, υποθέτοντας ότι είναι ένα πλοίο που, άντί να γλυστράη στο νερό, άνεβοκατεβαίνει και ταξιδεύει προς όλες τις διευθύνσεις στον άέρα. “Ο αδελφός μου είναι άληθινά ο μεγαλύτερος σοφός της γής. Γιατί αυτό που άντεψε δέν τό ήξερε κανείς άλλος από μένα...

“Ο Μασοί ένθουσιάστηκε με τό τόσο κολακευτικά έκείνα λόγια.

—“Η στρογγυλή μηχανή έφευρέθηκε και κατασκευάστηκε από μένα, πρόσθεσε ο Κορριντέ.

Μιά σκέψι του ήθε ξαφνικά. Αυτό που θάλεγε, δέν θάταν βεβαία τελείως σύμφωνο με την άλήθεια, μα ούτε και άπόλυτα ψέμα. Γιατί τα μελλοντικά γεγονότα υπορούσε να τ' άποδείξουν Βασίμιο —τουλάχιστον στα μάτια των άγριών.

“Αποφάσισε λοιπόν να έξαπατήση λίγο αυτούς τους άνηώπους, που βρίσκóταν στην έξουσία τους. “Από την επιδεϊότητά του κρέμονταν ίσως ή ζωή του κι' ή σωτηρία του.

—“Οχι μόνον είμαι ο έφευρέτης κι' ο κατασκευαστής της στρογγυλής μηχανής, πρόσθεσε, αλλά και με άποκαλεί από μακριά όπως κι' από κοντά. Την κάνω να πηγαινή δεξιά ή άριστερά, όπως μ' άρέση. Κι' είμαι ο μόνος στον κόσμο που μπορώ να το κατορθώσω!

“Ο Πουπουτέκι σκέφθηκε λίγο, κι' έπειτα είπε ήσυχα: —“Ωστε λοιπόν ο αδελφός μου διάταξε τη στρογγυλή μηχανή να φύγη; Γιατί;

—Γιατί είδα ότι οι Πούλκα άγγιζαν κάτι μοχλούς, που θάκαναν να έκραγή ή μηχανή και να σκοτώση όλους τους Πούλκα κι' έμένα τον ίδιο! Προτίμησα λοιπόν να την άπομακρύνω, με την πεποίθησι ότι οι Πούλκα που θάμεναν μέσα σ' αυτήν, θάταν τόσο τρομοκρατημένοι ώστε δέν θ' άγγιζαν πιά τίποτε.

—Πολύ σωστά, φέροθηκε ο αδελφός μου, άπάντησε ο Μασοί. “Αλλωστε κι' έγω, δίχως να έρω άσφαλός ότι είχε πη ο αδελφός μου στη μηχανή να φύγη, τό είνα μαντέψι κάπως, έξέροντας τον τρόπο που οι καπετάνιοι των λευκών κάνουν να φεύγουν τα μεγάλα καράβια φωνάζοντας άπλως μέσα σ' ένα ναβί. Μα, άφού ο αδελφός μου Κορριντέ έδιώξε τη μηχανή, πρέπει τώρα να τη φέρη πίσω.

“Ο Κορριντέ είχε έτοιμή την άπάντησι, δίχως να τ' άχση: —Θά γίνη όπως θέλει ο Πουπουτέκι, είπε, Για να μπορέσω όμως να φέρω πίσω τη μηχανή, πρέπει νάχω έλεύθε-

ρα τ' ά χέρια και τ' ά πόδια μου και να βρίσκωμαι στην άκροβαλασσία, την ώρα της άνατολής του ήλιου, γιατί τώρα ή σφαίρα βρίσκεται μακριά στη θάλασσα.

—“Αν λοιπόν ο αδελφός μου είναι έλεύθερος και “πορή να πάη ο ήν άκροβαλασσία, θά φέρη πίσω τη μηχανή;

—Ναί.

—Πότε;

—Άυριο, όταν θά βραδυάζη. Γιατί χρειάζεται μια όλόκληρη μέρα, για να ταξιδέψουν οι διαταγές μου στον άέρα, να τις πάρη ή στρογγυλή μηχανή και να ύπακούση.

—Καλά! είπε ο άγριος. Θά γίνη σε λίγο αυτό που θέλει ο αδελφός μου.

Και, δίχως άλλη λέξη, ο Πουπουτέκι άπομακρύνθηκε. “Ο Κορριντέ τον είδε να υπαίγει σε μια καλύβα μεγαλύτερη απ' τις άλλες, στήμενη στη μέση του χωριού.

Πέσασε μια ώρα. Στο διάστημα αυτό, ο Κορριντέ είχε γίνη άντικείμενο περιεργείας και έχθρικών εκδηλώσεων από τα γυναικόπαιδα του χωριού, που είχαν ξεπροβάλλει απ' τις καλύβες, φωνάζοντας και χειρονομώντας, μόλις ο Πουπουτέκι είχε άφίσει μόνο τον αϊχμάλωτο.

“Ενώ τα παιδιά άγγιζαν το πρόσωπό του, τ' ά χέρια και τ' ά πόδια του, οι γυναικες ψαχούλευαν τα ρούχα του. “Ο Κορριντέ δέν καταλάβαινε λέξη απ' όσα έλεγαν. Πάντως δέν τούκαναν κανένα κακό Σίγυορα, οι άρχηγοί της φυλής θάχαν δώσει διαταγή να μην ένοχλήθη καθόλου ο αϊχμάλωτος.

Μα ο μηχανικός καταλάβαινε πολύ καλά ότι, αν οι ίθαγενείς δέν είχαν τόσο ζωηρή επιθυμία να ξαναδούν τη σφαίρα, θά τον έσφαζαν άλύπητα και θά κομμάτιζαν το σώμα του για να το καταβροχθίσουν!

“Εσπινικά, ένας άντρας παρουσιάστηκε άναμεσα στις γυναικες και τα παιδιά και φώνασε μια διαταγή. “Αμέσως, και δέν θά γινόμουνα κα-

σκορπίσθηκε το πλήθος, ξαναγύρισε στις καλύβες, κι' ο Κορριντέ ξαναέμεινε μόνος με τον Πουπουτέκι.

—“Υπόσχεσαι ο αδελφός μου πως δέν θά κάνη κακό στους Πούλκα; είπε ο «σοφός».

—Τό υπόσχομαι, άπάντησε ο Κορριντέ.

—“Ας όρκιστή ο αδελφός μου στα κόκκαλα των πατέρων του.

—“Ορκίζομαι στα κόκκαλα των πατέρων μου να μην κάνουν κανένα κακό στους Πούλκα.

—Καλά! “Ο αδελφός μου είναι έλεύθερος τώρα να περπατήση και να κουνήση τ' ά χέρια του.

Και, με τρεις μαχαιριές, ο Μασοί έκοψε τ' ά δεσμά του αϊχμάλωτου.

“Ο Κορριντέ χαμογέλασε. “Ελπίζει ότι, όταν θά βρισκόταν στην άκροβαλασσία, θά κατάφερνε να τον διακρίνουν από το «Βαλκόμπερ» ή απ' τη σφαίρα. Γιατί δέν άμφέβαλε ότι ο πλοίαρχος Σίμπσον θ' αναζητούσε τη «Βικτόρια» σ' όλη την έκταση του άκεανού, κι' ότι έξ άλλου ο Τζέφρι κι' ο Πανταλόν θά κατορθώναν να γίνουν κύριοι της σφαίρας.

Γι' αυτό είχε άναφέρει ότι δέν θά μπορούσε ν' άνακαλέση τη σφαίρα, παρά μόνον αν έμενε όλη την ημέρα κοντά στη θάλασσα.

“Ωστόσο, ή έλπίδα της σωτηρίας του μετριάζόταν απ' τη σκέψι ότι, αν σε 24 ώρες δέν είχε έμφανισθή ούτε το πλοίο ούτε ή σφαίρα, οι άγριοι θά έκριναν πως δέν είχε κρατήσει την ύπόσχεσί του και θά τον θανάτωναν.

“Ήταν λοιπόν δεινή ή θέσι του: “Επειτα από μία άναβολή 24 ώρών, τον περίεμενε ή σωτηρία ή ο θάνατος.

Μα είχε τόση ψυχική άντοχη στις δύσκολες περιστάσεις, ώστε τελείως τις σκέψεις του μ' ένα αϊσιόδοξο και χιουμοριστικό συλλογισμό, τούκανε και τον ίδιο να χαμογέλαση:

«Ίσως να μη με σκοτώσουν άμέσως! Είμαι άδύνατος, και δέν θά γινόμουνα κα-

“Η έξομολόγησις

“Υπάρχουν ‘Εβραίοι που όσο και να τους προσέξη κανείς δέν μπορεί να καταλάβη ότι είναι ‘Εβραίοι. Είναι όμως κι' άλλοι, που άμα τους δης από έκατό μέτρα μακριά αντίλαμψαν άίματος την καταγωγή τους. “Εχουν κάτι τί το ιδιόανερστο άπάνω τους, που δέν τό βρίσκει κανείς σε καμιάν άλλη φυλή.

“Ενας λοιπόν απ' αυτούς τους τύπους των ‘Εβραίων έγινε συνεταιρός στο φιλικό-ίδικο ένος καμπούρη. “Ο ‘Εβραίος όμως φροντίσε πάντα ν' άποφύγη κάθε έμφαση, κάθε έκφρασι που θ' άποκαλύπτε στον συνεταιρό του ότι ήταν ‘Εβραίος. “Ο καμπούρης πάλι δέν ένδιαφέθηκε ποτέ για τη θρησκεία του συνεταιρού του και δέν άνοιγε τέτοια κουβέντα.

Πέρασαν έτσι είκοσιέπεντε όλόκληρα χρόνια και οι δουλειές του φιλικό-ίδικου πήγαιναν περίφημα. Οι δύο συνεταιροί λοιπόν αποφάσισαν να γιορτάσουν, με ένα ταμπάσι, την είκοσιπενταετηρίδα της επιγειαίσεώς τους.

Κατά τα έπιδόρπια, ύστερ' από τις τυπικές εύχες και προποσεις, ο ‘Εβραίος γύρισε στον καμπούρη και του είπε με ύψος γεγάτο ειλικρίνεια:

—Τώρα θά σοφ κάνω και μιάν έξομολόγησι! Θά σοφ πω ένα πράγμα που επί είκοσιέπεντε χρόνια σοφ έκρυβα. Λοιπόν, φίλε μου, είμαι... ‘Εβραίος!

—Μπα! έκανε ο καμπούρης με προσποιημένη έκπληξι. “Ε, λοιπόν, έπειδή μου έξομολογήθηκες έτσι ειλικρινά θά σοφ φανερώσω κι' έγω τό μυστικό μου. Λοιπόν, φίλε μου κι' έγω είμαι... καμπούρης!

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Ραδιοφώνη
Ηλεκτρικές Κουζίνες
Ηλεκτρικά Ψυγεία
Ψυγεία Παγογ

Σ.ΠΑΠΑΠΑΥΛΟΣ
ΠΡΑΣΙΤΕΛΟΥΣ 33

λο ψητό! "Αν λοιπόν τους έρω-
θη ή ιδέα να με παχύνουν, έ-
χω πολλές πιθανότητες να σω-
θώ στο μεταξύ... γιατί είμαι
βέβαιος πως θα φτάσω το
«Βαλκόδερ» ή η «Βικτώρια»...
ή ίσως και τα δυο μαζί!"

Ελευθέρος πιά να κινηθή,
ακολουθούσε τον Πουπουτέκι.
Εκείνος τον ώδηγησε μέσα
στη μεγάλη καλύβα. Στην άρ-
χή, ο μηχανικός δεν διέκρινε
τίποτε — τόσο σκοτεινό ή-
ταν το εσωτερικό της, σ' αν-
τίθεσι με το δυνατό φως που
υπήρχε απ' έξω.

Επειτα, τα μάτια του συ-
νήθισαν σιγά-σιγά, και ξεχώ-
ρισε δώδεκα Πούλκα, καθισμέ-
νους ημικυκλικά πάνω σε χον-
τρά κούτσουρα. Καθένας τους
είχε μπροστά στα πόδια του
μια δοντωτή λόγχη, τρία ά-
κόντια κα' ένα πλατύ μαχαί-
ρι. Κάπνιζαν όλοι μια μικρή
ξύλινη πίπα με μακρύ σωλή-
να. Ο καπνός που ανέβαινε
απ' τις δώδεκα αυτές πίπες,
δεν είχε καμμία δυσάρεστη ή
δυνατή μυρωδιά. "Αντιθέτως,
ήταν ελαφρός κι' αρωματισμέ-
νος μ' ένα παραξενο άρωμα,
άγνωστο στον Κορριντέ.

Κανείς απ' τους Μαορί δεν
κινήθηκε, βλέποντας τον αίχ-
μαλωτο. Σήκωσαν μόνο τα μά-
τια τους και τον κύταξαν. Ο
Πουπουτέκι άκούμπησε το χέρι
του στον ώμο του μηχανικού
και είπε:

—Ο αδελφός μου Κορριντέ
θα φέρη πίσω τη στρουγγυλή
μηχανή. Οι αδελφοί μου, οι
άρχηγοί Πούλκα, θα συνοδεύ-
ψουν αύριο το λευκό άρχηγό
ως την άκτι της άτέλειωτης
θάλασσας. Είπα!

Κι' ο Πουπουτέκι κάθισε
πάνω σ' ένα δέκατο τρίτο
κούτσουρο. Οι δώδεκα άλλοι,
με μια κίνηση, άφισαν γάμο
τις πίπες τους, δίπλα στα ό-
πλα τους, σήκωσαν ψηλά τα
χέρια τους και φώναξαν τρεις
φορές:

—Οραράο! Οραράο! Ο-
ραράο!

Ο αδελφός μου άς προ-
φέρη κι' αυτός τη λέξι της φι-
λίας, είπε ο Πουπουτέκι στον
Κορριντέ.

Και, σηκώνοντας τα χέρια
του, φώναξε:

—Οραράο! Οραράο! Ο-
ραράο!

Ο μηχανικός τον μιμήθηκε,
δίχως αντίρρηση. Φαίνεται δε
ότι ή κίνηση κι' ο τόνος της
φωνής του είχαν τη ζωηρότη-
τα που έπρεπε, γιατί οι δέκα-
τρείς Πολυνήσιοι δεν έκρυψαν
την ικανοποίησι τους και τον
ευχαρίστησαν με μορφασμούς
που ήθελαν να παραστήσουν
χαμόγελα.

**ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΑΙ ΥΠΟΘΕ-
ΣΕΙΣ** (ιδιωτικής φύσεως) υπό
άπλυτον έχειμύθειαν. Πληροφο-
ρίαι, έρευναι, αναζητήσεις, εξα-
κριβάσεις υποθέσεων διακινών
κλπ. ΔΙΕΘΝΕΣ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΠΑΗΡΟΦΟΡΙΩΝ «B.I.R.C.», Δι-
εθυντής: David S. Davis, Τηλέφ.
55.386. Άλληλογραφία: Ταχ.
θυσίς 413. Όραι εργασίας 9
π. μ. — 5 π. μ.

Βισαμινούχα
ΚΑΛΥΠΤΙΚΑ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑΤΑ
"KISS-ME"
Καθαρισμός-Τροφή Δερμάτων

Μπήκε ύστερα ένας Ιθαγε-
νης κι' άφισε μπρός στα πό-
δια του Κορριντέ μια δοντω-
τή λόγχη, τρία άκόντια κι' έ-
να πλατύ μαχαίρι. Του πρόσ-
φερε επίσης μια γεμάτη πίπα.
Ο μηχανικός κατάλαβε. "Ε-
βαλε την πίπα στο στόμα του.
Ο Ιθαγενής του παρουσίασε
ένα κάρθουνο άνομινο, που το
κρατούσε με μια ξύλινη ταμ-
πίδα. Άλλα ο Κορριντέ έκα-
με μια κίνηση περιφρονητικής
άρνήσεως. Είχε θυμηθή ότι εί-
χε στην τσέπη του ένα κουτί
απ' τα ειδικά εκείνα σπύρτα,
που δεν σβύνουν ούτε με το
ισχυρότερο φύσημα, άν δεν καθί
πρώτα όλο το επίχρισμα της
ευφλέκτου ύλης τους. Κι' ήταν
βέβαιος ότι, χρησιμοποιώντας
τα, θακανε τεραστίαι εντύπωσι
στους άγρίους, που θεωρούσαν
τη φωτιά σαν το πολυτιμώτε-
ρο πράγμα στον κόσμο, δύσ-
κολο ν' άναψή και να διατη-
ρηθή.

Και δεν είχε γελαστή: Μό-
λις τον είδαν να βγάξη απ' το
κουτί ένα ξυλάκι, να το
κρύβη μέσα στη φούχτα του,
να κάνει άμέσως να πετάγεται
απ' αυτό μια ζωηρή φλόγα
και ν' ανάβη έτσι την πίπα
του, όλοι οι Ιθαγενείς πήδη-
σαν όρθιοι.

Στριμώχτηκαν γύρω του και
κύτταξαν με κατάπληξι το
σπύρτο.

Άφου άναψε την πίπα του,
ο Κορριντέ τους έδειξε το
σπύρτο κι' ύστερα το πλησί-
ασε στα χείλη του και φύση-
σε μ' όλη του τη δύναμη. Η
φλόγα έγειρε, μίκρυνε γιά μια
στιγμή, κι' έπειτα ξεναδυνά-
μωσε.

Η κατάπληξι κι' ο θαυμα-
σμός των Μαορί γέννησε μια
διασκεδαστική ιδέα στον Κορ-
ριντέ. Περίμενε τη στιγμή που
θάσδυne πιά μόνο του το σπύρ-
το, και τότε τόχωσε με μια
γρήγορη κίνηση μέσα στο στό-
μα του. "Επειτα τόδγαλε ά-
πό κεί, μαύρο και καρδουνια-
σμένο, και τόδειξε πάλι στους
Ιθαγενείς.

Εκείνοι είχαν άπομείνει
βουβόι. Σήκωσαν με σεβασμό
άπό χάμω το μισοκαμένο ξυ-
λάκι που είχε πετάξει ο Κορ-
ριντέ, και τόδωσαν ο ένας
στον άλλο, βγάζοντας μικρά
ξεφωνητά. "Επειτα ένας απ'
όλους το φύλαξε εύλαδικά σ'
ένα σακούλακι κρεμασμένο
στη μέση του. Κι' άποταρξή-
χτηκαν όλοι σε μια γωνία της
καλύβας, ενώ ο Κορριντέ πιο
ήσυχος τώρα γιά την τύχη του
καθόταν σ' ένα κούτσουρο και
κάπνιζε ήσυχα και μ' ευχαρί-
στησι την πίπα του.

Οι Μαορί συσκέφθηκαν χα-
μηλόφωνα επί 10 λεπτά της
ώρας. "Επειτα κάθισαν καθε-
νας στη θέση του, αντίκρυ
στον Κορριντέ, που είχε πά-
ρει το «κάθισμα» του Πουπου-
τέκι. Ο διερινής άμεινε όρ-
θιος στη μέση του ημικυκλίου,
αντικρύζοντας τον Κορριντέ
και γυρίζοντας την πλάτη
στους δώδεκα Πούλκα. Κι' εί-
πε με φωνή σοβαρή και γεμά-
τη σεβασμό:

—Ο αδελφός μου Κορριντέ
είναι ένας μεγάλος άρχηγός!
Κυβερνάει ένα στρουγγυλό
πλοίο που πετάει στον άέρα,
και κρατάει στο χέρι του τη
φωτιά του κεραυνού! Είναι με-
γάλος, δυνατός, άρχοντας! Οι
Πούλκα, οι Ισχυρότεροι όλων
των νησιών του άτέλειωτου ά-
ντων νησιών, δεν είναι παρά μικρά
παιδιά μπροστά του. Με τη
σοφία τους λοιπόν, οι Πούλ-

κα άποφάσισαν να πούν αυτά
στον αδελφό μου, τον άρχηγό
των λευκών που ταξιδεύουν
στον άέρα και στο νερό.

Ο Πουπουτέκι σταμάτησε
λίγο, έσκυψε το κεφάλι του κι'
έκαμε δυο μαγικές χειρονομί-
ες με το δεξί του χέρι. "Υ-
στερα συνέχισε:

—Νά ή πρότασι που κά-
νουν οι Πούλκα στον αδελφό
μου Κορριντέ: Θα μοιράση σε
όλους ραβδόκκια της φωτιάς.
Όταν γυρίση ή στρουγγυλή
μηχανή, θα τους διδάξη να την
όδηγούνε και θα την προσφέ-
ρη στη φυλή. "Υστερα θα φτι-
αση κι' άλλα ραβδόκκια της φω-
τιάς, με τα ξυλά και τους κε-
ραυνούς που υπάρχουν κι' εδώ
όπως και στις χώρες των λευ-
κών.

Μ' αυτούς τους όρους, ο
αδελφός μου Κορριντέ θα γί-
νει ο δέκατος τέταρτος άρχη-
γός των Πούλκα, ή μάλλον ο
πρώτος από τους δεκατέσσε-
ρες. Θα πάρη γιά συντρόφισ-
τά του τη νεώτερη και ωραιό-
τερη κελέλλα της φυλής. Θα
του δίνουν να τρώη κάθε μέ-
ρα ένα μπουτί νέου που δεν
πήγε ακόμα στον πόλεμο, γι-
ατί αυτό είναι το έκλεκτοτερο
φαγητό. Είπα! "Ας άπαντήση
τώρα ο αδελφός μου Κορ-
ριντέ.

Με την κάπως πρόωρη έμ-
πιστοσύνη του, ο Κορριντέ
δεν περίμενε ποτέ τέτοιες φρι-
κτές προτάσεις. Άκούγοντάς
τες τώρα, δεν μπόρεσε να μην
ανατριχίσει. "Εκρυψε όμως
την άποστροφή του, έσκυψε το
κεφάλι του και βυθίσθηκε σε
σκέψεις.

Καθισμένοι γύρω του, οι ά-
γριοι σάπαιναν και περιμέναν.
«Δεν εξέταζα καν τις προ-
τάσεις τους — συλλογιζόταν
ο Κορριντέ. Άλλωστε, το μόν-
ο που θα μπορούσε να γίνη,
απ' όλ' αυτά που είπε ο Που-
πουτέκι, θα ήταν να μοιράσω
τα σπύρτα μου στους άρχηγούς
Πούλκα. Μά, άν τους τα δώ-
σω μαζί με το κουτί και τους
έξηγησω πως άνάβουν, θα χά-
σω κάθε έπιρροή άπάνω τους
και συγχρόνως θα στερηθώ τα
σπύρτα μου, που μπορεί να
μου χρειασθούν άργότερα. Άν
όμως δώσω στον καθένα από
ένα σπύρτο χωρίς το κουτί,
δεν θα μπόρεσουν να τ' άνά-
ψουν, κι' έτσι θα διατηρήσω
όλο το γόητρο του άρχοντα
της φωτιάς». Άς φανούμε λοι-
πόν λίγο διπλωμάτες!

Στη μέση της νύχτας, θα
ζητήσω να με οδηγήσουν στην
άκροθαλασσιά, στα νότια του
νησιού γιά να βρίσκωμαι εκεί
όταν θα βγή ή ήλιος. Έλπι-

Οι Ιθαγενείς τον θεωρούσαν
μάλλον σαν φιλοεγγονόμνο,
παρά σαν αϊχμαλωτο. "Ωστό-
σο, τον επέδωσαν άγρυπνα.
Κι' από μερικές φράσεις που
αντήλλαξαν ο Πουπουτέκι κι'
ένας απ' τους άρχηγούς Πούλ-
κα — και που τις κατάλαβε
ο Κορριντέ χωρίς στις χει-
ρονομίες και στις ματιές
που τις συνόδευσαν — ο μη-
χανικός συνέλαβε ότι, άν
την άλλη μέρα ή σφαίρα δεν
είχε φανή ως το ήλιοδασίλεμα,
θα τον θυσίαζαν άλύπητα.

Γιατί ή εύπιστία τους στις
διαβεβαιώσεις του ήταν άνα-
κατωμένη με κάποιο σκεπτι-
κισμό. Και καταλάβαιναν πολύ
καλά ότι, όσο ισχυρός κι' άν
ήταν ο «άφεντης της φωτιάς»,
δεν θα μπορούσε να έμποδίση
τους Πούλκα να τον σκοτώ-
σουν, άν ήθελαν.

Γιά να έμπνεύση, όσο το
δυνατόν περισσότερη έμπιστο-
σύνη, ο Κορριντέ έπρεπε να
κοιμηθή όταν βράδυασε κάτω
απ' το ίδιο δέντρο όπου τον
είχαν δεθεί την περασμένη
νύχτα. Συστήσε μόνο στον
Πουπουτέκι να τον γυμνήση
στη μέση της νύχτας, γιά να
προλάβουν να φτάσουν στην
άκρογιαλιά πριν ξημερώση.

—Έτσι κι' έγινε πραγματικά.

Και, το πρωί της όης Ια-
νουαρίου, ο Κορριντέ είδε την
άνατολή του ήλιου απ' τις ά-
κτές ενός άγνωστου σ' αυτόν
νησιού.

Πέρασε όλη την ήμέρα στην
παραλία, καθισμένος κάτω
απ' τα δέντρα και τριγυρι-
σμένος απ' τους άρχηγούς
Πούλκα, που ήσαν όλοι ώπλι-
σμένοι ως τα δόντια.
Όσο κυλούσαν οι ώρες, οι
ελπίδες του λιγούστευαν. Τί-
ποτε δεν φαίνόταν στην άπέ-
ραντη θάλασσα και στον ού-
ρανό — ούτε το πλοίο ούτε
ή σφαίρα.

Ο ήλιος πλησίαζε πιά να
δύση, όταν ο Πουπουτέκι είπε
στον Κορριντέ:

—Ο αδελφός μου βλέπει
πως ή ήλιος θα μπη στη θά-
λασσα. Γιατί ο αδελφός μου
δεν έφερε ακόμα πίσω τη
στρουγγυλή μηχανή;
—Κάτι τι θα την καθυ-
στέρησε, άπάντησε ο Κορρι-
ντέ. Σίγουρα, θα φτάση ση-
μερα ή αύριο. Είμαι βέβαιος
πως έχει ξεκινήσει...

Το εύχομαι, γιά το κα-
λό του αδελφού μου. Γιατί οι
άρχηγοί Πούλκα έχουν άποφα-
σίζει, ότι, μόλις πέση ή
ήλιος, ο λευκός θα ξαναγίνη
αϊχμαλωτός, ότι θα τον δέ-
σουν σ' ένα δέντρο μπροστά
στις καλύβες κι' ότι οι γυ-
ναίκες και τα παιδιά θα του
δίνουν να τρώη όσο μπορεί
πιο πολύ, γιά να παχύνη μέ-
χρι την ήμέρα της γιορτής
του Πούλκα, του θεού των
Πούλκα.

Παρ' όλη την άγωνία που
του έφύγγε την καρδιά, ο
Κορριντέ έλάσε βεβιασμένα
κι' άπάντησε:

—Το κοας μου θάνατι σκλη-
ρό γιά φάγμα, και ξέρω ότι
όσο κι' άν με ταίσουνε δεν
πρόκειται να παχύνω περισ-
σότερο! Τόσο λοιπόν γιά τους
Πούλκα, όσο και γιά μένα, εί-
ναι προτιμώτερο να γυρίση
γρήγορα ή στρουγγυλή μηχα-
νή... Και τότε θα γίνη αυτή
ή γιορτή του Πούλκα;

—Σε όκτώ μέρες από αύ-
ριο.

—Ός τότε, θάχω γίνει έ-
νας μεγάλος άρχηγός Πούλκα!
Δήλωσε μ' άταραξία ο Κορ-
ριντέ.

Όστόσο, μόλις έδυσε ο ή-
λιος, πέντε Μαορί ρίχτηκαν
πάνω του, τον έδωσαν χειρο-
πόδαρα, τον φόρτωσαν στον
ώμο ενός απ' αυτούς και ξεκί-
νησαν όλοι γιά να γυρίσουν
στο χωριό.

Ο Κορριντέ ήταν άπελπι-
σμένος. Άν έμεναν στην ά-
κρογιαλιά, θα είχε περισσό-
τερες πιθανότητες σωτηρίας.
Άλλοιώς, κι' άν άκούη το
«Βαλκόδερ», περνούσε «κοντά
απ' το νησί, ακόμη κι' άν ή
«Βικτώρια» προσγειωνόταν σ'
αυτό, πως θα μπόρεσε ο δυ-
στιχισμένος αϊχμαλωτός να
τους υποδείξη το μέρος όπου
βριτόταν;

Ένα πράγμα τον εύχαρί-
στησε άπτότο: Ένώ οι Ιθαγε-
νείς του πήραν τα όπλα που
την είχαν δώσει, τα άφισαν
τά σπύρτα και το κουτί τους.
Τόκωναν σίγουρα από δεισι-
δαιμονία, από φόβο μήπως
προκαλέσουν την όργη των ά-
γίστων θεών του λευκού άν-

Και, το πρωί της όης Ια-
νουαρίου, ο Κορριντέ είδε την
άνατολή του ήλιου απ' τις ά-
κτές ενός άγνωστου σ' αυτόν
νησιού.

Πέρασε όλη την ήμέρα στην
παραλία, καθισμένος κάτω
απ' τα δέντρα και τριγυρι-
σμένος απ' τους άρχηγούς
Πούλκα, που ήσαν όλοι ώπλι-
σμένοι ως τα δόντια.

Όσο κυλούσαν οι ώρες, οι
ελπίδες του λιγούστευαν. Τί-
ποτε δεν φαίνόταν στην άπέ-
ραντη θάλασσα και στον ού-
ρανό — ούτε το πλοίο ούτε
ή σφαίρα.

Ο ήλιος πλησίαζε πιά να
δύση, όταν ο Πουπουτέκι είπε
στον Κορριντέ:

—Ο αδελφός μου βλέπει
πως ή ήλιος θα μπη στη θά-
λασσα. Γιατί ο αδελφός μου
δεν έφερε ακόμα πίσω τη
στρουγγυλή μηχανή;

—Κάτι τι θα την καθυ-
στέρησε, άπάντησε ο Κορρι-
ντέ. Σίγουρα, θα φτάση ση-
μερα ή αύριο. Είμαι βέβαιος
πως έχει ξεκινήσει...

Το εύχομαι, γιά το κα-
λό του αδελφού μου. Γιατί οι
άρχηγοί Πούλκα έχουν άποφα-
σίζει, ότι, μόλις πέση ή
ήλιος, ο λευκός θα ξαναγίνη
αϊχμαλωτός, ότι θα τον δέ-
σουν σ' ένα δέντρο μπροστά
στις καλύβες κι' ότι οι γυ-
ναίκες και τα παιδιά θα του
δίνουν να τρώη όσο μπορεί
πιο πολύ, γιά να παχύνη μέ-
χρι την ήμέρα της γιορτής
του Πούλκα, του θεού των
Πούλκα.

Παρ' όλη την άγωνία που
του έφύγγε την καρδιά, ο
Κορριντέ έλάσε βεβιασμένα
κι' άπάντησε:

—Το κοας μου θάνατι σκλη-
ρό γιά φάγμα, και ξέρω ότι
όσο κι' άν με ταίσουνε δεν
πρόκειται να παχύνω περισ-
σότερο! Τόσο λοιπόν γιά τους
Πούλκα, όσο και γιά μένα, εί-
ναι προτιμώτερο να γυρίση
γρήγορα ή στρουγγυλή μηχα-
νή... Και τότε θα γίνη αυτή
ή γιορτή του Πούλκα;

—Σε όκτώ μέρες από αύ-
ριο.

—Ός τότε, θάχω γίνει έ-
νας μεγάλος άρχηγός Πούλκα!
Δήλωσε μ' άταραξία ο Κορ-
ριντέ.

Όστόσο, μόλις έδυσε ο ή-
λιος, πέντε Μαορί ρίχτηκαν
πάνω του, τον έδωσαν χειρο-
πόδαρα, τον φόρτωσαν στον
ώμο ενός απ' αυτούς και ξεκί-
νησαν όλοι γιά να γυρίσουν
στο χωριό.

Ο Κορριντέ ήταν άπελπι-
σμένος. Άν έμεναν στην ά-
κρογιαλιά, θα είχε περισσό-
τερες πιθανότητες σωτηρίας.
Άλλοιώς, κι' άν άκούη το
«Βαλκόδερ», περνούσε «κοντά
απ' το νησί, ακόμη κι' άν ή
«Βικτώρια» προσγειωνόταν σ'
αυτό, πως θα μπόρεσε ο δυ-
στιχισμένος αϊχμαλωτός να
τους υποδείξη το μέρος όπου
βριτόταν;

Ένα πράγμα τον εύχαρί-
στησε άπτότο: Ένώ οι Ιθαγε-
νείς του πήραν τα όπλα που
την είχαν δώσει, τα άφισαν
τά σπύρτα και το κουτί τους.
Τόκωναν σίγουρα από δεισι-
δαιμονία, από φόβο μήπως
προκαλέσουν την όργη των ά-
γίστων θεών του λευκού άν-

—Ω, με συγχωρείτε! Μ' αυτή τη μουτσούνα σας πέ-
ρασα γιά τον άντρα μου!...

(Του Άρχέλαου)

θρώπου. Τί να τα κάνουν άλ-
λωστε, τα θαυματουργά ξυλά-
κια, έφόσον δεν μπορούσαν κα-
νείς τους να τ' άνάψη;

Έδεσαν τον Κορριντέ στο
ίδιο δέντρο, όπως και την
πρώτη νύχτα της αϊχμαλωσί-
ας του. Τα δεσμά του έσφιγ-
γαν τους άγκώνες του πάνω
στο σώμα του, έπιτρέποντάς
του να κινή έλεύθερα το κάτω
μέρος των χειρών του. "Επει-
τα, άφου τολίγονταν πολλές
φορές γύρω απ' τον κορμό του
κατέλθαν πίσω απ' το δέν-
τρο, που είχε τέτοιο πάχος,
ώστε ήταν άδύνατο στο μη-
χανικό να φτάση τους κόμ-
πους και να τους λύση.

Έβαλαν μπροστά του μια
γαδάθα γεμάτη με κτρινωπό
ποτό, κι' ένα κομμάτι κρέας
ψητό πάνω σ' ένα πλατύ φύλ-
λο δέντρου. Ο Κορριντέ έφα-
γε τον ποτό, δεν άγγιξε ό-
μως καβόλου το κοας, από
φόβο μήπως ήταν ανθρώπινο.

Δεν άφισαν κανένα κοντά
του γιά να τον φυλάη. Είχαν
προφανώς άπόλυτη έμπιστο-
σύνη στην στερεότητα των δε-
σμών του, που άπετελούντο ά-
πό ένα είδος σφιχτοπλεγμένου
κιστού.

Μά ο Κορριντέ καταλάβαι-
νε ότι διέτρεχε αληθινά μεγά-
λους κινδύνους. Άποφάσισε
λοιπόν να έλευθερωθή και να
κρυφτή ύστερα σε κάποιο μέ-
ρος του νησιού απ' όπου θα
μπορούσε να βλέπη τον ούρα
νέο και τη θάλασσα σε μεγάλη
άπόστασι όλόγυρα.

Οι Μαορί δεν είχαν σκεφθή
ότι ή φωτιά καίει καλύτερα
απ' όσο κβεί το μαχαίρι. Ό-
ταν είδε πως όλοι στο χωριό
είχαν άποκοιμηθή, ο μηχανί-
κός έχωσε δίχως πολλή δυσκο-
λία το χέρι του στην τσέπη του,
έβγαλε τα σπύρτα του
κι' έβαλε φωτιά στο σκαί-
νι που κρατούσε δεμένα τα πό-
δια του στον κορμό του δέν-
τρου.

Επειτα από ένα λεπτό, ή-
ταν έλθόντος. Πατάοντας στα νύ-
να μπήκε στην κοιλότητα καλύ-
βας.

Κι' άρπαξε μια λόγχη, κάμπο-
σα άκόντια κι' ένα μαχαίρι.
Φρόντισε επίσης να έφοδιασθή
και με μια πίπα — γιατί εί-
χε μάθει ν' άναγνωρίζη το φυ-
τό που μάλευαν και κάπνιζαν
οι Πούλκα.

«Τα όπλα θα με βοηθήσουν
να βρω την τροφή μου και ν'
άμυνθώ, άν χρειαστή — είπε
με το νού του. Με την πίπα,
θα περάσω πιο εύχάριστα τις
ώρες της άναμονής».

Και, χωρίς να χάση καιρό,
ξεκίνησε πάλι προς την άκρο-
θαλασσιά. Δεν δυσκολεύτηκε
να βρή το δρόμο στην άστρο-
φεγγιά.

Θυμώτα πως είχε προσέξει,
την ήμέρα, μια ψηλή κι' από-
κομηνη άκτι. Στη μέση της,
μεταξύ ούρανού και θάλασσας,
βρισκόταν ένα μεγάλο δέντρο,
που φαίνόταν σαν να γαίαινε ά-
πό μια βαθεία κοιλότητα του
βράχους.

«Αν καταφέρω να φτάσω
ως εκεί, σώθηκα — έλεγε με
το νού του. Άν δεν κάνω λά-
θος, ή τρυπα αυτή είναι μια
φυσική σπηλιά, όπου θαχουν
σίγουρα τις φωλές τους θα-
λασσοπούλια. Τ' αυγά τους,
λοιπόν, τα φάρια που θα κου-
βαλάνε, και το κρέας τους
στην ανάγκη, θα μου έξασφα-
λίσουν την τροφή. Έξ άλλου
μέσα σ' αυτό το φρούριο, προ-
σφυαλμένος πίσω απ' τον κορ-
μό του δέντρου κι' ώπλισμένος
με τη λόγχη και τ' άκόντια,
θα ήμπού να κρατήσω σ' από-
στασι όλους τους Πούλκα του
νησιού!

»Τη νύχτα, θ' άνάβω φωτιά
έξω απ' τη σπηλιά. Την ήμέ-
ρα, θα δένω το ποικαμιάό
μου στην κορφή του δέντρου.
Και θα περιμένω να μ' εύνο-
ήση επί τέλους ή Τύχη. Φέρ-
νοντας τη σφαίρα ή το πλοίο».

Ένώ έκανε τις σκέψεις αυ-
τές, ο Κορριντέ προχωρούσε
συγχρόνως βιαστικά. Κάπου-
κάπου, σταματούσε γιά να μα-
ζεύη ξερά φύλλα του ουτού
που κάπνιζαν οι Πούλκα.

Τέλος, έφτασε δίχως κανέ-
να άπρόσπιο στην άκροθαλα-

σσία, κάτω απ' τον ψηλό κι'
απόκρημνο βράχο.

Μά δεν ήταν φρόνιμο να έ-
πιχειρήση το σκαρφάλωμα
πριν ξημερώση. Καθώς λοι-
πόν δίπλα στη θάλασσα κι'
άρχισε να συλλογίζεται την έ-
πικίνδυνη θέση του.

Οι σκέψεις του έφεραν στο
νού του τη Μαργαρίτα. Βέ-
βαια, ή άναμνήσι της δεν εί-
χε φυγει καθόλου απ' την καρ-
διά του κι' απ' το μυαλό του
παρ' όλες τις τραγικές ώρες
που είχε περάσει. Μά δεν εί-
χε βοη ακόμη αρκετή ήσυχία
γιά να σκεφθή άποκλειστικά
και συνεχώς την αγαπημένη
του.

Οι όνειροπολήσεις του ήσαν
θλιβερές.

«Θα την ξαναδώ ποτέ; ά-
ναρωτιόταν. Σίγουρα, θα με
νοική ή χαμένο... Ξαναβρέθη-
καν άραγε, ή «Βικτώρια» και
το «Βαλκόδερ»; Ψάχνουν να
με βρουν;...»

Μά οι ερωτήσεις αυτές έ-
μεναν άναγκαστικά δίχως ά-
πάντησι. "Ετσι, ο Κορριντέ
προσπάθησε να μη σκέπτεται
παρά μόνο τη Μαργαρίτα. Και
το κατώρθωσε. Μπόρεσε έτσι
να περιμένη, δίχως πολλή άνυ-
πομονησία, τα ξημερώματα.

Μόλις ή όρίζων φωτίσθηκε
απ' τις πρώτες άσπρες άνταύ-
γεις, που προσηγγέλλαν τον
έρχονο της ήμέρας, ο Κορρι-
ντέ σηκώθηκε κι' άρχισε να έ-
ξετάζη με προσοχή το βράχο
που όδωνόταν μπροστά του.
Διέκρινε εδώ κι' εκεί διάφο-
ρες ρωγμές, τρύπες και προσ-
εχές, που μπόρουσαν να του
χρησιέψουν γιά σκαλοπάτια,
γιά να σκαρφαλώση στην κα-
τακόρη εκείνη έπιφάνεια.

Χρειάζονταν δύναμη, θάρρος,
ψυχραιμία και σταθερό πόδι.
Μά δεν τούλειπε τίποτε απ'
όλ' αυτά.

Χρησιμοποιώντας, λοιπόν,
χέρια και πόδια, βοηθούμενος
απ' τους άγκώνες και τα γό-
νατα, άρχισε την άναβάσι. Το
δέντρο βρισκόταν στη μέση
του γκρεμού. "Επειτα από μι-
νό γκρεμό, έπρεπε να έφθά-
σει ως άκρας προστάσεις, ο Κορ-
ριντέ είχε φτάσει σ' ένα είδος
μικρής κορινιάς, που δεν ά-
πέιχε παρά δυο μέτρα μόνο
απ' τον κορμό του δέντρου.
Σ' όλο όμως το μήκος των
δυο αυτών μέτρων, ο βράχος
ήταν λείος κι' ομοιόμορφος,
χωρίς την παραμικρή τρυπα ή
ανωμαλία.

Βέβαια, άν σήκωνε ψηλά τα
χέρια του και πηδούσε λιγά-
κι, ο Κορριντέ θα μπόρεσε
να φτάση ως τον κορμό και να
γαντζωθή σ' αυτόν. Μά, γιά
να σηκώση τα χέρια του, θα
νέπρεπε ν' αφήση τις δυο προε-
πτερες ν' αφήση τις δυο προε-
δοχές του γκρεμού, απ' τις ό-
ποιες κρατιόταν. Και τότε θα
γκρεμιόταν σίγουρα από ύ-
ψους 30 μέτρων και θα πέφτε
φως στον μετεωρής βράχους
που στούς μετεωρής βράχους
της άκρογιαλιάς — γιατί ή
μικρή κορινιά όπου πατούσε,
δεν είχε άκόμο πλάτος, ώστε
να διατηρή ήθελον και ίσορρο-
πημένο το σώμα του δίχως να
συγκρατήται με τα χέρια.

Ο νέος έρριξε μια ματιά
προς τα κάτω κι' ανατριχίασε.
Η άμμουδιά, ή θάλασσα που
χτυπούσε στους σκοπέλους,τού
φάνηκε πως βάθαι!

Σήκωσε ύστερα τα μάτια
του ψηλά. Ο ούρανος ήταν ό-
λογάλογος, άσυννεφιαστος, έκ-
θαυμάσια φωτεινός...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Οι ηρωίδες της Εφταλίας

Ψυχοσάββατο

Η Έφταλία ήθελε να παντρευτεί ένα γνωστό τον σωφὸρ με μιά πλούσια χήρα, καὶ τοῦλεγε :

— Αὐτοῦ πρέπει νὰ μανουβράρω μὲ οὐσταλήκι. Τὸ λοιπὸν, θὰ τὴν πᾶ μά-
ξους πὼς ἤσουνε φίλος τοῦ μακαρίτη
καὶ σίγουρα ἅμα θὰ δῇ τ' ἀμᾶξί σου,
ἴδιο κολοῖο, ἴδια μάρκα, ἴδιο ρᾶδιο καὶ
τραγουδία μὲ τὸ γούστο τοῦ συχωρεμέ-
νου, θὰ συγκινηθῇ...

Κι' ὅταν σὲ λίγο
καρσιλάντισε τὴν χήρα
μὲ μιά προσφορά στὸ
χερὶ νὰ τρέψῃ γκου-
στοῦοι γιὰ τὸ νεκροτα-
φεῖο τῷ εἶπε :

— Ἀχ, μαυροκακο-
μοῖρα μου! Σ' ἄφησε
μέσα στοῖς πέντε δρό-
μοι!... Γι' αὐτὸ νὰ κυτ-
τάξῃς νά...

— Τί νά;... Ἐγώ.
Φταλία μου, ἔγω ρέντι-
τες, εἰσοδηματὰ ἀπὸ
μουλίκια, γιατί λοιπὸν νὰ κάνω αὐτὴ
τὴν κουτουράδα; Ἄν παντρευθῶ, θὰ
χάσω οὐλὰ τὰ γκελίκια.

— Τότε μὴν εἰσαί ἀγαθοδουρά!...
τὸ εἶπε ἐμπιστευτικῶς ἡ Έφταλία. Νὰ
κυττάξῃς νὰ βοῇ κανένα φίλο!...

— Ὄχι, Έφταλία μου! Σκέψου τί
θὰ πῇ ὁ μαγαλάς: Μιά παντομίμα μπο-
ρεῖ νάχη ἕνα γιαδουκίου, ὅσο ζῇ ὁ ἄν-
τρας τῆς. Ἀλλὰ, σὰν πεθάνῃ αὐτός, εἶ-
νε ἀμαρτία!

Μὰ ἡ Έφταλία τὸ βιολί τῆς :
— Ἦπρεπε, Θεὸς σχαρῶς, τὸν, νὰ
φροντίσῃ νὰ σ' ἐξασφαλίσῃ ὅχι μόνο
ἀπ' τὴν πτώχεια, ἀλλὰ καὶ ἀπ' τὴν μονα-
ξιά. Τί νὰ τὰ κάνῃς τὰ πλούτη;

— Ἐχεις δίκιο, ἀμολόγησε στὸ τέ-
λος ἡ χήρα, ὁ συχωρεμένος φέρεθηκε ὑπό-
σκα... Μὲ μιά τέτοια διαθήκη ποῦκανε
ὁ ἐγωιστής, ἤθελε κι' ἐμένα σ' ἕνα χει-
ρότερο τάφο! Ἀλλὰ τί μπορῶ νὰ κάνω;

— Μωρή, κοίμα εἶνε! Ἐφώνισε ἡ
Έφταλία.

Κι' ὅπως πῆρε κατήφορο, πρόσθεσε :
— Μὴ σοῦ κακοφάνῃ πού στὰ λέω
ντεκλαρέ. Ἦτανε, Θεὸς σχαρῶς, τὸν,
μουνοτάρας καὶ γουσουζῆς, ἀναντὶν
υπαμπαντάν! Καὶ γιὰ νὰ στὸ κοινοφί-
μάρω, θὰ σοῦ πῶ ἕνα μεγάλο μυστικό...

Στάθηκε λίγο, ξεροκατάπιε καὶ μὲ ὁ-
φους μελοδραματικὸ ἐξακολούθησε :

— Ὁ ἄντρας σου, τὸ λοιπὸν, κοκώ-
να μου, εἶχε ἕνα φίλο πού τοῦμοιαζε,
λές κι' ἦτανε ὁ γέμελος! Τόλε κοῦλε τὰ
ἴδια μάτια, ἴδια σουσοῦμια, ἴδιο ὑπόδι.
Κι' ἦταν ἀχώριστοι! Δυστυχῶς ὁ μα-
καρίτης ἀπ' τὴ ζούλεια τοῦ ποτέ δὲν
στὸν σύστησε. Καὶ τώρα —δὲς μιά
σύμπτωση! — τὸ παλληκάρι θὲς ἀπὸ
προσαντιμέντο, θὲς γιὰτὶ εἶνε Ψυχοσάβ-
βατο, θὰ πάῃ ἀπὸ ἱερὸ καθῆκον στὸν
τάφο τοῦ φίλου του...

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ σωφὸρ στάθηκε πι-
ταφτοῦ μπροστὰ τοῦς.

Ἡ χήρα ἐξοφλήθηκε, γιατί εἶδε πρᾶ-
γματι τὸ ἴδιο ἀμᾶξι, τὴν ἴδια φόρμα, τὸ
ἴδιο κολοῖο...

Κι' ἡ Έφταλία ἐφώνισε:

— Νὰ ὁ μακαρίτης, δολοφόντος!
Κι' εὐτὺς τὴν ἤβαλε μέσα στὸ ταξί.
Συγκινημένη κι' εὐχαριστιμένη ἡ χή-
ρα σκέφθηκε πὼς ἕνας τέτοιος καινούρ-
γος δεσμός δὲν θάταν καταστροφή, ἀλ-
λὰ μιά «συνένεση» κι' ἀμέσως τοῦπε ἀ-
ποφασιστικῶς :

— Τράβα γιὰ τὸ Φάληρο!...

Κι' ἐκεῖνος, γιὰ νὰ μετοίστη τὸν πό-
νο τῆς ἤβαλε τὸ ρᾶδιο. Ὅσο γιὰ τὴν
Έφταλία, πού πέτυχε τὸ κόλπο τῆς,
ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ στὸ κοινονα-
μέντο :

«Ἀπόψε τὸ κοῖτίσι θέλει θάλασσα...»

ΣΟΚΡ. ΡΩΛΙΑΣ

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπέτ

ΙΓΚΛΗΜΑΤΑ

Ἰφημερίδες διαβάζω, κουζούμ, τσιρίχες μου
σηκωμένο ἔντομαι. Νέ τούρ μπου μπε; Κάθε
μέρα ἕνας ὑναῖκα τὸν σκοτωμένο ἔκανε. Ἄλ-
λος μέσα στὸ γλυκὸ φαμάκι βάζει. Ἄλλος
ὑναῖκα τοῦ καφέ δίνει, μέσα στὸν καφέ φα-
μάκι βαλμένο ἔκανε.

Ἄλλος ὑναῖκα τοῦ σιγαγαλισμένο ἔκανε,
ἄλλος ὑναῖκα τοῦ περιπάτο θέλει βαλμένο νὰ
κάνῃ, μέσα στὸ τζιπ βαλμένο ἔκανε, ὑστερὰ
ἔδω ἀπ' τὸ Ἀθήνα βγαίνει, πολὺ - πολὺ τσιρίχει,
ὑστερὰ μιά σιροφῇ κάνει, ὑναῖκα τοῦ κάτω
ἀδειασμένο ἔκανε, ἄμωμοι ἐν δῶ ἀλληλοῦα,
λέει. Ὑναῖκα τέζα ἔνεται.

Ἄλλος ὑναῖκα τοῦ λέει:

— Ρωμάντζα νὰ πάμε, ὠραῖο φινγγᾶρι νὰ
βιλέπουμε...

Ἀμα ὑναῖκα τοῦ κοντὰ σ' ἕνα πηγᾶδι πηαί-
νει, μιά σπρωξιά ντίνει, ὑναῖκα μέσα στὸ πη-
γάδι ἱπφέπει, ἀντίρας τραγουδημένο ἔκανε:

Κι' ἔπεσε μεσ' τὸ πηγᾶδι
κι' ἔδωλε φωνὴ μεγάλη!

Ὑναῖκα μπάνιο ἔκανε, τέζα ἔνεται. Ἄλλος
τοῦτο ἔκανε, ἄλλος ἐκεῖνο ἔκανε, ἄλλος πι-
στόλι - μιστόλι παίρνει, ἄλλος μαχαίρι νιχ - νιχ
κεφαλάνι τῆς μωσαράκι γκιπὶ κομένο ἔκανε.

Βαῖ-βαῖ-βαῖ, τί εἶνε τοῦτο κουζούμ; Ἰφημε-
ρίδες κάθε μέρα βιλέπω, μάτιας μου γουρλω-
μένα ἔντομαι, τσιρίχες μου σηκωμένο. Ὑστερὰ
κιφάλης μου μιά ἰδέα κατεβασμένο ἔνεται, μέσα
στὸ μυαλὸς μου ἱππαίνει. Σουρπονίτσα μου τσιχ
γκρίνια μὲ κάνει, καυγάδες - καυγάδες, κριβ-
δατομουνοῦρα φιλιάν φιστικ, πολὺ ἄσκημα τὰ
πάμε. Ὅλο τὸ ἱφημερίδες μαζεμένο ἔκανω, ἱγ-
κλήματα διαβασμένα νὰ κάνῃ, τὴ παθαίνουν ὁ-
ναῖκες νὰ ἰδλεπῇ, φρόνιμα νὰ νάθεται.

Ἰφημερίδες ἀπάνω στὸ τιραπέζι ἀφισμένα
ἔκανω, Σουρπονίτσα μου γιάννα - γιάννα κυττάζει.

Τί εἶνε αὐτὰ, Καραμπέτ;

Ἰφημερίδες, γιαδουρὸν! Πολλὰ πινάμματα
γράφουν.

Μὰ Σουρπονίτσα μου χίτες ἱφημερίδες ντὲν
διαβάζει, ντουλαπία, ράφια, ἀπυλωμένα νὰ κάνῃ,
λέει.

— Ὄχι, κουζούμ, πινάτα ἱφημερίδες δια-
βασμένα νὰ ἔκανῃς καὶ ὑστερὰ νὰ ἀπυλώνης.

— Τί νὰ διαβάζω;

— Κουζούμ, χίτες γράμματα ντὲν ἡσέρεις;
Πιάσε, μιά ματιά μονάχα ριγμένο νὰ κάνῃς.

Σουρπονίτσα μου ἀλεπού ἔνεται. Ἰφημερί-
δες στα χέρια τῆς ἱππαίνει μιά - μιά διαβασμέ-
νο ἔκανε.

— Βρέ, βρέ, βρέ! λέει. Κύνταξε τί ἔκανε
ἕνας ἐδῶ! Ἐβαλε φαμάκι μέσα στὸ γλυκὸ καὶ
τόδωξε στὴν γυναῖκα του. Βρέ τὸν κακοῦργο!...

Ὑστερὰ ἄλλο ἱφημερίδα ἱππαίνει, σιγά - σι-
γά διαβασμένο ἔκανε.

— Βρέ, βρέ, βρέ, λέει.

— Τί εἶνε, κουζούμ;

— Κύνταξε τί ἔκανε τοῦτος ἐδῶ. Πῆρε τὴ
γυναῖκα τοῦ περιπάτο μὲ τὸ τζιπ καὶ τὴν ἀδεια-
σε στὸ δρόμο! Ἀ, τὸν παληάνθρωπο, τὸν κα-
κοῦργο, τὸν ἐγκλημάτι!

Ὑστερὰ ἄλλο ἱφημερίδα στὰ χέρια τῆς ἱ-
ππαίνει, ἄλλα πινάμματα διαβάζει, μάτια τῆς
γουρλωμένα ἔντομαι, βρέ, βρέ, βρέ, φωνάζει.

Ὑστερὰ πονηρία μυαλοῦδάκι τῆς περασμένο ἔ-
νεται.

— Δὲν μοῦ λές νάχουμε καλὸ ρῶτημα, Κα-
ραμπέτακι μου, ἔσν δὲν ἔφερες ποτέ ἱφημε-
ρίδες στὸ σπίτι... Πῶς ἔγινε νὰ μοῦ τις φέρῃς
ὅλες μαζεμένες, σήμερα;

Σουρπονίτσα μου γιάννα - γιάννα κυτταγμένο
ἔκανω, βαρεῖς κουθέντες λέω:

— Σουρπονίτσα μου, ἱφημερίδες ἔφερα, δια-
βασμένο νὰ κάνῃς. Εἶδες τί ἔνεται; Ὅλο τὸ
κακὲς ὑναῖκες, γκιρινάδες, κριβδατομουνο-
ρίστιρες φιλιάν φιστικ, ἄσκημα τέλος ἔχουν!

— Γιὰ μένα τὸ λές;

— Ναι, κουζούμ.

Βαῖ-βαῖ-βαῖ, Σουρπονίτσα μου, Τοῦρκος ἔ-
νεται. Μαγούλα τῆς κόκκινα ἔντομαι, μάτια τῆς
γουρλωμένα, παντοῦφα βγαλμένο ἔκανε, πᾶν-
κιούτ, πᾶν - κιούτ, κιφάλι μου, τόπι ἔκανε.

— Παληάνθρωπε, μὲ φοβερίζεις ἔ; Πάρε
καὶ τοῦτη, πάρε κι' αὐτή!...

Ἀμὰν τί ἐπαθα! Χίτες ἀπὸ μυαλὸς μου καλὸ
ἰδέες ντὲν περνᾶνε. Φτοῦ Ἀλλὰ ὑπελασινὶ
βερσιν!... Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Μνηστήρες

Τέλος πάντων τί θὰ γίνῃ μὲ σένα,
κύριε μνηστὴ; Θὰ πάρῃς καμιά φορά
τὴν ἀπόφασί ἡ ὀχι; Μάλιστα, σὲ σένα
τὸ λέω, σὲ σένα, πού ἔχεις αὐτὴ τὴ δύ-
στυχη, τὴν ταλαίπωρη καὶ τὴ φοκαριά-
ρα κοπέλλα καὶ τὴν τραβᾶς ἐννιάμισι
χρόνια, μὲ τὸ σήμερα καὶ μὲ τὸ αὔριο!

Ἀκούστε κόσμε! Ἀκούστε καὶ φοί-
εστε! Ἐννιάμισι χρόνια ἀραδωνισμέ-
νος ἐπίσημα καὶ δὲν ἔννοει νὰ νυμφεῖ-
θῇ, νὰ τελειώσῃ τὸ ζήτημα. Τί περιέ-
νεις, βρέ;

Πᾶς: Περιμένεις
νὰ στιάξῃ ἡ κατὰ-
στασις;

Αἶ, λοιπὸν, τὸν
κακὸ σου τὸν και-
ρὸ! Ποιὰ κατὰστα-
σις νὰ στιάξῃ ὑπὸ-
ρέ; Πότε ἔπιασε,
γιὰ νὰ στιάξῃ καὶ
τώρα; Καὶ πῶς νὰ
στιάξῃ δηλαδὴ; Νὰ
ἀγκαλιάσῃ ὁ Τρούμαν τὸν Στάλιν καὶ
νὰ χορῶσιν οἱ αἰσῆτες: Ἡ νὰ σοῦ πῶσπ
ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τοῦ λαοῦ;

Πᾶς: Τί μὲ νοιάζει ἐμένα; Ἐμένα
μωρὲ δὲν μὲ νοιάζει! Ἀλλὰ βαρέθηκα
τόσα χρόνια ν' ἀκούω ἡ «μνηστὴ μου»
καὶ ἡ «μνηστὴ μου» καὶ σέτος παντρεῖ-
σαστε καὶ τὸν ἄλλο μὴν παντρεῖσαστε
καὶ ὅλο παντρεῖσαστε καὶ ὅλο ἀ-
παντρεῖσαστε μένετε. Καὶ ὅλο γιὰ τὴν κα-
τάστασι μιλᾶς, πού σ' ἐμποδίζει τάχα
νὰ παντρευθῇ καὶ «ν' ἀνοίξῃς σπίτι!»

Μάλιστα, βαρέθηκα ν' ἀκούω δια-
κῶς γιὰ τὴ «μνηστὴ» σου καὶ νὰ βλέ-
πω αὐτὴ τὴ δυστυχισμένη μνηστὴ νὰ πι-
γαίνει καὶ νᾶνεται καὶ ν' ἀναβάλλεται
καὶ νὰ ῥεθῇ ἡ δόλια.

Δὲν τὴ βλέπεις μωρὲ πῶς ἔχει κασι-
άσει ἡ κακομοῖρα κι' ἔχει γίνῃ σὰν πα-
ραπονεμένο μαροῦλι; Δὲν βλέπεις τὸ
βλέμμα τῆς πού ἐνι τοιακόσιες ὀκάδες
μελαγχολία;

Πόσο θὰ πάῃ αὐτὴ ἡ δουλειά; Ὁ
καιρὸς περνᾷ καὶ δὲν σὰς περιμένει.
Πεντέξ χρόνια ἀκόμα καὶ καλὰ γερά-
ματα πιά. Ἡ ὑπὸς τῶλες πρόγραμ-
μα νὰ πάρῃς συνταξὶ μνηστῆς καὶ νὰ
γίνῃς συνταξιούχοι ἀραδωνισμένοι!

Ἀλλὰ δὲν φταίει ἐσύ, φταίει ἐτοῦτη ἡ
ταλαίπωρη, πού δὲν σοῦ δίνει δυὸ μούν-
τες καὶ νὰ πᾶν νὰ κυττάξῃ τὴν τύχη
τῆς, νὰ κουκουλωθῇ μὲ κανένα Χριστι-
ανό. Ἀλλὰ ἐπιμένει νὰ παρασαινῇ τὴ
μνηστὴ, καὶ νὰ τραβολογιέται μαζί σου
εἰς αἰῶνα τὸν ἄπαντα, λές καὶ θὰ χάσῃ
καμιά μεγάλη τύχη.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει καιρὸς νὰ τε-
λειώνῃς μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ὅχι γιὰ τί-
ποτ' ἄλλο, ἀλλὰ γιὰ νὰ κάτῃς ἡ κοπέλ-
λα σπῆτι τῆς νὰ μαγευθῇ καὶ νὰ σοῦ
ράβῃ τὰ κουμπιά καὶ νὰ μὴ μὰς παρου-
σιάζεται κάθε τοῖς καὶ λίγο, ὡς μνη-
στὴ πού ἔρνεσαι νὰ παραλάβῃ τὸ μνη-
στήρα τῆς, ἀπὸ ἀμνημονεῦτων χρόνων.
Γιατὶ βαρέθηκα πιά νὰ τὴ βλέπω! Για-
τί ἔχετε καταντήσει θέαμα κομικὸ, γε-
λοῖο καὶ ἐκνευριστικό!

Νὰ φτιάξῃ, λέει ἡ κατὰστασις! Λοι-
πὸν, σὲ πληροφορῶ ἐγὼ ὅτι ἡ κατὰ-
στασι δὲν πρόκειται νὰ στιάξῃ. Ὡστε,
θάρρος μωρὲ! Μιά ἀπόφασί, εἰς αὐτή!

Μιά ἀπόφασί, ἕνας παπᾶς κι' ἕνας κουμ-
πάρος — πού βέβαια δὲν ἔχω ἐγώ.

Αἶντε, κουκουλωθῇ τὸ ταχύτερον
δυνατόν. Σὰς δίνω προθεσμία δυὸ μη-
νῶν. Καὶ ἂν αὐτὴ ἡ προθεσμία παρῇ
ἀπρακτος, θ' ἀρπάξω τὰ κεφάλια σας
καὶ θὰ τὰ κοπᾶνισω τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο.
Μέχρι νὰ πάρῃτε τὴν ἀπόφασί.

Γελοῖοι μνηστοί, πού ἔχετε κατεξεί-
τελῆσιν τὴν ἔννοια τῆς μνηστῆς!

Γιατὶ ἐσεῖς δὲν εἰσάστε μνηστῆρες,
ἀλλὰ ἀεὶ μνηστοί!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Οἱ φιλόσοφοι μὰς λένε ὅτι ὁ
ἔρως εἶναι μιά θυσία τοῦ ἑ-
αυτοῦ μὰς πρὸς χάριν ἑνὸς ἄλ-
λου προσώπου. Ἀπὸ τὴ στιγμή
δολαφῇ πού ἀγαπάμε, ἀπαρνι-
σάστε τὸν ἑαυτὸ μὰς, γιὰ νὰ δώσω
μὲ χαρὰ σὲ κάποιον ἄλλον. Ἔτσι ἄλ-
λάζομε τίς συνήθειες καὶ τὸν τρόπο
τῆς σκέψεως μὰς, δημιουργοῦμε και-
νούργιες ἀπαιτήσεις ἡ ἀνάγκες καί,
μὲ μιά λέξι, βγαίνομε ἔξω ἀπὸ τὸ
ὁστράκὸ μὰς, πού ὥστόσο, ἦταν ὡς
χτὲς ἡ ἀσπίδα μὰς κι' ἀρμενίζομε στὶς
θάλασσες τοῦ αἰσθηματος καὶ τοῦ πό-
θου χωρὶς καμιά προστασία...

Ἀλλ' ἄραγε ὡς πού μπορεῖ νὰ
φτάσῃ αὐτὴ ἡ ἀπάρνησι τοῦ ἑαυ-
τοῦ μὰς; Πού βρίσκονται τὰ ὅ-
ρια, ὅπου ἡ διάθεσις κι' ἡ ἱκανότη-
τά μὰς γιὰ μιά αὐτοθυσία σταμα-
τοῦν;

Θ' ἀπαντήσω, λοιπὸν, σ' αὐτὰ
τὰ ἐρωτήματα μὲ μιά ἱστορία, πού
ἀκουσα πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια ἀ-
πὸ ἕνα φίλο μου, τὸ διάσημο σκηνο-
θετὴ Κλωντ Μερᾶνζ.

— Γυρᾶμε ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ τὸ
«Οὐράνιο θαῦμα», ἄρχισε νὰ μοῦ
ἀφηγητᾷ σὲ μιά ἀπὸ τίς πολλές
συνοντήσεις μὰς ὁ Μερᾶνζ. Ἦ-
ταν μιά ταινία πού ξετυλιγόταν
κατὰ ἕνα μεγάλο μέρος στὸν ἄ-
έρα... Ὁ πρωταγωνιστὴς τοῦ
ἔργου ὑποδυόταν τὸ ρόλο ἑνὸς
ἀκροβάτου, πού ἔπρεπε νὰ κά-
μῃ μερικὲς ἐπικίνδυνες ἀκροβα-
σίες στὸ κενό.

Ὅλα ἦταν ἔτοιμα, ὅταν τὴν τελευταία στιγμή, πα-
ρουσιάστηκε ἕνα ἀνυπερόβλητο ἐμπόδιο. Ὁ πρωταγωνι-
στής, ἀθετώντας τὴν ἀρχικὴ ὑπόσχεσί του, ἀρνήθηκε
κατηγορηματικὰ νὰ ἐκτελέσῃ αὐτὲς τίς ἀκροβασίες.

— Βρήτε ἕναν ἀντικαταστάτη, μὰς εἶπε. Δὲν ἔχω
καμιά διάθεσι νὰ σπᾶσω τὰ κόκκαλά μου. Κι' εἶπει-
τα, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀκροβάτης, ἀλλ' ἡθοποιός. Εἶναι ἄ-
λγθθαι ὅτι ἐνθουσιάζετοκα στὴν ἀρχὴ καὶ δέχτηκε ἀπὸ
θέμα νὰ πάρω τὰ ἀπαραίτητα μαθήματα. Ἀλλὰ δὲν
αἰσθάνομαι πῶς εἶμαι ἱκανὸς γιὰ τὸ μεγάλο πῆδημα.

Ἡ ἀρνήσις αὐτὴ ἰσοδυναμοῦσε γιὰ μὰς μὲ κατα-
στροφή. Εἶχαμε δαπανήσει τεράστια ποσὰ γιὰ νὰ ἐγ-
καταστήσωμε ἕνα μεγάλο στρόντιο στὸ ὑπαίθρο,
εἶχαμε προσλάβῃ ὅλο τὸ ἀναγκαῖο προσωπικὸ
κι' εἶχαμε φέρῃ ἐιδικὰ μηχανήματα γιὰ τὸ γυρί-
σμα. Καὶ τώρα ἔπρεπε νὰ περιμένωμε ποῖος ξέ-
ρει πότες μέρες ὅπου νὰ βρεθῇ ὁ ἀντικαταστά-
της τοῦ πρωταγωνιστοῦ. Ἄν, βέβαια, ὑποτεθῇ
πῶς βρισκόταν!

Ἀποφάσισα, ὅπωςδὴποτε, νὰ στείλῃ τὴν ἄλ-
λη μέρα ἕναν ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς μου στὸ Παρίσι,
γιὰ νὰ μὴν ῥεθῇ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἄνθρωπο πού
ζητοῦσαμε.

Μοῦ τὸν ἔφερε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες.
Ἦταν ἕνας παλινὸς ἀκροβάτης ἵπποδρόμου, πού εἶχε
πάθει κάποιο ἀτύχημα κι' ἔμενε τώρα χωρὶς δουλειά.

— Ἐχεῖς πηδήσει ἀπὸ ἀεροπλάνο μὲ ἀλεξίπτωτο;
τὸν ρώτησα.

— Ὁχι, μοῦ ἀπάντησε. Ἀλλὰ θὰ κάμω ὅ,τι μοῦ
πῆτε.

— Ἐρεῖς νὰ κάνῃς ἀκροβασίες στὸν ἄέρα;

— Τὸ ἐπάγγελμά μου εἶναι ἀκροβάτης, κύριε, μοῦ
ἀπάντησε. Ἐρεῖς, λοιπὸν, νὰ κάνω ἀκροβασίες...

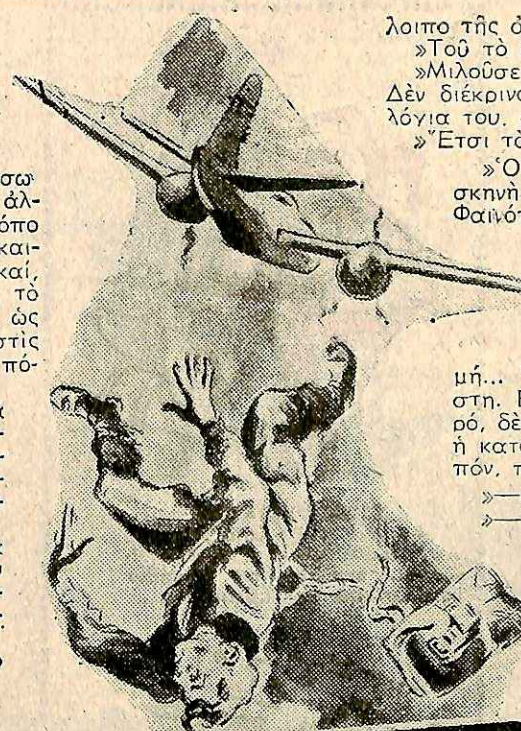
— Ἀλλὰ στὸν ἄέρα;

— Ἐννοεῖτε ἂν φοβάμαι; Ὁχι, κύριε. Δὲν φοβάμαι
οὔτε τὸν ἄέρα, οὔτε τὴ θάλασσα, οὔτε τὴ φωτιά. Θὰ
κάμω ὅ,τι μοῦ πῆτε.

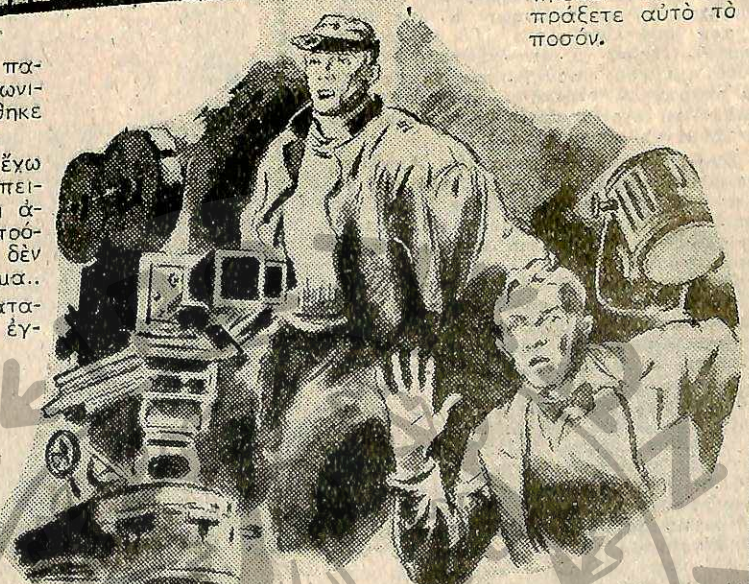
Τὸ ἀποφασιστικὸ ὕφος του μοῦ ἄρεσε.

Τὴν ἄλλη μέρα, κάμαμε μερικὲς δοκιμές. Ὁ Μπερ-
τράν — αὐτὸ ἦταν τ' ὄνομά του — μὰς ἱκανοποίησε ἄ-
πολυτα. Συμφωνήσαμε χωρὶς δυσκολία τὸ ποσὸν τῆς
ἀμοιβῆς. Μοῦ ζήτησε μιά προκαταβολή, γιὰ νὰ κάμῃ
μιά ἀσφάλεια ζωῆς.

— Ἄν πάθω τίποτε, μοῦ εἶπε, θὰ στείλετε τὸ ὑπό-

ΜΙΑ ΥΠΕΡΟΧΗ ΘΥΣΙΑ

λοιπο τῆς ἀμοιβῆς στὴ γυναῖκα μου...

»Τοῦ τὸ ὑποσέθηκα.

»Μιλοῦσε μὲ τὸ φυσικώτερο ὕφος τοῦ κόσμου.
Δὲν διέκρινα τὴν παραμικρὴ ταραχὴ οὔτε στὰ
λόγια του, οὔτε στὴν ἐκφράσί του.

»Ἔτσι τὸ γύρισμα θ' ἀρχίζε τὴν ἐπομένη.

»Ὁ Μπερτράν ἦρθε, πρῶτ-πρῶτ, στὴ
σκηνὴ πού μοῦ χρησίμευε γιὰ γραφεῖο.
Φαινόταν πολὺ χαρούμενος.

— Ἐκαμὰ τὴν ἀσφάλεια, μοῦ
εἶπε. Καὶ τώρα μπορῶ νὰ σὰς
ζητήσω μιά χάρι, κύριε Μερᾶνζ:

Δὲν ἔχω κανένα ἄλλον στὸν κο-
σμο καὶ μοῦ ἐμπνεύσατε ἐμπι-
στοσύνη ἀπὸ τὴν πρώτη στιγ-
μή...

Ἡ γυναῖκα μου εἶναι πολὺ ἄρρω-
στη. Εἶναι φυματικὴ. Τὸν τελευταῖο και-
ρὸ, δὲν εἶχα χρήματα νὰ τὴν κυττάξω κι'
ἡ κατὰστασι τῆς χειροτέρεψε... Ἄν, λοι-
πὸν, πάθω κάτι...

— Δὲν πρόκειται νὰ πάθῃς τίποτε!

— Μιά ὑπόθεσις κάνω, κύριε Μ

Ο χορός που σκανδάλισε ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Το βάλς κι' η ιστορία του

Κανείς άλλος χορός δεν έγινε τόσο δημοφιλής και δεν χορεύτηκε τόσο πολύ, όσο το βάλς, το σύμβολο αυτό του ρομαντισμού και των όνερτοπλησιών. Κι' όμως, κάποτε, πριν ακόμη επικρατήσει, χαρακτηρίστηκε ως... ανήθικο, σκανδαλιστικό!

Γεννήθηκε στη Βιέννη, σαν μια έκφραση αντίδρασης, έπειτα απ' τους Ναπολεοντείους πολέμους — όπως η τζαζ ξεφύτρωσε μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο και το «μπούγκι-βούγκι» μετά το δεύτερο... Η υπόλοιπη Ευρώπη, η σερνότυφη κι' υποκριτική, σκανδαλίστηκε απ' το νέο αυτό χορό. Ίδιως οι Γερμανοί ηθικολόγοι, τον κατακεραυνώσαν.

Την περισσότερη όμως... φρίκη κι' αγανάκτηση, προκάλεσε το βάλς στην Αγγλία. Το χαρακτήρισαν ως «καταστροφή της χριστείας και της κομμιότητας».

Η διάσημη μυθιστοριογράφος Φάννυ Μπάρνερ, εξέφραζε τον αποτροπισσμό της, στη σκέψη, ότι τα κορίτσια της Αγγλίας θ' αγκαλιάζονταν απ' τη μέση απ' τους καβαλιέρους τους, για να χορεύουν βάλς! Και κατέκρινε, με δριμύτατες φράσεις εκείνες που έπρεπε να κ' ένεθάρρυναν μάλιστα αυτή την ανηθικότητα!

Τόσο η Έκκλησία, όσο κι' ο λαός, συμφωνούσαν στο ότι το βάλς έβαζε σε κίνδυνο την αρετή κι' ότι κλονίζει τα θεμέλια της ηθικής των αγγλικών σπιτιών. Ένας απ' τους ασπροντότερους έχθρους του, ήταν ο λόρδος Βύρων. Σ' ένα ποιήμα του, που είχε τίτλο «Το βάλς», παρουσάζει ζωηρά τα συναισθήματα ενός αγαπού συζύγου που βλέπει τη γυναίκα του μισοαγκαλιασμένη μ' έναν άντρα άγνωστο, να στριφογυρίζει με το ρυθμό του καταραμένου αυτού χορού!...

Έτσι, η καλή κοινωνία της Αγγλίας, είχε καταδικάσει το βάλς. Ήταν φυσικό, λοιπόν, ν' αναστατωθεί, όταν διαδόθηκε, ότι ένας κάποιος Στράους είχε παίξει ένα βάλς στα βασιλικά ανάκτορα του Μπούκιγχαμ!

Όστόσο, αυτό δεν ήταν τίποτε μπροστά στον κλονισμό που δοκίμασαν οι αριστοκρατικοί προσκεκλημένοι στον πρώτο άνακτορικό χορό της βασίλισσας Βικτωρίας, όταν είδαν με τα μάτια τους τη νέα κι' όμορφη βασίλισσα να παραδίδεται στη δίνη του βάλς, με καβαλιέρο τον άντρα της!...

Τί φοβερό σκάνδαλο!... Καθώς έστριφογυρίζει η Μεγαλειοτάτη, ο αστράγαλός της και το κάτω μέρος της κνήμης της, γίνονταν κοινό θέαμα! Τάδεσπαν ακόμη κι' οι καμαριέρηδες κι' οι μουσικοί της ορχήστρας...

Κι' όμως, θέλοντας και μή, το χώνεψαν όλοι. Κι' αφού είχε δώσει το παράδειγμα η βασίλισσα, το βάλς μπηκε θριαμβευτικά στα σαλόνια της αγγλικής αριστοκρατίας.

Στην ιστορική εκείνη περίπτωση, διηύθυνε την άνακτορική ορχήστρα ο Στράους ο πρεσβύτερος, πατέρας του Γιόχαν. Ο γιός του έγραψε άργότερα τον περίφημο «Γαλάζιο Δουναβί», αλλά σε μια εποχή (1867) που το βάλς έθεωρείτο πιο χορός σοβαρός κι' αξιοπρεπής.

Η μεγάλη δημοτικότητα που απέκτησε ξαφνικά αυτός ο χορός, έγινε αίτια του θανάτου του Στράους. Γιατί τώρα του ζητούσαν όλοι καινούργια βάλς σε κάθε περίπτωση, κι' εκείνος έτρεχε από κέντρο σε κέντρο κι' από μια στην άλλη χοροεσπερίδα, για να διευθύνει τις ορχήστρες που έπαιζαν τις νέες συνθέσεις του. Ή τόσο κουράσιος, λοιπόν, τον έστειλε πρόωρα στον τάφο.

Μά κι' ο γιός του, ο Γιόχαν Στράους, έπεσε θύμα του βάλς. Πράγματι, αφού είχε ιδρώσει, διευθύνοντας την εκτέλεση ενός νέου βάλς, στη Βιέννη, έξετέθη ασυλλόγιστα στο κρύο, άρρώσισε βαρεια και πέθανε, το 1899.

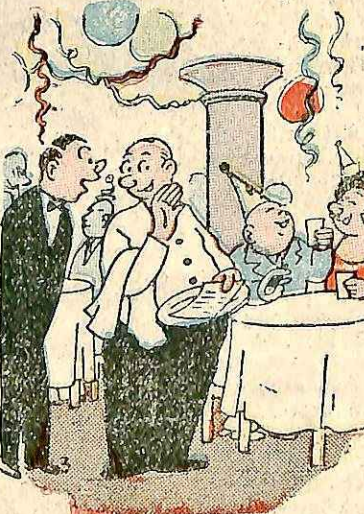
ΣΤΟΝ ΨΥΧΙΑΤΡΟ

— Δεν είμαι καλά, γιατρέ μου! Κάθε φορά που φταρνίζομαι, νομίζω πως χτυπάνε κουδουνάκια στ' αυτιά μου...

ΣΤΟ ΧΟΡΟ
ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΜΕΝΩΝ

— Προσέξτε μη πλησιάσει την Εύα ό... Κουρέας της Σεβίλλης!...

Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ

— Κούραζε τώρα πως θα του κοπεί απότομα το κεφάλι!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Αν έχετε ρυτίδες στο λαιμό, κάνετε κάθε μέρα μασάζ με την ακόλουθη πομμάδα:
Καθαρή λεκιθίνη 10 γραμ.
Ελαιον 100 »
Λανολίνη 30 »

Αν πέφτουν τα ματότσινορά σας

Αν πέφτουν τα ματότσινορά σας, κάντε συχνές πλύσεις με την ακόλουθη λοσιόν:

Τσαϊ 100 γραμ.
Θειική κινίνη 1 »

Θα σας κάνουν καλό επίσης οι συχνές επαλείψεις το βράδυ με το ακόλουθο παρασκεύασμα:

Ένα κουταλάκι του καφέ ρούμι.
Τρία κουταλάκια του καφέ ρετινόλαδο.

Ευωδιασμένη άναπνοή

Για να έχετε ευωδιασμένη άναπνοή, κάνετε γαρνίρες τρεις φορές την ημέρα με το ακόλουθο παρασκεύασμα:

Υδωρ δαφνοκράσσου 300 γραμ.
Βάμμα βενζόνης 100 »
Βάμμα πατσουλί 50 »
Υδωρ Λαμπάρράκ 25 »

Για τ' «άγρια» μπράτσα

Αν το δέρμα στα μπράτσα σας είναι άγριο, κάνετε συχνά μασάζ με το ακόλουθο παρασκεύασμα:

Ανθόνερο 120 γραμ.
Γλυκερίνη 25 »
Ταννίνη 1 »

Μπορείτε επίσης να χρησιμοποιήσετε την ακόλουθη πομμάδα:

Αγνό κερί 12 γραμ.
Πομμάδα ροζ 20 »
Ελαιον λεπτοκράσσου 12 »
Ελαιον άμυγδαλών 5 »
Βάλαμον του Άρσένε 10 »

Πιο λευκά

Θέλετε να δώστε μεγαλύτερη γυαλάδα στα ρούχα που λευκάνετε με κόλλα (τραπέζου, μαντήλα, πετσέτες, κλπ.); Προσθέτετε σε κάθε όκα κόλλα, βρασμένη και ζεστή, 6—7 σταγόνες βενζίνη μακριά πάντοτε απ' τη φωτιά.

Αντί βενζίνης, μπορείτε να μεταχειρισθείτε λίγο κοινό αλάτι.

Πλύσιμο μαντηλιών

Τα μαντήλια έκλεκτης ποιότητας απαιτούν κάποια ιδιαίτερα προσοχή στο πλύσιμο. Τα πιέζετε επανειλημμένως μέσα σε χλιαρή σαπουνάδα, δίχως να τα τριψέτε. Ύστερα τα ξεπλένετε με καθαρό νερό και τα βάζετε σε μια πετσέτα για να στραγγίσουν. Τα απλώνετε έπειτα πάνω σ' ένα καθαρό τζάκι, προσέχοντας να μην κάνουν καμιά ζαρωματιά. Όταν στεγνώσουν, θα φαίνονται σαν καινούργια.

Πρακτικές συμβουλές

Δυο λεμόνια μουχλιασμένα, μέσα σ' ένα ντουλάπι, διώχνουν με τη μυρωδιά τους τα μυρηγκία, που έχουν τυχόν εισχωρήσει σ' αυτό.

Για να κολλήσετε αντικείμενα από δέρμα, χρησιμοποιείτε τη «σολυσίον» που μεταχειρίζονται οι ποδηλάτες για τις συμπρέλες, αφού προσθέσετε σ' αυτήν λίγο νεφτί (1 μέρος νεφτί σε 10 μέρος σολυσίον).

Το ζουμί της ντομάτας μπορεί να χρησιμοποιηθεί με πολλή επιτυχία για το καθαρίσμα λεκέδων μελανιού ή σκουριάς από τα ύφασματά ή απ' τα δαχτυλά. Τρίψτε μ' αυτό το λεκέ και ύστερα ξεπλένετε με άφθονο νερό.

Για να μη σπάσει ένα ποτήρι ή άλλο γυάλινο σκεύος, όταν ρίχνετε μέσα ένα υγρό πολύ ζεστό, βάλτε το, την ώρα εκείνη, πάνω σ' ένα βρεγμένο πανί.

Για να καθαρίσετε κρεμμύδια δίχως να... κλάψετε, κάνετε όλην αυτή τη δουλειά κάτω απ' τη βρύση μισοανοιγμένη.

Όταν θηγανίζετε ψάρια ή αυγά και θέλετε να μην κολλήσουν και καούν, σκορπίστε προηγουμένως λίγο κοντό αλάτι στο βάθος του τηγανιού.

ΜΑΡΙ—ΚΛΑΙΡ

Ο Ήλιος θα βυθιστεί στη 3'

Η έκλειψις της 25ης Φεβρουαρίου

Το φαινόμενο δύο έκλειψεων μέσα σ' ένα μήνα δεν είναι πολύ συνηθισμένο στα άστρονομικά χρονικά. Κι' ωστόσο, μάς το παρουςίασε ο έφετεινός Φεβρουάριος.

Η πρώτη απ' αυτές, η έκλειψις της σελήνης, έγινε τη νύχτα της 10ης προς την 11η Φεβρουαρίου και ήταν μερική. Η δεύτερη θα γίνει στις 25 Φεβρουαρίου και, αυτή τη φορά, εκείνος που θα εξαφανισθεί από τα μάτια μας θα είναι ο φωτοδότης ήλιος.

Οι έκλειψεις της σελήνης, είτε είναι μερικές, είτε ολικές, δεν αποτελούν ποτέ φαινόμενο τοπικό, που είναι, δηλαδή, όρατο π. χ. στην Ελλάδα και άορατο στην Αίγυπτο. Ούτε είναι δυνατόν το φαινόμενο αυτό ν' αρχίσει ενωρίτερα σ' ένα μέρος και ν' τελειώνει από μια άλλη. Η έκλειψις της σελήνης αρχίζει την ίδια στιγμή για όλα τα σημεία της γης και τελειώνει πάλι την ίδια στιγμή.

Είναι, λοιπόν, από όλα τα σημεία της γης ορατή, με την προϋπόθεση, βέβαια, να μην έχει δύσει ή σελήνη κατά τη στιγμή της έκλειψης για έναν ώριμο τόπο. Το σκοτεινίσιμα αυτό της σελήνης θα το βλέπαμε κι' αν μάς ήταν δυνατόν να φύγουμε από τον πλανήτη μας και να μεταφερθούμε σ' ένα οποιοδήποτε σημείο του διαστήματος.

Η έκλειψις της σελήνης είναι έργο του πλανήτη μας, που παρεντίθεται μεταξύ του ήλιου και του δορυφόρου μας και έμποδίζει τις ακτίνες του άστρου της ημέρας να φτάσουν σ' αυτόν. Είναι, λοιπόν, γενική και ταυτόχρονη.

Οι έκλειψεις του ήλιου, αντίθετα γίνονται όσες φορές μόνον από ώρισιμένα σημεία.

Ο ήλιος, ή έξαισία αυτή πηγή φωτός, δεν παθαίνει έκλειψη, όπως η σελήνη, έπειδή συμβαίνει να βρεθεί κατά την πορεία του στο διάστημα μέσα στη σκιά ενός άλλου άστρου. Για τόν ήλιο το σκοτάδι είναι άγνωστο. Έκείνο που καλούμε έκλειψη του ήλιου είναι ένα φαινόμενο που γίνεται όρατο μόνον από μας και που οφείλεται στο ότι η σελήνη, κατά την πορεία της, παρεντίθεται μεταξύ αυτού και της γης.

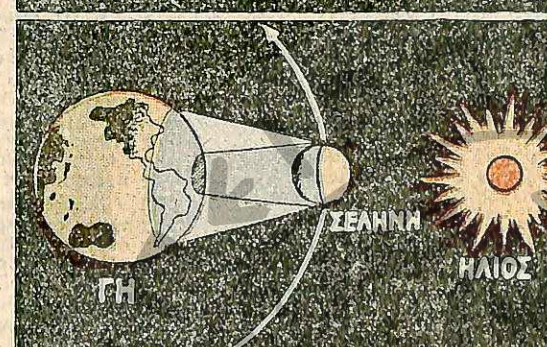
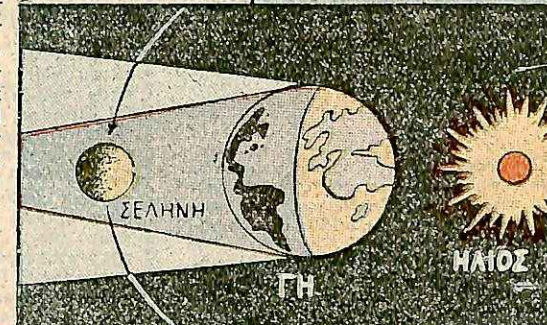
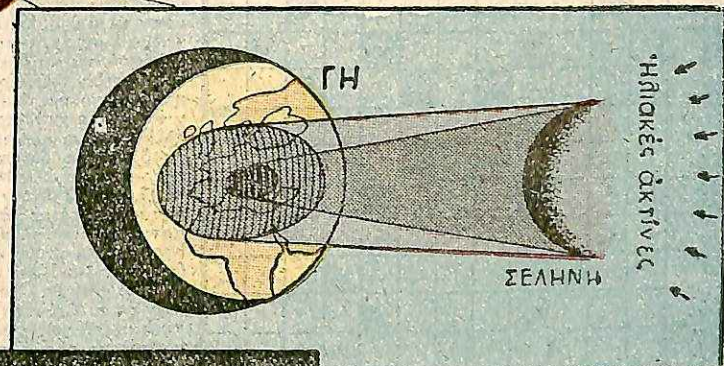
Αλλ' είναι δυνατόν η σελήνη, αυτό το μικροσκοπικό και παγωμένο άστρο, να κρύψει το ζωδότη ήλιο; Η σελήνη, ως γνωστόν, βρίσκεται πολύ μακριά από τον ήλιο και είναι πολύ μικρή και να περιλάβει τη γη μέσα στον κώνο της σκιάς της. Γι' αυτό και με τις πιο εύνοϊκές συνθήκες, όταν, δηλαδή, βρίσκεται πολύ κοντά σε μας, δεν μπορεί να κρύψει τίποτε άλλο από το να ρίξει τη σκιά της πάνω σε μια περιορισμένη έκταση της γήινης επιφάνειας.

Όλοι οι άνθρωποι που ζουν σ' αυτή τη ζώνη θα χάσουν για λίγο τον ήλιο από τα μάτια τους. Η έκλειψις του ήλιου θα είναι, δηλαδή, γι' αυτούς ολική. Για εκείνους που ζουν στα κράσπεδα αυτής της ζώνης

θα εξαφανισθεί ένα μέρος μόνο του ήλιου, ή έκλειψις δηλαδή θα είναι γι' αυτούς μερική. Για εκείνους, τέλος, που βρίσκονται μακριά απ' αυτή τη ζώνη, ο ήλιος θα εξακολουθήσει να λάμπει όπως και πριν. Γι' αυτούς, συνεπώς, δεν θα γίνει έκλειψις.

Η έκλειψις της 25ης Φεβρουαρίου θα είναι όρατη από την Αφρική και από μεγάλα τμήματα της Ευρώπης και της Ασίας. Η ζώνη όπου η έκλειψις θα είναι ολική περιλαμβάνει την ισσημερινή γαλλική Αφρική, το Σουδάν, την Περσία και την ασιατική Ρωσία. Η μεγαλύτερη δε διάρκεια της έκλειψης θα παρατηρηθεί στο Σουδάν.

Η ολική έκλειψις του ήλιου είναι ένα από τα

Επάνω: Η έκλειψις της σελήνης της 10ης Φεβρουαρίου. Κάτω: Η έκλειψις του ήλιου, που θα γίνει στις 25 Φεβρουαρίου.

παρακολουθούσαν με τα πρωτόγονα όργανά τους αυτές τις «ιδιοτροπίες» των ουρανίων σωμάτων και μελετούσαν τους νόμους τους, διατυπώνοντας τα πρώτα συμπεράσματά.

Από τις παρατηρήσεις αυτών των σοφών προέκυψε άργότερα η άστρονομία, που έσημειωσε από τότε αληθινές προόδους κι' έχει φθάσει σήμερα να επιτυγχάνει πράγματα άπίστευτα στους άμυγλους.

Σήμερα η έπιστήμη αυτή είναι σε θέση να υπολογίσει από πριν πότε θα συμβεί μια έκλειψις και να καθορίσει με άπόλυτη ακρίβεια τη διάρκειά της, τις ζώνες από όπου θα είναι ορατή, τη μορφή που θα έχει για την καθεμιά απ' αυτές, άν, δηλαδή, θα είναι ολική ή μερική κτλ.

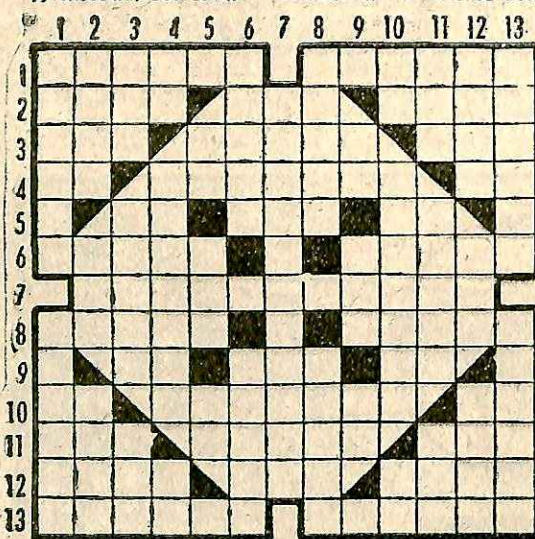
Έτσι π. χ. για την έκλειψη της 25ης Φεβρουαρίου έβρισκε ότι η μεγίστη διάρκειά της — στο Σουδάν, όπως είπαμε — θα είναι 3 λεπτά, 9 δευτερόλεπτα και 5/10 του δευτερολέπτου!

Για το έξαιρετικό αυτό γεγονός, πρόκειται να συγκεντρωθούν στο Σουδάν άστρονόμοι από παντού.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΙΩΣ

Στο σταυρόλεξο αυτό οι λέξεις που θα τοποθετήσετε οριζοντίως, θα συμπληρωθούν, μόνες τους και καθεώς, στις ίδιες ακριβείς θέσεις:

1) Μουσική σύνθεσις. — Αίσθησις.

2) Χρονικός σύνδεσμος. — 'Αντιθετικός σύνδεσμος. — Τμήμα στρατού.

3) Κατάφασις. — 'Ο καφές περνάει απ' αυτόν προτού φτάσει στο φλυτζάνι μας. — Ποταμός της 'Ελβετίας.

4) 'Υποθετικό. — Δημοκρατία της 'Αμερικής. — Συγγραφέας (επίθετον).

5) 'Αρχή όρκου. — Χώρα στην οποία μετέβη ο 'Ιάσων. — Αναφορική αντωνυμία.

6) Σ' αυτήν ανήκει ο τεραστοφύλακας μιας ποδοσφαιρικής ομάδος. — Συμβαίνουν χωρίς χρονοτριβή.

7) 'Εκτασις με καρποφόρα δέντρα. — Μερικοί άνθρωποι έχουν πολλά, δλοι όμως τουλάχιστον ένα. — Εύωδιάζει.

8) Κτητική αντωνυμία. — Κάτι από το λεξιλόγιο των μαζών. — 'Υπαρξίς.

9) Δηλώνει συγκατάβασι. — 'Ανίκη στο παρόν. — Βυζαντινή νότα.

10) Δέν έπαθεν το παραμικρό. — Αυτός που κάνει κάτι να παλιντρέψεται. — Νησί του Αιγαίου.

11) Λουρί (καθ.). — 'Όνομα προσφίλες στους 'Αμερικάνους. — Μέρος του σώματος.

12) Καθαρίζει. — 'Υπεράνω όλων στην 'Αγγλία και στην 'Ολλανδία.

Κ. ΣΑΛΑΠΑΤΑΣ

'Απόρροια

'Ενας μαραγκός πληρώνεται 2.500 δραχμές για να πριονίσει ένα ξύλο σε δυο κομμάτια. Πόσο πρέπει να πληρωθεί για να το πριονίσει σε τέσσερα κομμάτια;

'Ερωτήσεις

1) Ποιά είναι η πιο καλοντυμένη γυναίκα του κόσμου, σύμφωνα μ' ένα δημοψήφισμα που έγινε μεταξύ 500 'Αμερικανών ειδικών της μόδας;

2) Ποιές είναι οι πρωτεύουσες των 'Ινδιών, του Πακιστάν και της Κούλης;

3) Ποιός έχει το προβάδισμα στις τελετές της Μεγ. Βρετανίας, ο άρχιεπίσκοπος της 'Υόρκης ή ο πρωθυπουργός;

Αίνιγμα

"Εχω μια πολιοσεντούκα που έχει μέσα τράκα - τρούκα. Μ' αν γαλάσι ή τράκα - τρούκα πίνει ή πολιοσεντούκα,

Λεξιγριφος

Το πρώτο μου ένα σύμφωνο μηχανήμα το άλλο, πούχει και χορσί οικιακή. Αυτά τα δυο χρειάζονται, να κάνουμε μεγάλο ποσά άρχαίο πούχτισε μια πόλι ιστορική.

Τά μαντήλια

Πέντε κοπέλλες ονομάζονται Πρασινίδου, Ρόζη, Λευκία, Κοκκινάκη και Κιτοινάκη. Καθεμία τους φορεί στο κεφάλι ένα δίχρωμο μεταξωτό μαντήλι, με γράμματα άσχετα προς το δικό της όνομα. Καμιά δεν έχει διαλέξει όμοια και τα δυο γράμματα με μια άλλη. Κάθε γράμμα συναντάται σε δυο απ' τα μαντήλια. Καμιά δεν διάλεξε γράμμα σχετικό με το όνομα μιας άλλης που έχει διαλέξει γράμμα σχετικό με το δικό της όνομα (με τις πρώτες δηλαδή). 'Εκείνες που έχουν ονόματα σχετικά με τα γράμματα του μαντηλιού της Πρασινίδου, έχουν κι' οι δυο στα μαντήλια τους κάποιο γράμμα. 'Εκείνες που έχουν ονόματα σχετικά με τα γράμματα του μαντηλιού της Κιτοινάκη, έχουν κι' οι δυο στα μαντήλια τους οξ' γράμματα. Ποιά γράμματα έχει το μαντήλι της καθεμιάς;

Οι χοροί

Οι χοροί που αναφέρονται πιο κάτω, έχουν πατρίδα τους μια από τις χώρες που ακολουθούν. Μπορείτε να βοηθήτε από ποιά χώρα προήλθε ο κάθε χορός;

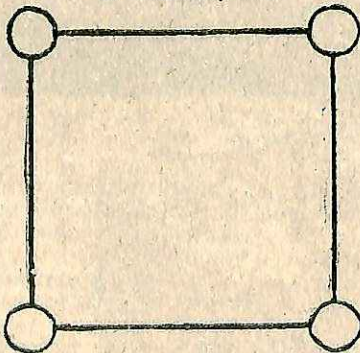
1) Σάμπτα, 2) ταραντέλα, 3) μαζούρα, 4) υπολερό, 5) λάμπεν - γουάκ, 6) ρούμπτα, 7) πόλκα, 8) τσάρντας, 9) ταγκό, 10) βάλς, 11) κουκαράτσα, 12) γκαδότ.

Πολωνία, 'Αγγλία, Βραζιλία, Τσεχοσλοβακία, 'Αυστρία, Γαλλία, Κούδα, 'Ιταλία, 'Ισπανία, Μεξικό, 'Αργεντινή, Ούγγαρια.

Στοιχειόγραφος

Στα γέλια, στα πόδια ενώ βγαίνει πρώτος, χωρίς το κεφάλι παντού οίχνη σκότος.

'Η κατασκήνωσις

Στις τέσσερες γωνίες μιας κατασκήνωσας έχουν τοποθετηθή σκοπιές για τη φρουρά της. 'Ο διοικητής λοιπόν της κατασκήνωσας θέλει να διπλασιάση την έκτασή της, αφοινώντας την όμως τετράγωνη, και να μετακινήση όσο το δυνατόν λιγώτερες σκοπιές. Έτσι ώστε να βοίσκωνται και πάλι στις τέσσερες γωνίες της νέας κατασκήνωσας. 'Υπάρχει λοιπόν ένας τρόπος να το επιτύχει μετακινώντας μόνο δυο σκοπιές. Μπορείτε να τον βρείτε;

Οι λύσεις στη σελ. 62.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΩΝ ΡΟΛΟΓΙΩΝ

'Εξαρτήματα μικρά σαν κόκκοι άμμου

Πολλοί πιστεύουν ότι, όσο περισσότερα ρουμπίνια έχει ένα ρολόι στο μηχανισμό του, τόσο καλύτερο και ακριβώτερο είναι. Στην πραγματικότητα όμως, τα ρουμπίνια αυτά — που τοποθετούνται στους άξονες, για την ελάττωσι της τριβής — είναι μικρά και συνθετικά, επομένως δεν κοστίζουν σχεδόν τίποτε.

'Εκείνο λοιπόν που παίζει ρόλο, δεν είναι ο αριθμός τους, αλλά το σχήμα, η λειανσις και η σωστή τοποθέτησή τους. μ' άλλα λόγια η εργασία που έχει γίνει για την κατασκευή του ρολογιού. 'Αλλωστε, μολονάτι ο αριθμός των ρουμπινιών κυμαίνεται από 5 ως 23, οι περισσότεροι κατασκευαστές συμφωνούν στο ότι τα συνθιγμένα ρολόγια δεν χρειάζονται πιο πολλά από 15, και τα εξαιρετικής ποιότητας μέχρι 17.

Μη νομίζετε δε ότι ένα ρολόι με 17 ρουμπίνια πηγαίνει καλύτερα πάντοτε από ένα άλλο με 7 ρουμπίνια. 'Απλώς και μόνο, άντεχει περισσότερο καιρό.

'Ο μηχανισμός του ρολογιού δεν κινείται συνεχώς, αλλά διακεκομμένα, με μικρά «πηδήματα», 5 στο δευτερόλεπτο — επομένως 18.000 την ώρα και 432.000 την ημέρα. 'Αν λοιπόν η διάρκεια του κάθε «πηδήματος» μεταβληθή κατά 1 δεκάκις χιλιοστό του δευτερολέπτου μόνο, το ρολόι πηγαίνει πίσω ή εμπρός 43 ολόκληρα δευτερόλεπτα στο είκοσιτετράωρο.

Καταλαβαίνετε λοιπόν με πόση προσοχή πρέπει να κατασκευασθούν και να συναρμολογηθούν τα διάφορα μέρη του.

Κατά την κατασκευή, χρειάζεται ακρίβεια 1 δεκάτου του χιλιοστομέτρου (το ένα δέκατον πέμπτον του πάχους μιας τρίχας). 'Απαιτούνται δε 50 διάφορα μηχανήματα και 1.650 εργασιές με το χέρι, για να κατασκευασθή ένα ρολόι. 'Η κατασκευή ενός ρολογιού εξαιρετικής ποιότητας μπορεί να διαρκέση 6 βδομάδες.

'Ενα καλό ρολόι αποτελείται από 180 περίπου εξαρτήματα. Το μικρότερο απ' αυτά φαίνεται με γυμνό μάτι σαν κόκκος σκόνης. Είναι δε ένα λεπτότατο «παξιμάδι», με διάμετρο 1, δεκάτου του χιλιοστομέτρου. Πενήντα χιλιάδες τέτοια μικροσκοπικά «παξιμάδια», γεμίζουν μόλις μια κοινή δαχτυλίθρα του ραψίματος.

Είναι προτιμώτερο να κουρδίζετε το ρολόι σας κάθε πρωί. 'Ετσι, θ' αποκτήσετε τη συνήθεια του κουρδίσματός του σε κανονική ώρα, πάντα την ίδια περίπου. Κι' αυτό είναι σπουδαίο, αν θέλετε να πηγαίνει καλά. Τα περισσότερα ρολόγια μπορούν να λειτουργήσουν 28—36 ώρες μ' ένα μόνο κουρδισμό, όταν όμως άρχισι πια να χαλαρώνεται το ελατήριο τους, δεν πηγαίνουν καλά. Συνεπώς, δεν πρέπει να τ' αφήνετε να χαλαρώθω.

'Υπάρχουν και ρολόγια που κουρδίζονται μόνα τους, αυτόματα, με τις κινήσεις του χεριού του ανθρώπου που τα φορεί. Το πρώτο ελβετικό ρολόι αυτού του είδους κατασκευάσθηκε πρό 150 ετών για τη βασίλισσα Μαρία 'Αντουανέτα, ήταν δε τελείως κουρδισμένο έπειτα από ένα περίπατο διάρκειας 15 λεπτών της ώρας.

Τα καλά ρολόγια του χεριού είναι φτιαγμένα έτσι ώστε να λειτουργούν ακριβέστερα στις έξις θέσεις: 'Όταν αυτός που τα φορεί έχει το χέρι του οριζόντιο με την παλάμη προς τα κάτω, όταν το τεντώση προς τα έξω με την παλάμη κατωκυρφη κι' όταν το έχει κρεμασμένο κατά μήκος του σώματός του.

Στις βιτρίνες των ωρολογιοπωλείων, τα σταματημένα ρολόγια δείχνουν συνήθως 8,18', όταν είναι τοποθετημένα ορθία, ή 11 παρά 25' αν είναι οριζόντια. Γιατί σ' αυτές τις θέσεις, οι δείκτες παρουσιάζουν μεγαλύτερη συμμετρία, ή γιατί αφήνουν ξεσκεπαστό το μεγαλύτερο μέρος της πλάκας και τη μάρκα του κατασκευαστού που υπάρχει συνήθως άπάνω της.

Μπορείτε να μεταχειρισθώτε το ρολόι σας για πυξίδα, αν έχετε χαθή σε κάποια έρημια και θέλετε να προσανατολισθώτε, με τον έξης άπλο τρόπο: Το αφήνετε χαμώ, με την πλάκα του προς τα πάνω, και το γυρίζετε έτσι ώστε ο ωροδείκτης να δείχνη ακριβώς τον ήλιο. 'Ο νότος θα βρίσκεται τότε στο μέσον της άπστάσεως μεταξύ του ωροδείκτη και του αριθμού 12. 'Η άπστάσις αυτή υπολογίζεται προς τα πίσω τις άπογευματινές ώρες και προς τα εμπρός τις πρωινές. Δοκιμάστε και θα βεβαιωθώτε.

'Η κόρη του ράφτη

Το παραμυθάκι σας

Μια φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας ράφτης με την όμορφη τη κορούλα του την Κρινιώ. Καθόταν στο παράθυρο και βοηθούσε τον πατέρα της στο ράψιμο. 'Από κεί περνούσε κάθε πρωί το βασιλόπουλο που είχε τρελλαθή με την όμορφή της, και την έρωτικότατα της.

'Ενα πρωινό η Κρινιώ πήγε να κόψη σύκα για να τα φέρη στον πατερούλη της. 'Ανέβηκε λοιπόν στη συκιά, κι' οι έανθες πλεξούδες της κρέμονταν ως κάτω. Το βασιλόπουλο που την είδε, έτρεξε και φίλησε τα μαλλιά της.

Την άλλη μέρα το βασιλόπουλο ξαναπέρασε. Είδε την Κρινιώ να ράβη και της είπε:

Κρινιώ μου, τα γλυκόσυκα απ' τη γλυκοσυκιά, δεν μοιάζουν τα φιλάκια μου στη μιά σου (κοσμήτσα).

'Η καυμένη η Κρινιώ ντροπιάστηκε απ' τα λόγια του. Πήγε λοιπόν στον πατέρα της και του είπε:

— Πατερούλη μου, θέλω να μου πάρης ένα άλγο, μίαν αντρίκια φορεσιά κι' έναν ταμπουρά!

'Ο ράφτης που δεν χαλούσε κατήρι της κορούλας του, της άγοράσε ό,τι του ζήτησε. Κι' η Κρινιώ την άλλη μέρα ντύνεται αντρίκια, καβαλλάει τ' άλγο και πηγαίνει έξω απ' το παλάτι. 'Εκεί, άρχισε να παίζει τον ταμπουρά.

Το βασιλόπουλο, όταν άκουσε εκείνον τον ώρατο σκοπό, πρόσταξε να φέρουν μέσα στο παλάτι τον άνθρωπο που τον έπαιζε.

'Η Κρινιώ άρχισε να ξαναπαίζει τόσο ώραια πολύεγες: «Χριστέ μου, να μη σταματήσω!»

Τότε λέει το βασιλόπουλο: — Καλέ μου άνθρωπε, μου πουλάς τον ταμπουρά σου;

— Τον πουλάω, λέει εκείνη, μ' άχι για λεφτά.

— Τι ζητάς τότε; — 'Η Κρινιώ σκέφθηκε λίγο και είπε: — 'Όποιος τον θέλει, πρέπει να φιλήσθ τα καπούλια του άλγού μου!

Το βασιλόπουλο άπόρρησε με την άξίωσή του, αλλά έπειδη του άρεσε ο ταμπουράς, δέχτηκε.

— Θα το κάμω αυτό, αλλά να πάμε παράμερα μ' τυχόν και με δη κανείς.

'Ετσι κι' έγινε. Την άλλη μέρα ξαναπέρασε το βασιλόπουλο, βλέπει την Κρινιώ να ράβη και της λέει:

Κρινιώ μου, τα γλυκόσυκα απ' τη γλυκοσυκιά, δεν μοιάζουν τα φιλάκια μου στη μιά σου (πλεξούδινα).

Μά κι' η Κρινιώ του άποκρίθηκε στη στιγμή:

Καλός ήταν ο ταμπουράς, καλά ήταν τα τραγούδια.

Καλά ήταν και τα φιλά, σ' άλγο του (καπούλια).

— Μπά! Δουλειά που μου σκάωσες! Ξεφώνιζε το βασιλόπουλο, κατάπληκτο για το πάθημά του.

Κι' άμέσως στέλνει προξενεία στο ράφτη και ζητάει την όμορφη Κρινιώ για γυναίκα του.

'Ο κακόμοιρος ο ράφτης έαφνιάστηκε.

Προσευχή του παιδιού

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

— 'Ω, Παναγιά, λυπήσου ποῦμαι μόνο και σώσε από το χόρο τη μαμά μου, Σὺ πὺν μπορεῖς νὰ γειάνης κάθε πόνο.

* — 'Θε νὰ μοιράσω στὰ φτωχάπαιδα ὅ,τι (κλείνω) στο βάθος τοῦ πηλέγιου κομπάρᾳ (μου) και τὸ ψωμὶ τοῦ δειλινοῦ μου θὰ τοῦς (δίνω).

* — 'Γιὰ Σὲ πὺνε μεγάλο τ' ὄνομά Σου τοῦ κάμπου θὰ μαζεύω τὰ λουλούδια και θὰ τὰ φέρνω στὶς γιορτὲς στοῦ εἰ- (κόνισμά σου).

* — 'Σὺ, Παναγιά μου, ζῆς μέσ' στη γα- (λήνη) τριγυρισμένη απ' ὅλα τ' άγγελούδια. Μὰ ἐγὼ εἶμαι μόνο κι' ἔχω μόνο ἐ- (κείνη!)

* — ('Απ' τὸ ἱταλικό)

Λέει λοιπόν:

— Κορούλα μου, τὸ βασιλόπουλο σὲ θέλει... Πᾶς όμως θὰ συμπεθερίασουμε ἐμεῖο με βασιληάδες; Μὴ τοῦκανες κανένα κακό και θέλει νὰ μᾶς καταστρέψῃ γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ;

'Η Κρινιώ όμως τὸν καθυσόχασε λέγοντάς του ὅλη τὴν ιστορία.

'Ετσι, ὡς τὴν Κυριακή που θὰ γινόταν ὁ γάμος, τὸ βασιλόπουλο έστειλε στὴν Κρινιώ διαμάντια, μπριλλάντια και μεταξωτὰ φουστάνια.

'Η Κρινιώ ὡστόσο δὲν γελιότανε μ' αὐτά. Φτιάχνει λοιπὸν μίαν κοῦκλα, τὴ βάφει, τὴς βάζει πλεξούδες, ὅμοια σὰν ἐκείνην τὴν ἴδια, τὴν κρύβει μέσα στὰ προικιά της και τὸ Σάββατο τὰ στέλνει ὅλα στο παλάτι.

Τὴν Κυριακή έγινε ὁ γάμος με γλέντια και τραγούδια.

Τὰ μεσάνυχτα τρέχει ἡ Κρινιώ, βγάει τὴν κοῦκλα, τὴς φορᾷ τὸ νυφικό της και τὴν καθίζει στὴν πολυθρόνα.

Σὲ λίγη ὥρα μπαίνει τὸ βασιλόπουλο ζαλισμένο ἀπὸ χαρὰ και εὐτυχία. Βλέπει τὴν κοῦκλα και νομίζει πὺς εἶναι ἡ Κρινιώ.

— 'Αχ! κακοῦργα, τὴς φωνάζει. Τί μου στρογγυλοκάθισες; Ξέχασες τὸ ρεζίλιμα που μου κανες; Τώρα θὰ σοῦ δείξω!

Και βγάζοντας τὸ σταθὶ τοῦ κόβει τὸ κεφάλι τὴς κοῦκλας.

Τὴ στιγμή εκείνη παρουσιάζεται ἡ Κρινιώ.

— 'Αφέντη μου και βασιληά μου, με ποῖον μιλᾷς; τοῦ λέει. Μήπως με φώνα- ζες;...

Τὸ βασιλόπουλο τάχασε μόλις εἶδε ζωντανὴ τὴν Κρινιώ.

— Ποῖαν σκότωσα τότε, Κρινιώ μου; ρωτᾷ εὐχαριστημένο και ξεθυμωμένο πᾶ τὸ βασιλόπουλο.

— Τὴν κοῦκλα μου! τοῦ φώναξε χαρού- μενη ἡ κοπέλλα.

Κι' άρχισε τότε νὰ πετᾷ τὰ κομμάτια της κάτω απ' τὸ μπαλκόνι γιὰ νὰ τὰ δῇ ὁ πατερούλης της, που περιέμενε με άγῶ- νία τὸ ἀποτέλεσμα νὰ ῥουχίσῃ και νὰ χαρῇ γιὰ τὴ μεγάλη τύχη τὴς Κρινιώς του!

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Μικρά κομμάτια

'Η ιστοριούλα σας

'Ο μικρός Γιαννάκης πηγαίνει νὰ χαι- ρετήσῃ ἕνα φίλο του που γιορτάζει τὰ γενέθλιά του. 'Η οἰκοδόσπινα του προσ- φέρει ἕνα δεύτερο κομμάτι γλυκό. 'Ο Γιαν- νάκης τὸ κυτᾷ με λαχτάρα, ἀλλὰ με ἕνα εὐγενικό «ὄχι, εὐχαριστῶ» ἀρνείται νὰ τὸ πάρῃ.

— Γιαννάκη, χουσό μου, τοῦ λέει ἡ μα- μά τοῦ φίλου του, ὅλα τὰ παιδάκια πῆ- ραν ἀπὸ δεύτερο κομμάτι. 'Ωστε κι' ἐσὺ πρέπει νὰ τὸ πάρῃς...

— Νὰ σὰς πῶ, ἀπάντᾷ ὁ μικρός, ἡ μα- μά μου μοῦ εἶπε νὰ πάρω μόνο ἕνα κομ- μάτι. 'Αν ἔφερε ὅμως πᾶς ἦταν τόσο μι- κρό, θὰ μοῦ ἐπέτρεπε νὰ πάρω και τὸ δεύτερο που μοῦ δίνετε. Καί ἴσως και τρίτο!

MIKY—MAOYΣ

Χιούμορ

'Ο Παυλάκης: Θὰ παίξουμε μαμὰ, με τὴ Μαρούλα τὸ τσίρκο και θέλουμε νὰ μᾶς βοηθήσῃς. 'Εμεῖς λοιπὸν θὰ κάνουμε τοὺς ἐ- λέφαντες...

'Η μητέρα: Καί τί θέλετε, παιδιά μου, νὰ κάνω ἐγώ;

'Ο Παυλάκης: 'Εσὺ μαμὰ, θὰ εἶσαι ἡ κυρία που δίνει στοὺς ἐλέφαντες ἄχαρω- τά!...

'Η θεία ἐπισκέπτεται στὸ χωριὸ τὰ μικρὰ της ἀνήψια.

— Μπαρόο! λέει στὴ μικρὴ ἀνήψια της, βλέπω πὺς ὁ ἀδελφός σου ἔχει πολὺ καλοὺς τρόπους. Μόλις με εἶδε νὰ πλησιάζω, έτρε- ξε και μοῦ άνοιξε τὴν πόρτα.

— Ναι, θεία, εἶνε καλὸς ὁ Πετράκης, τὴς ἀπαντᾷ ἡ μικρὴ. Τὸ ἴδιο κάνει και στὶς ἀ- γελάδες μας!...

'Ο πατέρας: 'Ακουσε, παιδί μου: Θέ- λω ἀπὸ σένα καλὴ διαγωγή. Γιατί κάθε φορά που εἶσαι κακὸς και κάνεις ἀταξίες, ἀσπρί- ζει και ἀπὸ μίαν τοῖχα τὸν μαλλιών μου.

'Ο Νικολάκης: 'Ω, μπαμπά! Τότι ἐσὺ θὰ ἦσουν πολὺ κακός; Τὰ εἶδες τὰ μαλ- λιά τοῦ παππού;... Εἶνε κάτασπρα!...

Τὸ βασιλόπουλο τάχασε μόλις εἶδε ζων- τανὴ τὴν Κρινιώ.

— Ποῖαν σκότωσα τότε, Κρινιώ μου; ρωτᾷ εὐχαριστημένο και ξεθυμωμένο πᾶ τὸ βασιλόπουλο.

— Τὴν κοῦκλα μου! τοῦ φώναξε χαρού- μενη ἡ κοπέλλα.

Κι' άρχισε τότε νὰ πετᾷ τὰ κομμάτια της κάτω απ' τὸ μπαλκόνι γιὰ νὰ τὰ δῇ ὁ πατερούλης της, που περιέμενε με άγῶ- νία τὸ ἀποτέλεσμα νὰ ῥουχίσῃ και νὰ χαρῇ γιὰ τὴ μεγάλη τύχη τὴς Κρινιώς του!

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Μοῦ πᾶει ὡραία, Γιαννάκη; Εἶνε τὸ νέο μας... πορτατί!

Τοῦ 'Αρχέλαου)

61

Ο Διεθνής Στίβος

φιλόθενους Φινλανδούς, που ούτε θα τις φαντάζονται.

ΤΟ ΕΛΣΙΝΚΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ

Τα νεότερα για τους 'Ολυμπιακούς του 1952 και οι υποψήφιοι 'Αμερικανοί 'Ολυμπιονίκες

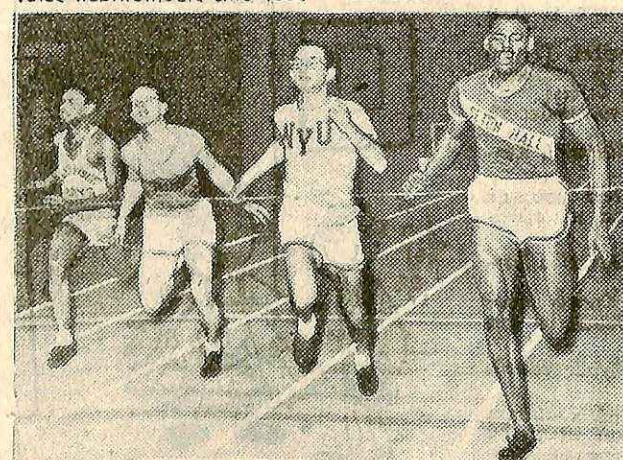
Ο 'Ερικ φον Φράνκελ, πρόεδρος της 'Οργανωτικής 'Επιτροπής των 'Ολυμπιακών 'Αγώνων του 'Ελσίνκι, δήλωσε τελευταία πως τριάντα τρείς απ' τις εδδομηνηταπέντε χώρες που προσκληθήκαν στην 'Ολυμπιάδα του 1952 απάντησαν πως θα συμμετάσχουν με πολυπληθή ομάδα.

Η 'Αμερική, η Μεγάλη Βρετανία, η Γαλλία, ο Καναδάς και η Αυστραλία θα στείλουν τους δυναμικότερους αθλητές και αθλήτριες τους σ' όλα τ' αγωνίσματα. Τα Σκανδιναβικά κράτη, όμως, η Σουηδία, η Νορβηγία, η Φινλανδία θέλουν να κρατήσουν τα σκήπτρα και γι' αυτό άρχισαν από τώρα την προολυμπιακή προπόνηση.

Εντύπωση έκανε στους διεθνείς αθλητικούς κύκλους η γενναία επιχορήγηση που έδωσαν στις 'Ολυμπιακές 'Επιτροπές οι σκανδιναβικές κυβερνήσεις.

Μεταξύ των κρατών που δήλωσαν συμμετοχή είναι και η Γερμανία, η Βουλγαρία, η Νιγηρία και η 'Αιθιοπία. Στην 'Ολυμπιάδα του Λονδίνου δεν έλαβαν μέρος.

Κατά τους υπολογισμούς του φον Φράνκελ 6.000 αθλητές θα παρευρεθούν στην παρέλαση των εθνών κατά την επίσημη τελετή της έναρξης της 15ης 'Ολυμπιάδας. Βέβαια, δεν είναι δυνατόν να βρουν όλοι αυτοί πολυτέλειες, αλλά θα έχουν τέτοιες περιποιήσεις από τους

Ο περίφημος νέγρος δρομέας ταχύτητας Άντυ Στάνφιλντ (πρώτος από δεξιά) νικητής του πρώτου εφεταινού αγώνος σε κλειστό στίβο. Έτρεξε τις 60 γυράδες σε 6' 4".

πρόπει όμως να κλείσει κανείς θέσι από τώρα. Τόσο μεγάλη είναι η ζήτηση εισιτηρίων, μάρ γράφουν απ' το Λονδίνο.

Σιδηδρομικώς το 'Ελσίνκι συνδέεται μόνο μέσω Νορβηγίας και Σουηδίας.

Ατυπολογικώς μπορεί βέβαια κανείς να ταξιδέψει, αλλά θα πάει βαπόρι σ' ένα απ' τα παρακάτω λιμάνια: Λονδίνου, 'Αμβέρσας, Κοπεγχάγης ή Στοκχόλμης. Θα διατεθούν για τους 'Ολυμπιακούς και βαπόρια, που θα εξυπηρετήσουν τους ταξιδιώτες απ' τα λιμάνια της Στοκχόλμης και της Κοπεγχάγης.

Μερικά απ' αυτά αναλαμβάνουν την υποχρέωση να παραμείνουν καθ' όλη τη διάρκεια των 'Ολυμπιακών 'Αγώνων στο 'Ελσίνκι και να παραχωρούν ύπνο και τροφή στους επίβατες τους.

Οι 'Αμερικανοί άσσοι άρχισαν δραστήριες προετοιμασίες στους κλειστούς στίβους. Μεγάλη εντύπωση έκανε στους ειδικούς ο νεαρώτατος Τζωρτζ Μπράουν, μόλις 19 ετών, απ' το Λος Άντζελες, που πήδησε στο άλμα εις μήκος 7,93 μέτρα.

Υπολογίζουν πως θάαν αντίστοιχος διάδοχος του περιφήμου Νέγκρου Τζέσους 'Οουνς. Το μαύρο βέλος, όμως, τον έλεγαν, διατηρεί ακόμα το παγκόσμιο ρεκόρ του αγωνίσματος 8,13 μέτρα, που σημείωσε το 1935.

Ιδιαίτερως εκτιμάται και ο νέος Άλτς εις ύψος Τσάρλς Χόλντιγκ, του 'Ήστ Τέξας Στέιτ Τίτσερ Κόλλετζ. Με θαυμάσια έλκτικα προσόντα πήδησε έφ' ετος δέκα φορές πάνω από 2 μέτρα και μιά φορά 2,07 μ., που ήταν και η καλύτερη επίδοσή του γι' ονιόες.

Άξιος ιδιαίτερης προσοχής είναι ο νέος 400άρης Τσάρλς Μούου, του Πανεπιστημίου Κόρνελλ. Κάλυψε τα 400 μ. σε χρόνο 47' 2 και τα 400 με έμπαδια σε 51' 4. Το 'Ολυμπιακό ρεκόρ του τελευταίου αγωνίσματος είναι 51' 1.

Επ'ι τέλος, η 'Αμερική θα υπορέσει να διεκδικήσει μιά απ' τις πρώτες τρείς θέσεις και στον άκοντισμό. Ο νεαρός Κύρος Γιάνγκ, του 'Λος Άντζελες 'Ατλέτικ Κλάμπ' έρριξε έφ'ετος 73, 74 μέτρα.

Νέγρος φαίνεται πως θα νικήσει και ο νικητής των 100 μέτρων στην 'Ολυμπιάδα του 1952. Οι 'Αμερικανοί θα δυσκολευθούν να διαλέξουν τους τρείς καλύτερους. Υπολογίζουν όμως πολύ στον Τζιμ Γκολλιντ'έ, φοιτητή του Πανεπιστημίου 'Νορθγουέστερν'. Έφ'ετος ισοφαρίσε το 'Αμερικανικό ρεκόρ πρωταθλήματος της κατηγορίας 'Σένιορ' με χρόνο 10' 3 στα 100 μέτρα.

Οι 'Ηνωμένες Πολιτείες της 'Αμερικής θα μάρ παρούσασουν και άλλες εκπλήξεις. Το 1948 κέρδισαν 11 πρώτες νίκες στα αθλητικά αγωνίσματα, απ' τις 24 του 'Ολυμπιακού προγράμματος. Το 1952 είναι ικανές να τις υπερβούν.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΣΟΝΑΤΑ — ΟΡΑΣΙΣ, 2) ΟΤΑΝ — ΜΕΝ — ΣΩΜΑ, 3) ΝΑΙ — ΜΥΛΟΣ — ΛΑΡ, 4) ΑΝ — ΠΑΝΑΜΑΣ — ΣΩ, 5) ΜΑ — ΑΙΑ — ΗΣ, 6) ΑΜΥΝΑ — ΑΜΕΣΑ, 7) ΕΛΛΙΦΟΥΤΕΙΑ, 8) ΟΝΟΜΑ — ΑΡΩΜΑ, 9) ΣΑ — ΑΤΑ — ΟΝ, 10) ΑΣ — ΣΗΜΕΡΟΝ — ΠΑ, 11) ΣΩΔΑ — ΣΕΙΩΝ — ΙΟΣ, 12) ΙΜΑΣ — ΣΑΜ — ΠΟΥΣ, 13) ΣΑΡΩΜΑ — ΑΝΑΣΣΑ.

Απόρροπτο

Θά πάει 7.500 δραχμές, γιατί θά κάνει τρία κομμάτια.

Ερωτήσεις

1) 'Η δούκισσα του Ουίνδσορ, 2) Τό Δελχί, το Καρατί και το Κολόμπο, 3) 'Ο αρχιεπίσκοπος της 'Υόρκης.

Αίνιγμα

Τό σώμα και ή καρδιά

Δεξιόγραφος

ΡΩ — Μύλος = Ρωμύλος

Τά μαντήλια

Με σειρά συλλογισμών βρίσκουμε: Πρασινίδου: ρόζ, λευκό. Ρόζ: κίτρινο, λευκό. Λευκά: κίτρινο, κόκκινο, Κοκκινά: ρόζ, πράσινο. Κίτρινά: πράσινο, κόκκινο.

Οι χοροί

Σάμπα—Βραζιλία, ταραντέλα—'Ιταλία, μαζούρκα—Πολωνία, μπαλερό—'Ισπανία, λαμπιέθ—γούγκ—'Αγγλία, ρουμπά—Κούβα, πόλκα—Τσεχοσλοβακία, τσάρντας—Ουγγαρία, ταγκά—'Αργεντινή, βάλς—Αυστρία, κουκαράτσα—Μεξικό, γκαβότ—Γαλλία.

Στοιχειόγραφος

ΟΝΥΣ — ΝΥΣ

Η κατασκήνωσις

Θά χαράξει μιά διαγώνισ, που θά ένωσει δυό όποιονδήποτε σκοπιές. Αυτή θά ναι μιά από τις πλευρές του νέου τετραγώνου, διπλασας εκτάσεως απ' το άρχικό. Οι σκοπιές που βρίσκονται στις δυό άκρες της διαγώνισ, θά μείνουν στη θέση τους. Οι δυό άλλες θά μετατεθούν στις ύψολοιπες γωνίες του νέου τετραγώνου.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 368 ΣΤΑΥΡΟΛΕΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) ΚΛΙΝΙΚΗ—ΑΡΑΙΣΙΑ, 2) ΝΟΥΣ—ΚΑΔΕΝΑ — ΣΤΕΚΑ, 3) ΤΥΠΙΚΑ — ΟΣΙΟΣ — ΑΡΟΝ, 4) ΑΡΗΣ — ΝΑΝΟΣ — ΡΕΝΑ, 5) ΧΑ — ΜΟΝΗ — ΗΠΑΡ, 6) ΜΟΥΣΙ — ΚΑΦΑΣΙ, 7) ΟΚΑ — ΚΑΝΑΔΙΚΑ — ΤΟ, 8) ΥΛΙΚΑ — ΑΓΟΡΑ — ΙΣΤΟΣ, 9) ΗΡΑ — ΑΝΕΜΟΝΗ — ΜΟΥ, 10) ΑΣΗΜΙ — ΟΡΑΜΑ — ΛΑΜΠΑ, 11) ΝΙ — ΠΡΟΣΙΤΑΙ — ΟΙΣ, 12) ΑΣΧΗΜΑ — ΔΑΣΥΣ, 13) ΑΣΜΑ — ΣΕΝΤ — ΝΗ, 14) ΕΠΟΣ — ΠΕΤΣΑ — ΥΦΟΣ, 15) ΜΑΝΙ — ΣΚΑΛΑ — ΣΑΛΑΜΙ, 16) ΑΚΟΝΙ — ΑΛΛΟΣ — ΑΠΑΣ, 17) ΑΣΑΦΕΙΑ — ΑΝΑΝΙΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) ΝΤΑΧΑΟΥ — ΑΝΑΘΕΜΑ, 2) ΚΟΥΡΑ — ΚΑΝΗΣΙΣ — ΠΑΚΑ, 3) ΛΥΠΗ — ΜΑΙΡΗ — ΧΡΟΝΟΣ, 4) ΙΣΙΣ — ΚΑΜΠΗ — ΣΙΝΑ, 5) ΜΥΙΑ — ΙΡΜΑ — ΙΦ, 6) ΙΚΑΝΟΣ — ΟΑΣΙΣ, 7) ΚΑ — ΑΝΙΚΑΝΟΣ — ΚΑΙ, 8) ΗΔΟΝΗ — ΑΓΕΡΙ — ΑΠΑΛΑ, 9) ΕΣΟ — ΟΝΟΜΑΤΑ — ΕΛΑ, 10) ΑΝΙΣΗ — ΑΡΩΜΑ — ΣΤΑΛΑ, 11) ΠΑΟ — ΔΑΝΑ-Ι-ΔΕΣ — ΟΝ, 12) ΣΚΑΚΙ — ΑΝΑΣΣΑ, 13) ΙΣ — ΡΑΚΙ — ΑΙΣΤ, 14) ΣΤΑΡ — ΦΑΣΜΑ — ΥΛΑΙ, 15) ΙΕΡΕΙΑΙ — ΤΟΜΟΣ — ΦΑΠΑ, 16) ΑΚΟΝ — ΣΤΟΥΠΗ — ΝΟΜΑΣ, 17) ΑΝΑΣΙΟΣ — ΑΣΚΗΣΙΣ.

Ερωτικό Τραυματοκιβώτιο

προτάσεις του άλλου, που δείχνει ότι σας συμπαθεί και σας εκτιμάει.

Πο θώ τή ν ά γ ά π η τ ο υ : Είναι αλήθεια πολύ παρ'αίτη η συμπεριφορά τού νέου, που ενώ έδειχνε λατρεία γιά σας, τώρα σας αποφεύγει, χωρίς να σας λεί και τόν λόγο. Μήπως υποφέρει από καμιά αν άσώστα; 'Η μήπως κάποια άλλη τόν έχει υπέξει στα δίγνια της; Αυτό πρέπει να τού ζητήσετε να σας τó εμπίστευθ, αφού τόν διαβεβαιώσετε, ότι αν ό λόγος που προσβάλλει είναι τόσο σοβαρός, θά υποχρεώθηκε και σεις να τόν σεβασθήτε και να υποταχθήτε στο μοιραίο, διακόπτοντας τó δεσμό σας. Τί όμως τού συμβαίνει ά-καίως, που είναι άδύνατον να τó καταλάβω...

Μιά καρδιά σέ δ ί λ η π υ μ α. Κύπρον: 'Αν ό κύριος που μου άναφέρει είναι καλός κι' άεί-ος κι' έχη γερό υγεία, δεν είναι μεγάλο έμπόδιο ή τóση διαφορά στην ηλικία. 'Ισα—'Ισα που αυτή σας έξασφαλίζει πλήρη ήσυχία, άπό... παρεξηγήσεις, μαζί με τή σπουδή που και με τόν πλούτο του. Θά σας έλεγα να μη δειγθήτε, αν είχατε κάποιο σοβαρό αί-σθηματικόν δεσμό. 'Αλλά αφού τέτοιος λόγος δεν ύπάρχει, τότε δεν βλέπω γιατί διατάζετε να δε-χθήτε τήν πρότασή του. 'Όσο γιά τó ταξίδι σας στην Αυστραλία, τί να σας πώ: 'Όπως λέει κι' ή παροιμία: 'Αφ'ήνετε τó γάμο και πάτε στην... Αυστραλία!'

Α. Η. — 16, Πειραιά: Μά, ά-γαπητέ μου, δεν θέλετε να καταλάβετε ότι αυτό τó πονηρό κοριτσάκι σας σκανδαλίζει μόνο και μόνο γιά να διασκεδάσει με τó αισθηματικό σας 'φούντωμα' και να σας κοροϊδέυη 'ίσως, στις φι-λενάδες της; Τί θέλετε και υπέ-κετε με σκέσεις δίγνας ανταπό-κρισι και δίγας σοβαρότητα; Κρατηθήτε στο ύψος σας και πε-ριφρονήστε τή μικρή σκανταλι-άρα, που ίσως σας στήση και κα-μιά παγίδα νεϊρότερη γιά να δια-σύψη τήν άξιοπρέπειά σας. 'Αφ-στε τήν να πάη στο καλό!

Δυστυχισμένη μ ο δ ι σ τ ρ ο ύ λ α. Πειραιά: Συμ-μερίζουσι βαθεία τήν κατάστα-σί σας και σας συγκατα-ί για τήν οικογενειακή σας σπονή, άγαπη-τή μου. Καί λυπούμαι κατάκα-δα, που δυστυχώς δεν μπορώ να σας φανώ γρήγορη στην εξυπ-ρέτησή που μου ζητάτε. 'Αλλω-στε δεν είστε ή μόνη που μου ύ-ποβάλλει μιά τέτοια παράκλησι. 'Εγώ δέ, δυστυχώς, δεν διαβέ-τω γνωμίες ή ένοχίες... 'Απ' έσα ώστόσο έξω, ή μοδιστική ένει μεγάλη πέραςι σήμερα και άσφα-λώς θά ύπάρχουν ατελεί που χρει-άζονται μιά καλή τεχνίτρια σαν κι' έσας. Δεν δημοσιεύετε μιά αγ-γελία στις έφημερίδες; Θά τήν δεινόντουσαν άσφαλώς δωρεάν, ά-φου πρόκειται γιά μιά κοπέλλα πτωχή και άσπλην...

Ε. Μ.: Οι στίχοι καλοί, μα δεν έχουν τέχνη. Τέτοιους στί-χους, με λίγη καλή θέλησι, θά μπορούσε να γράψι κάθε άνώνυ-μος. Τό ζήτημα είναι κατά πόσον μπορούν να μάρ σπουδή-σουν. Κι' αυτό δυστυχώς δεν τó πετυχαίνουν...

Τά τ ρ ι α ν τ ά φ υ λ λ α τ ο ύ Μάη: Τά ίδια έχω ν' άπαντή-σω και σέ τας που μου στέλλα-τε στίχους σας, με τόν πάρα πάνω τίτλο.

Έ δ ε λ β ά τ ε Κ. Κ., Πει-

ραιά: Μά γουσό μου κορίτσι, κα-ταλαβαίνετε ότι δεν μπορώ ν' ά-νοίξω συνεχή έλληλογραφία μαζί σας και να παρακολουθώ έξω-ιστά, μέσα στα τόσα γράμματα, που κατακλύζουν τά γραφεία μας, τó αίσθηματικό έλπίος σας. 'Ε-κείνο μόνο που έχω να σας συμ-βουλευώ είναι να φεοθήτε στις σκέσεις σας με τó νεαρό με σο-βαρότητα και άξιοπρέπεια. Τό πάς και τó γιατί, είναι άυτονόη-τα κι' έλπίζω να τó καταλαβαί-νετε. Περισσότερα μη ζητάτε άπό μένα και μάλιστα τόσο ψιλο-πράγματα!

Π ο ν ε μ έ ν ο Χ α σ α π ά κ ι Β. Γ.: Νομίζω ότι δεν είναι λογικό κι' έντιμο πράγμα να σε-τίζεσθε συγγόνους με δυό κορί-τσια, να δίνετε και στις δυό ύ-ποσχέσεις και στο τέλος να ζη-τήτε άπό μένα να σας πώ τή γνώμη μου ποιό να προτιμήσετε. 'Εγώ ξέρω ότι ένας σοβαρός άν-θρωπος δίνει τó λόγο του στο πρόσωπο που συμπαθεί, και τó κρίνει άξιο του. 'Από εκεί και πέρα είναι ύπονοωμένος να σεβ-αστή τó λόγο του, και να τόν εκ-πληρώση. 'Ετσι αν σκεφθήτε και σεις, άγαπητέ μου, έλπίζω ότι δεν θά δυσκολευθήτε να βρήτε τί πρέπει να κάνετε!

Ε Ρ Η

Νεανιές τρέλλες

Η πιστή πάντα σ' άύ-τόν, παρασύρεται από νεανικούς ένθουςιασμούς, αλλά και άπό τή άγνοία της ζωής και μου γράφει πως έπειτα από 5 χρόνια άγάπη μ' ένα νέο, αυτός παντρεύτηκε με μιά άλλη. Και τώρα εανυγύρισε, άφου πρώτα τήν έέθεσε κι' έέ-τεθή κι' αυτός. Καί τής ύπόγε-ται πως θά βρή κάποια άφορηή γιά να πάη διαζύγιο άπό τήν άλλη, και θά τήν παντρευτή αύ-τήν.

Η φίλη μας τά πιστεύει δλ' αυτά και έξακολουθεί να άγαπάει έναν άνθρωπο που δεν έχει καμιά άρετή ώστε να τού συγα-ρεθούν τά σφάλματα που έκανε. 'Αγαπά έναν άνθρωπο χωρίς συ-νείδησι και άξιοπρέπεια.

Τήν συμβουλεύω, λοιπόν, να ά-πομακρυνθή τó ταχύτερο άπό τή συντροφία τού άνθρώπου αυτού και να μην άδιστορήσει—όπως λέει—γιά τήν κοινωνία και τήν οι-κογένειά της! Τουναντίον πρέ-πει να μιλήση με τούς γονείς της γι' αυτό τó ζήτημα γιά να τήν προσφάξουν άπό άνεπανό-βωτα σφάλματα.

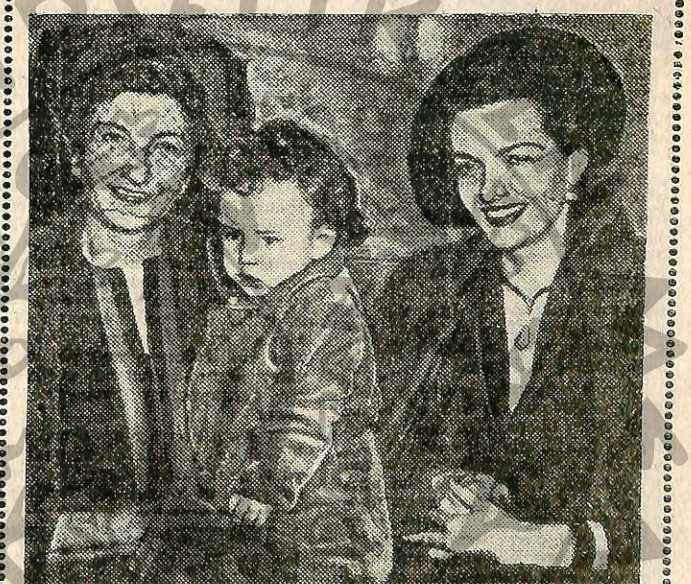
Μ α ρ ί α Μ ο ν τ έ ζ : 'Ε-χω τή γνώμη ότι δεν ήταν έλλι-κινής στην άγάπη του. 'Ο άν-θρωπος που άγαπά δεν πιστεύει σε κείνα που τού λένε οι φίλοι. 'Όστε καλά έκανε που άπομα-κρύνθηκε και δεν έλίζει τόν κόπο να τού ζητήσει εξήγησις.

Μ α ρ ο η π ε τ α λ ο ύ δ α : Δεν πρέπει, καθόλου, να θεωρή-τε τόν έαυτό σας δυστυχισμένο, γι-ατί σας δόθηκε ή εύκαιρία να μάθετε μέγιο ποιού σημείου βα-στούσε ή άγάπη του. Φαντασθή-τε να τόν παντρεύσαστε! Τότε θά ήσαστε πραγματικά δυστυ-σμένη! Να μη τού ξαναγώσατε.

Β ε ρ ί κ ι ο : 'Ο 'Θεσσαυρός' δεν δημοσιεύει συνεργασία άνα-γνωστών. Τά διάβασα τά τραγύ-δια σας και βρήκα πως έχουν πνοή, δυστυχώς όμως τούς λείπει κάτι πίο σοβαρό: δεν έχουν μέ-τρο, ρυθμό. Κι' αυτό, γιατί δεν θάγετε διαβάσει άλλους ποιητάς. Διαβάστε, λοιπόν, Πορφύρα, Μα-λακάση και άλλους και θά όπτε μόνος σας σε τί ύστερον τά δικά σας ποιήματα.

Η λ ι α γ τ ί δ α : Ούτε ή συντροφία τών δικών σας, ούτε ή μεταθέσεις άπό μέρος σε μέ-ρος φαίνε γιά τó ζήτημα που με ρωτάτε. 'Ενα είναι βέ-βαιο, ότι είστε άόκετα σοβαρά και ότι δεν θά επιβιούσατε ποτέ να εξευτελισθή ή άξιοπρέπειά σας με άνόητες και έόφημες περι-πέτεις. Είστε άκόμη πάρα πολύ μικρή. Θάρθθ ό καιρός που θά γεννηθή μέσα σας τó αίσθημα της άγάπης. Τότε, όμως σας συμβουλεύω να τó κάνετε γνωστό, άμέσως, στη υπτέρα σας, γιατί θά κινδυνεύσετε όπωσδήποτε, αν παρασυρθήτε άπό μερικά τουσερό λόγια...

Έ λ α μ α ζ ι ν' α ύ τ ο

Η ΤΖΕΗΝ ΡΑΣΣΕΛ ΑΝΑΖΗΤΕΙ ΕΝΑ ΟΡΦΑΝΟ

Η γνωστή στάρ τού κινηματογράφου Τζέην Ράσσελ πήρε, ως γνωστόν, μαζί της φεύγοντας άπό τήν 'Αγγλία ένα φτωγό παι-δάκι, 'Εδθ'ήλσε όμως πως δεν θά τó υιοθετήση, αλλά άπόως θά τó υιοθετήσει και θά τó μεγαλώσει με δικά της έξοδα. Θά τó έπιτρούνη δέ κατόπιν στη υπτέρα του. «Τό παιδάκι που θά υιοθετήσω, έόνισα ή Τζέην πρέπει να είναι όπωσδήποτε όμοι-α. Στή φωτογραφία μας ή Τζέην Ράσσελ με τήν υπτέρα της και τó μικρό 'Ενχ'έζοπουλο.

ΚΤΟΝΗΣΩ ΜΕ — ΠΕΝΤΑ-
ΠΟΛΙ: Είμαι ευχάριστημένη που
βοήκατε κάποτε στις συμβουλές
μου τον τρόπο ν' αντιμετωπίσετε
μια δύσκολη στιγμή σας. Λοιπόν
και σήμερα πρέπει να μ' ακού-
σετε. Κατά τη γνώμη μου, δεν υ-
πάσκει κανένα έσπώδιο. Έτσι κι
αν η έκκλησή μου βάλει μια πολύ
μακρινή συγγένεια. Το έμπόδιο
βρίσκεται κάπου αλλού: στους γο-
νείς σας! Γι' αυτό πρέπει να εί-
στε προσεκτικός, να τελειώσετε
τις σπουδές σας, να αφοσιωθείτε
σε κάποια δουλειά, ν' αοίσετε
να κερδίσετε, γιατί ο γάμος δη-
μιουργεί οικογένεια και μεγάλες
υποχρεώσεις.

Μαρία Μπουτίτα Τ.
Τ. Τ.: "Αν νομίζετε ότι θα σπά-
σει σε κάποιο σκοπό, κι' ότι έτσι
θ' αποκατασταθεί η αξιοπρέπειά
σας, και θα καταλήξετε σε γάμο,
τότε να φροντίσετε να του δώ-
σετε εξήγηση. "Αν πρόκειται,
όμως, να συνεχίσετε επιπόλαιες
κι' εφήμερες σκέψεις, τότε θα έ-
ξυτελισθήτε.

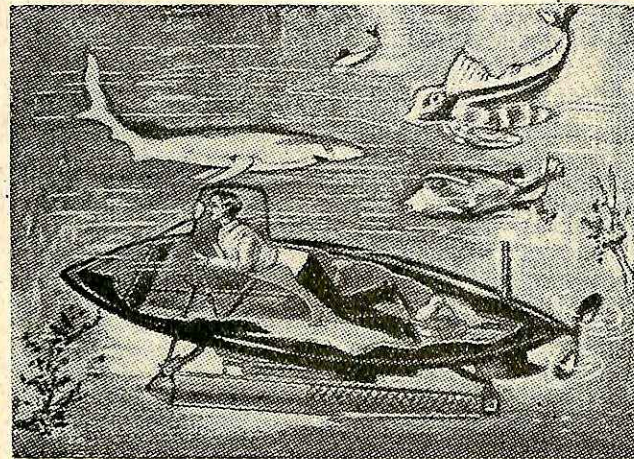
Ο άνω όρος που έ-
γα πώ: Πώς μπορείτε να λέτε
ότι τον αγαπάτε, όταν τόσο εύ-
κολα συνδέεστε με τόν ένα και με
τόν άλλο; Μη στενοχωριέστε, λοι-
πόν, ούτε για τις φωτογραφίες,
ούτε για την αγάπη του. Πάντως
σας συμβουλεύω να εγκαταλείψω-
τε αυτή την «τερέλλα» της αλλα-
γής, γιατί θα συνθίξετε τόσο
πολύ, που θα γάσετε γρήγορα την
αξιοπρέπειά σας.

Απογοητευμένη Ε.
Β. Σ.: Μου ζητάτε συμβουλή για
κάτι που μόνον σας δεν το βοήσκει
το συστό. Λοιπόν, ακούστε με:
Τ' αδελφία σας έχουν δική. Πώς
μπορούν να βασισθούν στην εντι-
μότητα ενός νέου μ' ένα παρελ-
θόν όχι τόσο λευκό; Φροντίζουν
λοιπόν για την εύτυχία σας που
εκείνος δεν θα υποφέρει ποτέ να
σας δώσει. Μη παρασύρεστε από
τις δθεν θυσίες που κάνει για
σας. Μείνετε σταθερή στην ανη-
σί σας, γιατί αν δεχθήτε την α-
παγωγή του, όπως σας προτεί-
νει, σίγουρα θα έχετε την τύχη
της πρώτης. Σφίξτε, λοιπόν, την
καρδιά σας και ξεχάστε τον. Εί-
στε μικρή ακόμα και το μέλλον
είναι μπροστά σας. Το ότι δεν έ-
χετε πορτοκάλι αυτό δεν έχει καμ-
μιά σημασία μπροστά στην τιμιό-
τητα σας και τη φρονιμάδα σας.
"Επειτα έχετε δύο καλά αδελφια
κι' έναν ευγενικό πατέρα. Μη θε-
λήσετε να τους πικράνετε για ό-
λη τους τη ζωή.

Μ. Γ. Μ. 13: "Αν είστε «γεν-
νημένος» ο ένας για τον άλλο», ο-
πως γράφετε, να είστε βέβαιος
ότι η τύχη θα σας ενώσει. "Έχε-
τε πολλά χαρίσματα κι' οι δύο
σας. Πρώτον αγαπιόμαστε κι' ύ-
στερα είστε τιμιοι χαρακτήρες.
Δύο μεγάλα προσόντα που θα βο-
ηήσουν στην έκπληρωσή των πι-
νεύων σας. "Ελπίζετε ότι πι-
στεύετε στην τύχη. Καλό ταξίδι
και ο Θεός μαζί σας.

Φοιτητής συγγρά-
φέα: Ευχαριστώ για τα ευγε-
νικά σας λόγια. Το χειρόγραφο
σας το διάβασα με προσοχή και
το βρίσκω γίγλια δυο «αίσματα»,
μ' όλο που το θέμα δεν είναι και-
νούργιο. "Έχουν γραφεί πάρα πολ-
λά γύρω από το «κουφό σολ-
λειό» και στα περισσότερα υ-
πάσκει πάντα ένα παιδί που παί-
ζει τον πρωτεύοντα ρόλο. Μπορεί
όμως να βγεί ένα καλό βιβλίο, α-
κι, μαζί με άλλα διηγήματα.

Χαμένα νεράκια: "Ε-
να αγόρι 18 χρόνων έχει τόσα
πολλά άλλα πράγματα να φρον-
τίσει για να φτιάσει, να σταθε-
ροποιήσει το μέλλον του και όχι
να ζητά συμβουλές με τί τρόπο
θα υποφέρει ν' αποκτήσει... ένα κο-
ρίτσι! Σ' αυτήν την ηλικία το
εξλόγισμα ενός κοριτσιού θεω-
ρείται εγκλημα. Προσέξτε, λοι-
πόν.

ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ ΤΟΡΠΙΛΑΚΑΤΟΣ

Ο μηχανικός Τόμας Μόρτιαρ, των ναυπηγείων του Νιούπορτ,
κατασκεύασε μια μονοθέσια τορπιλλάκατο, η οποία μπορεί
όχι μόνο να επιπλέει στο νερό, αλλά και να καταδυθεί χάρις
σε ένα απλούστατο σύστημα. Κατά τον έφευρή, η τορπιλλά-
κατος αυτή θ' αποτελέσει ένα φοβερό όπλο κατά των μεγάλων
ναυτικών μονάδων σε περίπτωση μελλοντικού πολέμου. "Ανώ-
τέρω ένα σχεδιάγραμμα της τορπιλλάκατος εν καταδύσει.

πόν, γιατί ανόγωνα θα το έχετε
βάρος στη συνείδησή σας.

Μαρομέννα κορίτσι
Θ. Μ.: Δεν φαντάζομαι ποτέ ότι
οι γονείς σας θέλουν το κακό σας.
Για να σας αφοραδωνίσουν με
τόν άνθρωπο που διάλεξαν θα πη-
πως είναι καλός και πως θα σας
κάνει ευτυχισμένη. Μόνο που αυ-
τό εξαρτάται και από σας. Και
έξηνουμαι: Παραπονιέστε πως δεν
θα σας αφήνει να βγαίνετε έξω
μόνη σας. Πολύ σωστά! Ποιό κο-
ρίτσι αφοραδωνισμένο παίρνει
τους δόμους και εκτίθεται στο
κουτσουπολιό; Ο αφοραδωνιστι-
κός σας φαίνεται ότι είναι σοβα-
ρός νέος και ότι δεν του αρέσουν
κάτι τέτοια. Συμμορφωθείτε, λοι-
πόν, με το ναρκήσας του για να
είναι ευτυχισμένη στο μέλλον, όταν
θα είναι πια σύζυγός σας και πα-
τέρας των παιδιών σας.

Όσο για το άλλο αίσθημά-
κι, αυτό πρέπει να το ξεχάσετε.
γιατί μόνον δυστυχία και κατα-
στροφή μπορεί να σας φέρει.

Δ. Ρ. ανυπόμονη κα-
ρδιά: Μ' δίνετε πίστι στις φλυ-
αρίες του. Αυτός ο νέος είναι τρο-
μερά επιπόλαιος και από τις
πράξεις του φαίνεται ότι δεν έχει
καθόλου ήθικες ανόες. "Εσείς, ένα
τίμιο και ήθικό κορίτσι δεν κα-
ταλαβαίνετε πως δεν είναι δυνατόν
αυτός ο νέος να γίνει ποτέ κα-
λός σύζυγός; Να του το πείτε.
λοιπόν, καθαρά, πως ύστερα από
την κακή συμπεριφορά του απέ-
ναντι της εξαδέλφης σας, δεν
μπορείτε να του εμπιστευθείτε
τη ζωή σας. Διώξτε από κοντά
σας τόν άνθρωπο που δεν σεβά-
σθηκε την οικογενειακή φιλία και
την εμπιστοσύνη που του δεί-
χνετε.

Χρυσόψαρο από τη
Κορήτη: Σας ευχαριστώ για
τα ευγενικά σας λόγια. Το γρά-
μα σας με συγκίνησε πολύ και

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Περασμένην μπό-
ρα ν: "Εο' όσον μου είνε δυνα-
τόν να καταλάβω από το γράμμα
σας, η έφαρμακοθεσία θεραπεία είνε
σκόπιμον να συμπληρωθεί ακό-
μα με 7—8 εκατομ. μονάδες πε-
νικιλίνης.

Πονεμένο άγροτό-
παιδο. Εύδοιαν: Πρωτίστως
πρέπει να συνθίξετε να ευνά-
τε μόνος σας. "Επί πλέον θα κά-
μετε ένα κουτί ένέσεις Τοπορής.
Ρηπα μίαν καθ' έκαστην, και θα
παίονετε μια συστάλη του γλυ-
κού Calmoneupine. "Επίσης, έντρι-
δη της υέσης με καθαρό οινόπνευ-
μα κάθε πρωί.

"Ενα ν. άτυον Α. Δ.
Κοήτην: Παρ' ότι, λόγω της η-
λικίας, πολύ λίγες έλπίδες ύ-
πάρχουν απόλυτου έπαναφορές
της φυσιολογικής καταστάσεως.
ώστόσο, αφού δεν θέλετε να ζη-
τήσετε τη γνώμη των εκεί για-
τρών, θα σας συστήσω την κατώ-
τέρω θεραπεία, η οποία θα έπα-
ναλαυβάναται κάθε τούνηον.

15 ένέσεις Testonion ή Oreton
ή Teston ένόν 25 μλγρ. κάθε τρί-
την ήμέραν ένδομυϊκάς και δύο ή-
μισια την ήμέρα, ποδ του φανητού,
έπί 20 ήμέρες.

"Αντωνίαν Κωνσταν-
τινίδου: Το «περιστατικό»
σας μόνον με αισθητική χειρου-
ρικήν έμείδωσι μπορεί να διο-
ρθηθ. Πρέπει όμως να υπολογί-
σετε παραμονή στην "Αθήνα, πέ-
σαν του πινός, και έπομένως ά-
νάλογον δαπάνην, δεδομένου ότι
οι έπεμβάσεις αυτές του είδους
δεν γίνονται στα φιλανθρωπικά
λεγόμενα Νοσοκομεία, αλλά σε έ-
διώτες γιατρούς.

"Ελ. Μ. Ε.: "Υπάρχει μεγάλη
πιθανότης ότι όταν θεραπευέστε
την ανεπάρκεια, θα βελτιωθί το
δούτερον.

"Ελ. η ν. Σέρας: Δεν
πρόκειται να θεραπευθί το ελάτ-
τωμά σας αυτό, πιθανόν να έγε-
τε μια μικρή βελτίωση, κάνοντας
15—25 ένέσεις Styrchiline τών 0,
002 με ένα κουτάλι του γλυκού
Calmoneupine πρωί—μεσημέρι—βρά-
δυ, σε λίγο νερό και γαλακτομύ-
λι, μετά το φαγητό σας.

Μ. Ζ.: Τα μέτρα σήμερα φά-
μακα που δίνονται δεν ύπόγονται
την άσφαλή αποθεραπείαν, παρά
μόνο την αναγκαίτη της παθή-
σεως. Δοκιμάστε και το φάρμα-
κο που μου γράφετε. Δεν θα σας
βλάψει. Δεν μπορώ όμως να έρω
αν θα παρουσιάσθί νέο φάρμακο.

Κ. Β.: Θεσσαλονικιν: Οι βόμ-
βοι των αυτιών έχουν την άφο-
μή τους σε πολλά αίτια. "Α-
φού ο ώτολαγος δεν σας βοήκε
τίποτε που να δικαιολογή την έκ-
δήλωσιν, θα πρέπει να στρέψετε
την προσοχή σας προς το παθολο-
γικό πιά μέρος. Θα κάμετε διάφο-
ρες ένδομυϊακές ένεσεις. τις
όποιες βέβαια θα σας ύποδείξουν
οι εκεί γιατροί.

Καθαρά λιλώτη Φ. Φ.:
Καλό είνε να σας εξετάση ένας
γιατρός, αφού όμως λέτε ότι σας
είναι άδύνατον, σας συστήνω να
κάμετε 10—15 ένέσεις Oretion και
Teston τών 25 μλγρ. δύο την έ-
βδομάδα ένδομυϊκάς και εν συνε-
χεία θα παίονετε δύο χάπια την
ήμέρα του ίδιου φαρμάκου επί 20
ήμέρες.

Φ. ο υ ν η: Κακώς σας έπλη-
ροφόρηαν ότι η έκδήλωσις που
μου περιγράφετε οφείλεται πάν-
τως σε άφροδίσιο νόσημα. "Υπάρ-
χουν πολλά άλλα νοσήματα με
την ίδια έκδήλωσιν. "Εφαρμογή πε-
νικιλίνης άπαλλάσσει κι' απ' τα
δύο. Σε περίπτωση ύποπτοής,
θ' άφισοθή με έγχεση.

Α. Α.

Ποτέ πιά...

— Βρίσκω την Τιτίκα πολύ άλ-
λαγμένη, είτε ο "Αντρέας στη γυ-
ναίκα του. Μα και σύ, Μαρία, μου
φαίνεται διαφορετική...

— Σ' ευχαριστώ που μ' απάντη-
σε... απάντησε ψυχρά ή νέα γυ-
ναίκα. Μα γιατί λες πως είναι άλ-
λαγμένη η κόρη σου;

— Βλέπω στα μάτια της μιαν
έκφραση συλλογισμένη, αταίριαστη
για την ηλικία της...

— Θα σου εξηγήσω: Τόν "Ιού-
νιο έμεινε μετεξεταστέα. Δεν σου
είπα τότε τίποτε, γιατί έπρόκειτο
να φύγης για το ταξίδι σου. Σή-
μερα ξαναδίνει εξέτασεις.

Τη στιγμή εκείνη, μήκε η Τι-
τίκα. Ο πατέρας της την άρπαξε
και τη σήκωσε στα χέρια του.

— "Εώσε, λοιπόν, τις εξέτα-
σεις σου; τη ρώτησε.

— Ναι, μπαμπά, στην έκθεσι έ-
δεον... Θέλεις να διαβάσης τι έ-
γραψα; "Εχω εδώ το πρόχειρο.

Το θέμα της εκθέσεως ήταν απ'-
τά πιά κοινά: η μαθήτρια εξίστα-
ρουμε πως είχε περάσει τις καλο-
καιρινές διακοπές της.

— "Ετσι, με μωθώ τι έκανες ό-
σο έλειπα, της είπε ο "Αντρέας.
"Αρχισε να διαβάει, στην αρχή,
μ' ένα ελαφρό χαμόγελο, ύστερα με
προσοχή, με ταράχη...

Όταν τε-
λείωσε, φέλαξε τα χειρόγραφα στην
τσέπη του, με μια νευρική κίνηση.
"Η Τιτίκα τόν κύτταξε αμίλητη,
με παράξενη έπιμονή. "Εξαφνα,
τύλιξε τα χέρια της γύρω απ' το
λαιμό του, τόν φίλησε και έφυγε
τρέχοντας.

Δεν είχε πάει στην έξοχή — έ-
γραφε η κόρη του στην έκθεσή της
— γιατί ο πατέρας της έλειπε
μακριά κι' αυτή έπρεπε να μελε-
τήσει. "Υστερα, η μαμά της είχε
άρρωστησει κι' είχε λείψει μερικές
μέρες στο Λουτρακί...

Αυτή τη τελευταία λεπτομέρεια,
γέννησε τρομερές ύποψεις στο νου
του "Αντρέα. "Η γυναίκα του ποί
είχε πη πως δεν είχε φύγει διάλου
απ' το σπίτι, στους τρεις μήνες
της άπουσίας του! "Ελεγε, λοιπόν,
ψέμματα η Τιτίκα στην έκθεσή της;

"Η καρδιά του "Αντρέα σφίχτη-
κε, στην τρομερή σκέψη πως η Μα-
ρία τόν είχε άπατήσει! Γι' αυτό,
λοιπόν, τού είχε φανή αλλοιώτικη,
κάπως άδιόφορη και ψυχρή...

Σηκώθηκε και τη φώναξε.
— "Η μαμά πήγε στον κουρέα
της, τού είπε η Τιτίκα.

Και προσέθεσε δειλά:
— Μπορώ να μείνω κοντά σου,
μπαμπά... "Ελείπες τόσον καιρό!

Ο "Αντρέας τη φίλησε με συγ-
κίνηση και τήν κύτταξε στα μάτια.
— Πες μου, τη ρώτησε, γιατί έ-
γινες ξαφνικά έτσι γελαστή;

— Γιατί διάβασες την έκθεσή
μου κι' έβλεπες ότι κάτι που δεν
βλ' μπορούσα να σου το πώ με το

στομα: ότι η μαμά υποφέρει πολύ
όταν φεύγης... Δεν διάβασες;
— Ναι, διάβασα, διάβασα! φώ-
ναξε ο "Αντρέας, παραγμένος
— Μην ξαναφύγης, μπαμπά!
Για σκέψου! "Αν άρρωστηση η
μαμά...

Μια καινούργια ύποψια είχε γεν-
νηθί τώρα στο μυαλό του "Αντρέα:
Μήπως η Μαρία είχε άρρωστησει
πραγματικά και τού τόχε κρύψει,
για να μη τόν στενοχωρήσει;

Τ' άλλο πρωί, έφτασε ο γιατρός,
την ώρα που ντυνόταν η Μαρία.
Τόν δέχθηκε ο "Αντρέας, που τόν
είχε καλέσει, και τούδωσε οδηγίες.

"Επειτα μήκε στο δωμάτιο της
γυναίκας του και της είπε:

— "Ακούσε, αγαπητή μου. "Ο-
ταν γύρισα, σε βρήκα λίγο άδύνα-
τη και χλωμή. Θα με υποκρώσης,
αν δεχθής να σ' εξετάση ο γιατρός.

"Η νέα γυναίκα διαμαρτυρήθηκε,
γελώντας, μα άναγκάσθηκε στο
τέλος να υποχωρήσει, έμπρος στην
έπιμονή του γιατρού, που ήταν και
παλιός οικογενειακός τους φίλος.

— Είσαστε βασιλεία στην ύ-
γεια σας! δήλωσε εκείνος στο τέ-
λος. Και σύ, "Αντρέα, είσαι τρελ-
λός που βάζεις τέτοιες ιδέες...

Όταν έμεινε μόνος, ο "Αντρέας
έψαξε παντού για ν' ανακαλύψη κά-
ποια απόδειξι της άπιστίας της
γυναίκας του. Δεν εύρηκε, όμως,
παρά μόνο τα γραμμάτα που της
είχε στείλει ο ίδιος, όσα έλειπε.

Περίεργα! Γιατί τάχε φυλάξει...
"Απορροφημένος απ' τις σκέψεις
του, δεν άντελήθηκε, ότι η Μαρία
είχε μπη στο δωμάτιο.

— Μπορώ να μάθω γιατί ψά-
χνεις τα πράγματά μου; πρόφερε
έκείνη ξαφνικά.

"Εκείνος τινάχτηκε κι' έχασε την
ψυχραιμία του. "Ωστόσο προσπά-
θησε να έπιβληθί στον έαυτό του
και τη ρώτησε:

— Κι' εγώ μπορώ να μάθω
γιατί έχεις αλλάξει έτσι;

— Πάλι τα ίδια... φώναξε η
νέα γυναίκα μ' ένα πικρό γέλιο.

— Είν' αλήθεια πως πήγες στο
Λουτρακί; "Οχι βέβαια!...

— Μήπως εγώ σου είπα πως
πήγα;...

— Τότε που ήσουν; Πού είχες
πάει, όταν έλειψες απ' το σπίτι;

"Η Μαρία διάβασε στα μάτια
του άντρα της τις ύποψιες του.
Πήρε τότε απ' το τραπέζι τα γραμ-
μάτα του και τού τάδειξε.

— Μούγραφες πως ήσουν στην
Πάτρα... τού είπε. "Αλλά οι φάκε-
λοι είχαν την σφραγίδα του ταχυ-
δρομείου της Θεσσαλονίκης... Θε-
ς να μάθης τώρα που πήγα;...

Στη
Χαλκίδα, στο σπίτι της Κλάρας.
"Όπως είχα ύποπτευθί, η φίλενά-
δα μου έλειπε. "Ηταν στη Θεσσα-
λονίκη μαζί σου!

Ο "Αντρέας σάπαινε, με τα μά-
τια χαμηλωμένα. Νόμιζε πως άκού-
γε πάλι τη γλυκειά φωνούλα της
Τιτίκας, να τόν ίκετεύη: "Μην ξα-
ναφύγης, μπαμπά!...

Τη στιγμή εκείνη, γύρισε η μι-
κρή απ' το σχολείο της.

— Λοιπόν, πως πήγαν οι έξε-
τάσεις; τη ρώτησε η Μαρία.

— Μου είπαν, μαμά, ότι στην
έκθεσι έφευγα απ' το θέμα... Μα
έγω είμαι κατευχαριστημένη... δι-
χως να έρω το γιατί!...

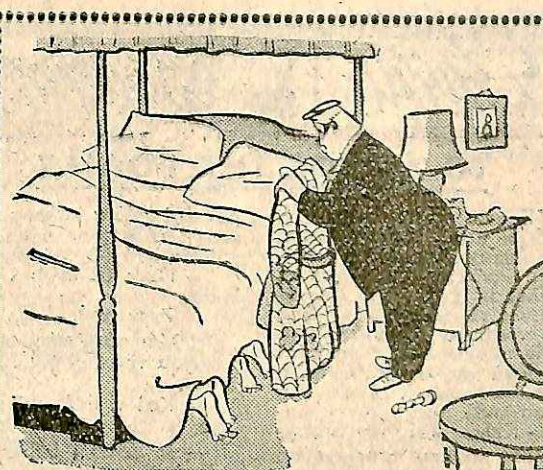
"Αντρέας
— Μόνο τότε τολμήσε ο "Αντρέας
να κύτταξη στα μάτια τη γυναι-
κά του. Και είπε, χαϊδεύοντας τα
ξανθά μαλλιά της κορούλας του:

— Είσαι ευχαριστημένη, Τιτί-
κα, επειδή ο μπαμπάς σου δεν θα
ξαναφύγης ποτέ... ποτέ πιά!

"Εκείνη τύλιξε τα χέρια της γύ-
ρω στο λαιμό του και τού είπε ο-
λόχαρμα:

— Ω, ναι, μπαμπά! "Όλοι
μας θα είμαστε έτσι ευχαριστημέ-
νοι!...

MIPANTA

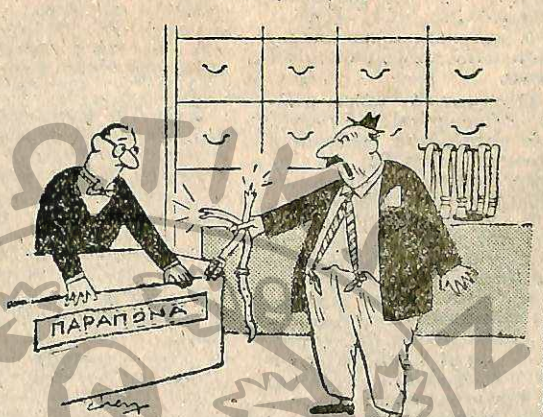

Ο ΙΠΠΟΤΙΚΟΣ ΛΩΠΟΛΥΤΗΣ

— Ζητούν στο τηλέφωνο την κυρία...

—Ο επόμενος!...

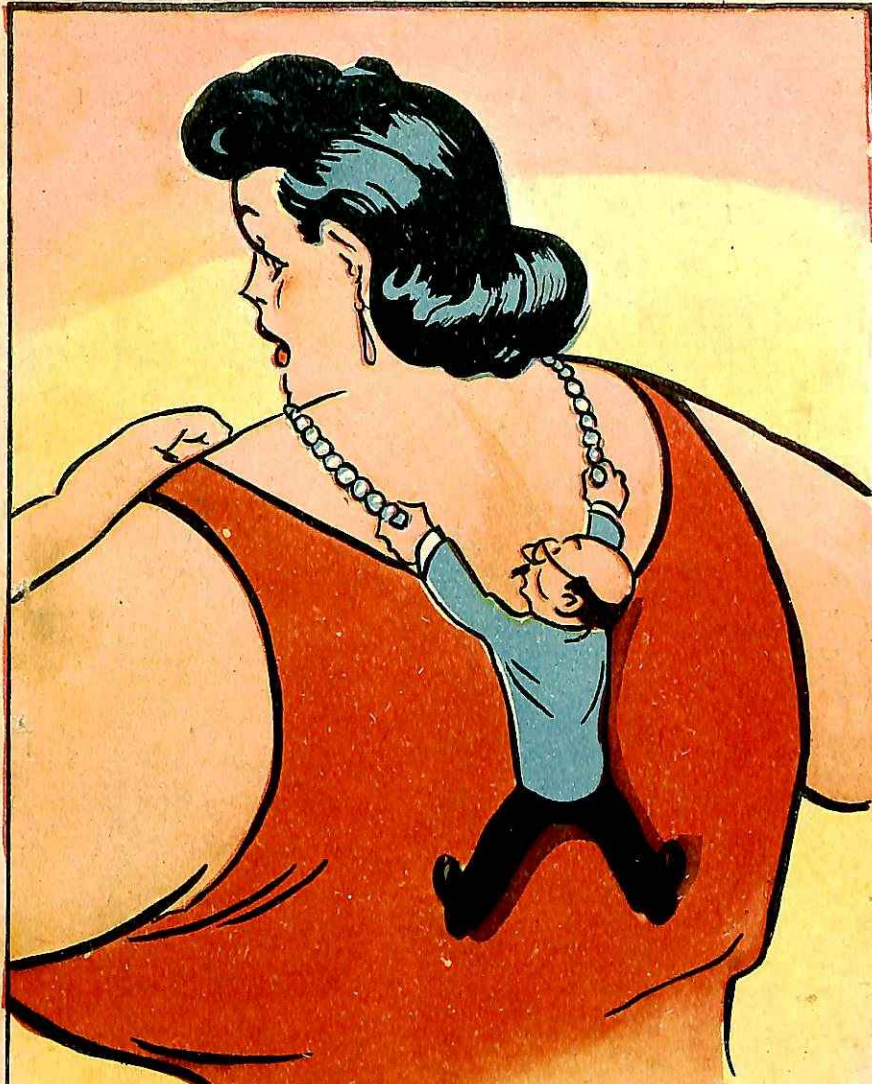
— Σπουδαία ζώνη αυτή που μου δώσατε χτές!...

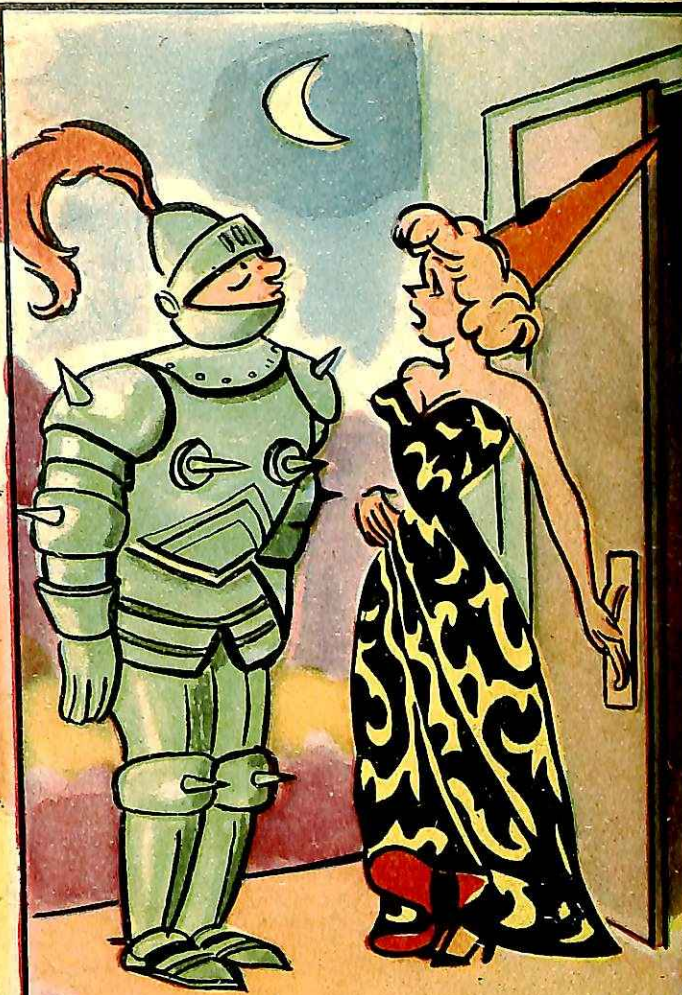
— Νά... "Ετσι, "Αξώ, θα μου φέρονς την
έφημερίδα μου!...

MIPANTA

ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ
ADELCO
ΦΕΘΟΡΙΟΥΧΟΣ

— Τὸ νοῦ σου, Ζαχαρία, μὴν ἀφήσῃς τὸ κολλιέ μου καὶ μοῦ σκορπί-
σουν οἱ χάντρες!...

ΜΕΤΑ ΤΟ ΜΠΑΛ ΜΑΣΚΕ

— Δὲν πειράζει, χρυσέ μου!... Μὲ σφίγγεις
αὐριο στὴν ἀγκαλιά σου!...

— Δεσποινίς, χορεύετε;...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ἐσὺ ποὺ φώναξες τὴν ὀρχήστρα ἔπρεπε καὶ νὰ τὴν
πληρώσῃς!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)